

Ana Barton

PROSPECT DE FEMEIE

HERG BENET
JURIST HERAS

Ana Barton

Prospect de femeie

Editura HERG BENET
2014

HERG BENET
P U B L I S H E R S

© 2014 Ana Barton

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: Irina Ionescu-Homoriceanu

ISBN ePub: 978-606-8530-35-2

ISBN Print: 978-606-8530-27-7

Colecția $\sqrt{5}$

Reproducerea integrală sau parțială a textelor nu este permisă fără acordul scris al deținătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

*Cuvintele astea-s pentru tine, preafrumoasă Rada,
cea care m-ai făcut mamă.*

MAI ȚII MINTE, JAVIER?

Nu mai rămăsese nedansată niciuna dintre zilnic trecutele străzi. Nu mai aveam pași de mers cu mine și mă gândeam uneori să-i caut, că poate vor fi venind și neutre vederi, așa că trebuia să fiu pregătită. Însă nu-mi mai era la îndemână măsura învățată și m-am împăcat repede cu nepotolirea mișcărilor rotunde. Vezi, suntem iar în mai, ca întotdeauna. Iar nu mai știu să merg.

Mi-am cusut bănuțul de argint de bucata mică și roșie de bumbac fierbinte și am știut atunci că n-are decât să treacă oricâtă vreme o vrea, în zadar se va zbate secunda să se-mplinească. Și-am mai știut că e vie și nevătămată lumina asta lichidă care ne ține în paturi de transfuzie nesfârșită și că dezlegare n-are, deasupra de putere, tăgadă și răspas. Am mai vrut să mă ridic din mine, știi, dar gândul nu s-a născut viu, că nu poți umbri sângele cu apă, fie ea și făcătoare de văi sărate și mereu altele, cu maluri moi. Clipește acum, lung și strâns, Javier. Nu te grăbi să deschizi fereastra.

Aruncam spre tine ovale de adevăruri mici și femeiești, hai, râzi ca atunci, iar tu le prindeai și suflai asupra lor cald, dându-mi-le înapoi, la adăpost. Și îndrăzneai să afli nume nou nestricăciunii: să nu-mi ascund buzele și ochii sub podoabă de străină culoare. Mai știi când ai sărutat, a încuviințare, inelul de lemn pe care l-am pus cu frică în ziua în care nu mă simțeam frumoasă? De sute de ori, mestecându-l în pupile, terfelindu-l în amprente, până l-am smuls din deget de-atâta sugrumare, iar de-atunci nici nu-l mai pot privi. Îl dau.

Mai miros și acum a sălbăticiune odihnindu-se împotriva adierii și mai topesc în nări aerul câmpului de ciuperci fermecate de apropierea uciderii. Și nu mi s-a uscat blana. Strălucește brun și ud. Mă mai lași, Javier, să-ți spun mai nimicuri? Să nu mănânc nimic și să dorm tot somnul deodată?

Îți povesteam de Akhenaton, cel-ce-sălășluiește-întru-adevăr, iar tu dădeai paginile unui Chagall și mă-ntrebai de Baruch. Mie-mi venea să te tund cu mâinile goale. Neîmblânzită așezare mai ești tu. Mă faci să-mi fie drag de mine, că nu mă vrei domesticită. Nu-mi cauți cumințenia și batjocură faci din spaimele mele înnădite-n căpăstru. Nu mai râde, Javier. Om sunt și eu.

Stăteam față în față și ne scriam scrisori din ochi. Îi închideam când făceam schimbul. Așa ne odihneam de vorbe. Noi n-avem șoapte. Numai râs și tăceri. Nu știu prin ce minune, luminează totuși, nu ne golim, ci ne tot adăugăm. Unul altuia. Trăim în nevedere și neatingere, întreg fiecare în totul celuilalt. Izvor și diluviu. Mă mir acum că nu ne-am mirat niciodată. Bine, strânge, dacă vrei.

Întâmpla-se-vor toate astea, Javier, și nu se vor sătura altele să ne găsească, nîcîcînd după chip, mereu după asemănare. Da, fiindcă noi nu avem întregimea metalului de a descărca firescul de neștiut. Ți-e cald?

FEMEIA CU CHILOȚII PE FLUIERUL PICIORULUI

Duminică lenevită, să fi fost ca la 1994. București. Un august amânat binișor și-un pic peste șase seara. Coboram de pe strada Ion Câmpineanu către bulevardul Magheru. Și coboram încet fiindcă orașul încă mai mirosea pe-atunci a ispită de promenadă. O companie turcească se-apucase să ridice clădirea unei bănci și construcția era aproape gata. Arhitectul, Fikret Sert îl chema, din Ankara de felul lui, umbla bezmetic prin oraș, neputându-se hotărî ce adicție s-aleagă: frumusețea femeilor ori pe cea a clădirilor. Disoant s-a și întors în țara lui, la nevasta blondă, creștină și cu ochi albaștri căreia-i purta poza-n portofel. Un tip mai degrabă bizantin, turcul ăsta, mereu vinovat din pricina băncii lui proaspete și neisprăvite, care se ițea ca un apendice extern în coasta Teatrului Excelsior. Mândru însă deopotrivă. M-am gândit la el pe când am făcut stânga larg, ca la regulament, deși pedestru, să mă înscriu în aval. Nu mai trecuse de vreo două săptămâni pe la mine și, obișnuită cu vizitele lui scurte și ritmate, manifestate-ntr-o engleză cam colțuroasă de ambele părți, mă-ngrijorasem, însă nu cine știe ce.

Pustiu pe străzi, că doar nu era atâta „mașinărie” în timpurile alea. (Vorba fie-mii: „Mamu, pe vremea ta...”) Veneam de la galerie, de-aia lucram duminica, dar ăla nu era serviciu, era privilegiu. O galerie de artă, pe Academiei, prima mea slujbă și, bunăntele, cea mai frumoasă. Cu expoziții care se schimbau de două ori pe lună și cu un ecosistem de artiști și de vizitatori care, neputându-se proteja prin nicio lege, aproape c-a dispărut. Fikret era un turc tânăr, să fi avut el treizeci de ani?, pasionat de artă și de poezia medievală persană. Învățase chiar și farsi. Ne plăcea să alcătuim împreună tipologii de frumusețe feminină românească. Și de purtare liberă. A lor. El îmi contrapuncta cu femeile din Ankara cvasicosmopolită, despre care zicea c-ar fi fost incomparabil mai dezinhitate decât celelalte, din provincii, dar tot nu le-ajungeau pe-ale noastre. Încercam să mi le imaginez, exercițiu lipsit de sevă și culoare însă. Stând în galerie amândoi și privind cu luare-aminte îndeosebi muieristica, simțeam strada mișcătoare ca pe-un acvariu. Strada, cu siguranță, nu ne privea pe noi în același fel. Unii oameni chiar ne salutau prin

geam. Fapte levantine, mă gândesc acum, deși se prea poate să fi fost și frăgezimea ajungerii în marele oraș vreo cauză ori, poate, singura.

Nu mă grăbeam spre casă, așa c-am parcurs asfaltul punând un picior în fața celuilalt, un fel de coasere înaintea acului, dacă e să abstractizăm nițel. Și eu eram printre neofiții Bucureștilor, aveam numai doi ani de la descălecare, și mi-era o mare frică de oraș. Îl luam încet, ca-n sfaturile din cărțile motivaționale, însă despre reciprocitate nici nu putea fi vorba.

Mă pregăteam așadar să traversez bulevardul, la trecerea de pietoni de la Inter. Cald și nimeni pe trotuar. Nu pe partea mea. Vizavi, pe la Dalles, o femeie. În mers oarecum săltat. Ba nu, simfonic, în varianta mahleriană de climax, și cred că, mai degrabă, asta avea legătură cu alcătuirea ei din corp și aer. Părea că bate aerul, cum bat alții apa. Înaltă și filiformă, îmbrăcată à la *guerrillos*, varianta îndulcită: bluză kaki, cambrată, fără mâneci, fustă de aceeași culoare, lejeră, zburătoare, o palmă sub genunchi, o palmă mică, nu de răzeș, sandale joase, brune, în curele, și-o geantă de vânători de munte. Adică într-o croială semănând a. Și chiar dacă sunt un pieton numai bun de spânzurat, n-am avut nicio clipă tentația contravenției tocmai fiindcă femeia aia mi-a atras atenția într-o modalitate aproape frauduloasă. Avea ceva ce n-aș fi putut numi în sunete coagulate cu sens și asta m-a făcut să mă cumintesc, ținând tălpile simetric pe bordură, și să-mi tacă și bisectoarele cu gânduri incontinente. Priveam și mă goleam de celelalte simțuri, fără nicio pă sare. Nici apăsare.

Femeia mergea. Pas vioi, dar nu aprig, mișcări ferme, însă delicate, capul parcă purtat de ușoara pală de vânt. Parc-am văzut și-un obraz surâs, dar nu bag mâna-n foc fiindcă ne despărțea o zebra generoasă, de bulevard central. Recunosc, auzeam toată percuția din „Titan”. Bine, sunt obsedată de Mahler, nu ascund asta, însă făptura aia chiar se mișca precum o anghilă apoteotică, deși biped și pe uscat. În capul meu sunau chimvale, drept este. Cu trâmbițele Apocalipsei cu tot. Fără înger. Am forțat puțin pleoapele, să-mi permită o deschidere mai largă, de parcă aș fi avut și-o a treia, ca la găini, să mă fi încurcat. Vedeam molecule prin arcul de aer de peste bulevard, nu alta. Și, în secunde-n care-mi așteptam eu verdele semaforial la stâlp, făcându-mă statuie de mirare, nu de sare, precum, în vechimi, femeia lui Lot, iar femeia mea de vizavi continua să meargă, văd că-i alunecă oarece, glisare fină și unduitoare, pe fluierul piciorului drept. Ceva roșu, moale, firav.

Ea, neoprindu-se din mers, nemodificându-și unghiul de înclinare a capului, imperturbată carevasăzică, ridică, punând în gest o grație de Plisețkaia, piciorul nepândit de grijă ori de lene până în dreptul tomberonului pe lângă care trecea în clipa aia și lasă molcom să se scurgă în burta lui chiloții mici, din ațe roșii. Apoi, cu aceeași nealterată grație, care pe mine m-a-mpietrit pe trunchiul semaforului, și-a coborât piciorul într-o modalitate aproape muzicală, așezându-și-

l, pletorică armonie, în ritmul ei de pășire perfectă, fără urmă de discontinuitate. Nicio ezitare. N-am respirat, iar ea a plecat în mai departele ei eufonic și euritmice, fără nicio desprindere de suviță din părul prins, altfel, lejer și-n lipsa oricărei alte tresăriri.

Și s-a făcut și roșu, și s-a făcut și verde de mai multe ori, însă eu îmbrățișasem deja stâlpul de beton al semaforului și tot nu-mi venea să cred că fusese aievea ce văzusem. Nu am putut pleca de-acolo până ce n-am găsit un nume secvenței care mă bântuie și astăzi și care-mi este de-atunci reper atitudinal absolut. Acolo am văzut eu feminitatea în ipostaza supremă a prezenței ei de spirit.

DĂ-I CU SPIRT, COCOANĂ!

Nu m-am gândit până acum la un fluture ca la un temei, dar azi-dimineață am deschis ochii asupra unuia mare și colorat care-mi explora camera fără să caute vreo ieșire. Nimic nervos, nimic disperat. Nu căuta. Doar poftea din aripi și gusta din aer. Din cauza lui n-am știut unde și când mă aflu, dacă sunt aici sau acasă, acum ori cândva. Am apucat să mă mir că nu mă sperii. Și imediat mi-am amintit de ea, de cea mai tânără femeie pe care-am văzut-o vreodată.

Mică, neagră, veselă, cu șorț cu flori și-un răs continuu, cu totul și cu totul de viplă. Îi spuneam Coca. Străinii îi ziceau Ostroveanca. Pe ea o chema Gheorghita. Fuma Mărășești și Naționale. Se cădea să tușească mai mereu de la ele, dar nu, ea era femeie, cochetă carevasăzică, și-o îmblânzise pe pârdașnică în râsul ăla fără nume. N-am văzut-o plângând, plângându-se, fiindu-i frică ori suduind. Și nici dezamăgită. Numai o dată, supărată și pierdută.

Avea vreo 14 ani când era servitoare la niște vecini, negustori. Băiatului lor i-a plăcut atât de tare de ea, că a lăsat-o gravidă. Au dat-o afară pe țigancă. Și nu pe tăcute. Bunica mea, care avea și ea doar 18 ani și abia se măritase, a hotărât că are nevoie de ajutor în casă. Și fata a venit. A găsit ea peste câțiva ani un ursar cam leneș și bețiv și-a mai făcut doi copii cu el. Îi creștea singură, că el era mereu plecat.

N-am întrebat pe nimeni cine e Coca pentru că am deschis ochii cu ea aproape, în casă. Erau bunicii, străbunica albă, cu poveștile ei milenariste de început de secol, de care, la cei 86 de ani, cât avea atunci, se amuza teribil, și Coca. Singura particularitate a ei era că venea dimineața, pe la 7.00, când bunica o aștepta cu o cafea aburindă despre care o vreme am crezut că e albastră fiindcă așa erau ceașca și farfurioara, și pleca după-amiaza.

N-am știut că o iubesc până nu i-am văzut moartea cu ochii. Eram cu părinții în mașină și mergeam în Ardeal, în vacanță, la ceilalți bunici. Au oprit la marginea unui lan de grâu, iar mama mi-a spus că din el se face pâine. Aveam trei ani și jumătate și mi s-a părut un miracol, așa că am întrebat cum. Ei, și mama mi-a explicat cum se face din grâu făină, apoi se frământă coca, se aruncă în cuptor și...

Mă scuturam de plâns și spuneam că vreau acasă, s-o văd eu pe Coca bine și sănătoasă și să n-o facă nimeni pâine.

Nu mult peste șase ani trebuie să fi avut când am apucat scara, am târât-o cu greu și m-am urcat repede, să nu mă vadă cineva, și fericită pe magazia de lemne. La coborâre, n-a mai fost la fel de mare bucuria pentru că m-am dezechilibrat la a doua treaptă și am căzut, iar nu oricum, ci cu scara mare peste mine. Eram acasă cu bunica și cu ea. Au venit amândouă într-un suflet și au văzut mult sânge. Coca s-a aplecat deasupra mea și m-a întrebat: „Mă vezi?” I-am spus că da. Mi-a pus mâna sub cap, a pipăit, și-a scos palma înroșită și-a zis râzând: „Numără-mi dinții!” Am început să număr, iar ea s-a întors liniștită înspre bunica: „Vede. Cunoaște. Nu e spart. Dă-i cu spirt, cocoană!”

Mi-a adus apoi dulceață de trandafiri, apă rece, s-a așezat pe un scăunel de lemn și m-a luat în brațe. A cântat încetișor ceva ce n-am mai auzit nicicând până atunci și nici de-atunci și m-a legănat până am adormit. Era soare afară și un fel de primăvară. Când m-am trezit, avea în păr un fluture.

DRAGOSTE NE-MPĂCATĂ

Nu te întreabă dacă ți-e foame, sete sau somn. Nu-ți știe istoria văzută sau nevăzută. Nu-i pasă că nu-ți pasă prea mult de existența ei. Doar e la alții. Nu te atinge pe tine. Nu știe că-ți era moale – poate prea moale – fără ea. N-aveai vreo lipsă. Nu bate la ușă. Nu dă „Bună ziua!”.

Nu aruncă doi bani peste nepregătirile, sensibilitățile sau temerile tale. Nu este electivă. Nu are milă. Nici nu se uită vreodată la frumusețea ta. Nici la lipsa ei. Nu se sinchisește niciodată de propria dulceță: aceea a unei lovituri de leucă. Nu se sfiește să te mângâie de la prima întâlnire cu preafrumoasele ei șenile.

Am visat cândva că am supraviețuit întâlnirii cu dragostea necruțătoare. Ba chiar că ne-am împrietenit. Aveam o casă de lemn în mijlocul unui lan de floarea-soarelui. Vedeam din cerdac un pârâu. Aproape. Viața era albastră cu auriu. Verde, numai primăvara. Făceam exerciții de obișnuire. Nu mi-era greu, însă nefamiliar. Învățam repede și-mi plăcea toată materia. Mă gândeam la viața de dinainte de dragoste numai seara, târziu, când uitam să-mi pun ceva pe mine și mi se făcea frig. Mi-aduceam aminte de „înainte”. Dar trecea repede. Că nu-i mai știam gustul. Nici mirosul. Fără astea două, amintirile n-aveau pulpă.

Intram câteodată să mă cunosc de-aproape cu florile-soarelui. Mă primeau. Însă de cele mai multe ori mă urcam pe-acoperiș. Să văd mai bine cât de mare și frumoasă e lumea mea. Mă minunam mereu. Iar la hotare, perșii.

Cu dragostea fără de moarte vrei să-mparți și visul, și drumul. Focul nu. E unul singur și nu se lasă împărțit. Îi ține acolo. În el. Pe amândoi. Nedespărțiți. Iar dacă sunt departe, se face și mai mare, și mai puternic, și mai roșu. Cât să-i cuprindă.

Îți coace venele focul ăsta. Îți uită plânsul. Te naște-n fiecare zi. Ai vrea să poți să fugi de el. Și fuga să nu-ți mai fie sacrilegiu. Ai vrea să-nveți să dormi măcar o dată. Cu adevărat. Ori să te plictisești. Dar nu mai știi să respiri rece. Mecanic. Ești viu tot timpul. Și te doare. Nu te neliniști: nu trece niciodată. Dimpotrivă. Crește. Împacă-te cu ea!

SPOVEDANIA UNUI VASILISC

Când eram mic, abia venisem, cântăream umbre. Stăteam lângă ou și-i pipăiam ruptura. Palpita și-i era caldă pielea. Nu-mi aminteam că am fost prin el. Nici cât am stat și nici dacă a fost bine. Mirosea doar cunoscut și proaspăt. M-am speriat de atingere și, cumva, am știut că nu sunt gata. De groaza asta a neterminării mi s-au deschis ochii: prea mari, prea grei, prea doi. Mi-am întins durerea pe nisip și-am scurs-o de putere. Am adormit deasupra ei un somn uscat. Când m-am trezit, plecase. Lăsase urmă-n creștet o coroană mică. Pe cine să întreb dacă acum sunt isprăvit? M-am întors către coajă, că doar cu ea eram pe lume, însă cum am privit-o, ea a dispărut, așa că nu știu nici până azi cum s-a născut coroana din durere. O fi fost o minune.

M-am ridicat și-am început să caut. Nu știam ce, dar nu-mi puteam fi mie căpătâi, podoabă și rost. Dorul meu de aflare se statornicise în fierbințeala ochilor. Țsta e primul lucru pe care l-am știut despre mine și l-am știut curând pentru că ei îmi făceau drumurile. Nimic înainte-mi. Toți și toate erau departe, iar în cale, numai eu. Nu știam că sunt singur. Frica era a lor.

N-am vrut să știu decât cine erau, dar n-am avut cum. Fugeau prea repede și se-ascundeau adânc. Mi-ar fi fost drag să-i privesc direct și fierbinte, dar mă gândesc acum că așa înțelegeau ei uciderea și de-aia alergau cu toate puterile lor de la fața mea. Dar eu sunt mic. Mereu am fost. Nu le-a folosit.

Tăceam oricum. Să vorbesc singur am învățat târziu. Nu știam ce știu și nici măcar ce confund. Am rotit ochii ăia mari și grei de sfială. Nimeni. Nu mi-a rămas decât să-i cobor, să-i smeresc pământului. Acolo am văzut destul de-aproape umbre. Am alergat să le ating, să le mângâi, să le simt sub tălpi. Nu s-au lăsat, însă le-a plăcut să le privesc. N-au fugit. Se mișcau după cum le era voia. Iar eu mă rostogoleam printre ele, peste ele. Am învățat să râd.

Așa am crescut. Nu m-am făcut mare, că așa mi-e felul. Nu știu să mă fac mare. Mi-au trecut zilele cu bucurie, iar nopțile, cu așteptare. Să vină iară lumina, să-mi aducă umbrele și să mă joc. Și venea mereu. Săream pe ele și săpam în ele, să le aflu miezul. Scoteam coroana și o așezam în mijlocul lor ori către margini, să

văd cum le stă mai bine. Când sunt mai frumoase. Osteneam la apus, însă eram îndulcit de trai. Visam simplu și curat.

Odată, de-atâta trântă și hârjoană, m-a luat somnul în miez de zi, pe colțul unei umbre mai grăbite. Stăteam pe spate, să-mi trag sufletul nițel, și am lăsat pleoapele să tacă. Nu mult, dar m-am trezit cu un oftat. Le-am înviat și am văzut acolo, sus, cum mi se povestesc zilele. Nu mă uitasem în sus niciodată. Să nu fugă și susul la fel ca împrejururile. Acum n-am mai avut ce face. A trebuit să văd. Și n-am mai respirat. Toate umbrele mele dragi erau duse acolo. Nu mai aveam nimic. Atârnav de un pământ albastru, mergând pe el ca pe o apă. Erau altfel: parcă albe și rotunde, parcă prea nepăsătoare.

Am plâns lacrimi mici, ca mine. N-am vrut trecerea și n-am întoarcere. O să plec. N-o să mai caut. Doar că o să merg încet, cuminte, cu ochii mereu închiși. Ei o să mă găsească, o să se bucure și o să mă iubească. E bine și așa.

RÂIE DE LA MĂRGINENI

Pe Râie mi l-a povestit cineva vineri-noaptea. Un om care i-a stat oarecum în preajmă vreo șapte ani. Așa că asta e poveste la poveste sau poveste de poveste. Cum vreți voi.

Râie e om serios. Are nevastă și vreo câțiva copii, uite că nu mai țin minte câți. Oricum, tot ce câștigă în Spania îi trimite mă-sii, că e responsabilă cu finanțele. Ea le dă nurorii și nepoților bani de buzunar, decide cu ce se-mbracă și se-ncalează toată casa, ce și cât mănâncă, dacă ăia micii au voie la discotecă, să fumeze și să bea. Râie e de multă vreme în Spania. A avut acolo și-o amantă, tot o țigancă, și-a făcut cu ea alți doi copii. Dar a părăsit-o pentru o localnică mult mai în vârstă decât el. Cu vreo treizeci de ani. Aia s-a amoresat de el, a convins-o țiganu' să-și vândă casa, i-a luat banii și i-a trimis mă-sii. Ca de obicei. Că nu contează sursa. A bătrână gestionează tot.

Râie muncește foarte mult. Ziua și noaptea. Are cam un metru patruzeci și e sfrijit ca posmagii, dar are energia unui gladiator. Toată ziua fură. Cel mai mult îi place în magazinele de haine. Își ia țoale de un euro bucata, intră în magazin, se dezbracă, sigur că pe rând, Râie nu e exhibiționist, de fiecare și se-mbracă întotdeauna cu marfă nouă. Iese pe ușă cu mâinile în buzunare, iar la colț îl așteaptă clienții, fiecare având pregătit alt rând de haine chinezești, trei euro tot outfitu', că-n Spania nu poartă el șosete, că e cald și iarna, și nici curea, ca să nu rămâie Râie despuiat după ce livrează marfa. Dacă vrei și bicicletă, poate să-ți aducă și asta. Numai că-ți spune să nu vrei de-aia de cînșpe mii de euro, că ți-o fură bagabonții de țigani. Te consiliază, carevasăzică. Dar face asta numai cu clienții vechi. E musai să-i câștigi încrederea, că vine și respectul.

Râie nu fură niciodată mâncare. E sub demnitatea lui. Se mai întâmplă, în timpul incursiunilor în scopul înnoirii garderobei altora, să i se facă foame. Foarte bine. Își ia o ciocolată de o juma' de kil, că-i plac dulciurile, zice că mă-sa nu i-a dat când era mic, o mănâncă pe toată, dar ajunge la casă, în hainele furate, însă cu ambalajul ciocolatei înfipț în ochii casieritei. E un domn. Plătește.

Sigur că l-au prins de nenumărate ori, mai ales din cauza faptului că ai lui

clienți depășesc cel mai adesea dimensiunile manechinului și atârnă pe țigan hainele ca pe ulucă. Dar ăsta e un motiv secundar, că știe Râie cum să se miște, să pară mai înalt și cu o greutate ceva mai aproape de normal. Problemele apar numai când e obosit și nu-i mai iese rolul de jeomanfiș. Până la urmă, e un fel de artă a controlului. Cum te abați, cum te înhață ăia și te duc în spate, să te ia la întrebări, să te despoaie, să-ți ia hainele, să le caute pe-ale tale prin cabinetele de probă, să te pună să te-mbraci și să te dea, în mod nepolitic, afară. Altceva nu-i pot face lui Râie, că are el întotdeauna grijă ca paguba să nu depășească suma legală. Da, nu știam că, dacă furi sub cinci sute de euro, îți iau marfa și te-alungă, dar nu-ți fac mai mult de-atât. Râie știe și de-aia-i trimite mă-sii bani cu precizia unui ceas elvețian.

Dar Râie nu e găinar decât ca hobby. Zilnic, e drept, dar nu judecăm frecvența manifestării pasiunii oamenilor. La o adică, te poate ajuta și dacă vrei o mașină. Cum faci? Îți iei o căzătură, cu tablele fluturând, și cauți același model, dar într-o stare foarte bună. Râie se duce, de obicei noaptea, și-i schimbă numerele. Tu suni la poliție și anunți că ți s-a stricat mașina. Ei vin, dând mereu dovadă de promptitudine maximă și multă sollicitudine, ți-o ridică și te-ntreabă unde vrei să ți-o ducă. Tu alegi locul în care o vei dezmembra și-o vei vinde bucată cu bucată.

Până la urmă, Râie nu este decât un domn cu mâini fine și dibace, cu nuanțate abilități sociale și cunoștințe exhaustive de psihologie practică. Paradigmă. Asta dacă el există cu adevărat.

ÎN PĂDURE

El și ea. Conversația de dinaintea plecării lui în străinătate, la muncă. Liniște, pace, dezghiocare. Discuție în mers.

— Și n-ai emoții că pleci într-o țară străină? Nu știi nici limba.

— Ba am. Sunt puțin afectat de plecarea asta. Limba o învăț în două săptămâni.

— Ce anume te supără?, întreabă ea, amuzându-se aparte de chestia asta cu două săptămâni.

— Am mai lucrat în străinătate pentru multă vreme. Sunt și părți bune, sunt și părți rele.

— Aha. Dar faptul că mă lași pe mine aici nu te supără deloc? Nu te întristează puțin?

— Păi, ce, te las în pădure?

PIPER NEGRU, MĂCINAT

O fi fost odată ca niciodată, dar cine să-și mai aducă aminte de prima oară? Că datele nu sunt pentru orice pe lume. Le scalzi în gusturi ori în parfum de stare și afli cum era. Nu mai contează când. Parcă te-aduni din cale. Din aia largă. Pentru o grăunță de asprime. Se-ascute pofta.

E timpul bun al ciocolatei fierbinți, nu calde. Îmi pare rău, dar caldă, ea n-are șarm nici pic. Trebuie să te ardă, să te țină la distanță, să nu-ți găsești curaj niciunde să te-apropii. Să te oblighe să-i faci curte. Să-i aduci daruri. Să-i șoptești. Să știi că nu se lasă-nduplecată cu una, cu două. Și nu se dă vreodată lesne la gustat. La savurat, mai abitir. N-aș zice că e rea, dar este cam sucită.

Așa pură și simplă nu-i place să se-ofere. Își face fortăreață. Înduplec-o încet. N-ai grijă fiindcă ea tocmai asta așteaptă. Așa că adă-i piper negru, măcinat. Proaspăt. Spune-i ceva, un susur, și toarnă vreo trei fire. Atât. Ușor. O sperii. Puțin, și-i va plăcea. Iară pe tine te duce-ntr-o sclavie din care nu mai scapi. O să mai ceri galere. Adu-i și cardamon. Nucșoară. Turmeric. Două migdale mari. Lapte și fir de miere.

Răstoarnă și o lacrimă-n adâncurile ei întunecate. Nu-ți fie frică de dulcele cel leșinat al clipei, că vine singură și mare, mare, din inimă tânără de piper. N-o să te bănuiască de nesinceritate. Și o să-i placă sarea, că fără ea nici sângele n-aleargă. O să-ți deschidă chip. Arată-i măcar un pic de scorțișoară. Se va simți acasă. Dar vezi de-o vrea sau nu. Ia ardei roșu. Iute. Și fă-l mărunț de tot. Amenință-o întâi, pe urmă chiar atac-o. Și cuișoare. Pentru aducere-aminte. Și fă-ți și tu hatârul. Strecoară boabe mici de zahăr brun și tare.

Acum, eu zic s-o-nvălui. Nu te-arunca asupra ei. N-o copleși. Iubește-o dimineața sau la prânz, dar mereu altfel. De nopți se teme. Încearcă-i farmecele pe rând. Abia apoi adu-le împreună. O să te sfârtece. Și-o să mai vrei. Și, da, domesticește-o cu picuri de cafea.

Strecoară-te în patul tău, la urmă. O să te arzi și-o să te-aduci la tine. Nu. N-o să te vezi bine. N-o să te recunoști. Vei fi orbit de soare. Pe care-l cam uitaseși. Iar el se domolise. Și de-aia ți-era frig. Și o să iasă dorul. Ca un vulcan din tine. O

să te cotopească. Și o să te îngâne. O să te simți rob. Și o să-ncepi să vezi. Frântură de poveste și nori și pietre multe. Vei ști atunci că vrei să chemi la tine, în tine, pe cei pe care, aspru și limpede, piperul tău cel negru ți i-a trimis întregi. Vei ști mai clar ca apa că îi iubești cum sunt. Și că împarți cu ei o lipsă. Una mare. Cea de indiferență.

Sunt cei mai buni ai lumii. Aceia rari pe care nu-i cauți niciodată. De mult au venit singuri. Și te-ai mirat că-ncepeți să duceți împreună mereu o-mbrățișare. Nu sfredeliri de ochi. Mâinile lor, aproape, strângând un rug. Pe tine. Și simplu, fără patos. Cu drag și cu dorință. Cu vână și cu vuiet. Cu lipsă de fereală. Pe viu, pe ars, pe crud.

AȘ DORMI ÎN PATUL TĂU

Și tu n-ai fi. Și n-ai vedea. Nici n-ai simți. Și nici n-ai ști. Atâta doar, să nu fie din lujeri ori din frunze. Să nu le dea atingere de trup, să nu le împresoare a fierbințeală. Dar nici din apă să nu fie, să nu se tulbure curând. Și nici nisip robit de soare să nu fie patul tău. Să știe a pierde urma. Însă din lemn curat dacă ar vrea să fie, atunci mi-aș aduna ființa toată-ncet spre el.

Să știi că te-aș pândi. Numai să știu când pleci. Dar nici să nu mă afli, venind de voia ta înainte de a putea să fug. Și cât n-ai fi, m-aș îmbăia în lemnul cel bine-păstrător de tine. Mi-aș face culcuș de mâini și umăr și n-aș deschide ochii. Să nu știu că nu sunt tu.

Mi-ar fi frică să-mi fie dor, așa că te-aș visa. Că dormi în patul meu, atunci când eu, hoțeste, îl cotropesc pe-al tău. L-ai lua cu asalt. Nu ți-ar păsa că e făcut din umbre albe de dorință. Le-ai înroși pe loc. Tării s-ar face și te-ar odihni. Te văd cu zâmbet cum te-ai răsuci și cum ți-ai face bun culcuș din ele. Și-ai vrea atunci, pe loc, un vis. Și l-ai avea.

Cum stai întors spre miazăzi, visezi că-n patul tău, furând aroma dimprejur, dorm eu, eu care te visez pe tine cum mă visezi.

Te-ntorci spre miazănoapte fiindcă acum tu știi. Eu încă nu. M-am învățat să caut și n-am odihnă fără asta. Mă mir că nu găsesc. Sau nici nu mă mai mir?

Știi c-am văzut odată o sculptură mică, din piatră, ce-nfățișa un chip cu două mâini ce-i astupau gura, două îi acopereau ochii și alte două erau lipite de urechi? Da, am văzut și-am întrebat ce-i aia. Mi s-a răspuns c-ar fi un simbol. Al seninătății. Am râs atunci, însă acum mă doare acel râs. Ce bine știu să se ascută fără tihnă și să taie fără de-ntrebare durerile vechi! De care nici nu mai știai că sunt. Ori c-au fost. Uite, turnasem peste asta multă piatră. Cum de și-o fi găsit cale prin ea?

Dar fii pe pace. N-am să vin. Nu știu să vin. Nu știu să iau. Și nici să plec nu știu. Însă când dorm în așternut știut, visez că tu o să mă-nveți cândva cum să primesc. Și cum să iau. Ce să nu dau. Cât să nu vreau. Și o să știu și cine sunt cu totul. Abia atunci. Oricât ar fi. Oricum aș fi. Oriunde. Undeva.

Visez că n-o să mai visez. Vrei să mă-nveți și asta?

PROSPECT DE FEMEIE

Mod de prezentare: picături. Bine, pentru sofisticați și cei cu sufletu’-mpăcat, se recomandă comprimatele filmate. Nu, nu cum credeți voi. Vă și veni ideea. Ca Bergman, Ingmar Bergman, Truffaut sau chiar Antonioni. Pentru sensibili, aparent, dar excentrici, adică firești, pe dinlăuntruri, ar merge Mihalkov. Pentru nostalgici, purtători de preaplinuri, Roger Vadim.

Indicații: în caz de nervozitate, agitație de origine obscură, dusă până la anxietate, sindromul peretelui singur și pierdut în timp, de fapt strașnic înfipt în ăilalți doi, da’ asta numa’-n spațiu. Se recomandă minionele, acestea adecvându-se perfect pornirilor ocrotitoare, fie ele și sporadice, în formă de puseuri violente (o dată la 2-3 ani). Nu vă lăsați seduși (a se citi „păcăliți”) de aspectul lor fragil și delicat. Pot deveni împielite dacă, într-o clipă de sincopă de inspirație, apelativul sau referința la ele ar fi „aia mică”. Paradoxurile necesare și complet dezirabile lângă ele se trăiesc. Iar când sunt însărcinate, comandați neapărat o lectică. Arată imperial. Modul de prezentare inițial – picături – li se potrivește mănușă.

Sunt ferm contraindicate longilinele, deoarece le-apucă dracii în mod incontinent fiindcă protecția dorită se transformă pentru ele într-o continuă (și mereu prost primită) senzație de stăpânire, dacă nu chiar cotropire. Deci, nu. Trebuie lăsate singure până la următoarea dată de revizuire. În caz de cucerire involuntară, a se renunța în cât mai scurt timp posibil (fără a consulta, în prealabil, medicul sau farmacistul) la pradă, ea având niște pretenții supărătoare la o primă vedere, ulterior acestea devenind insuportabile. Atenție!: Victima este (statutul îi permite) incorigibilă și administrează pe cale orală niște invective demne de o petrecere eșuată.

Mod de administrare: individual. Se înghit fără a fi mestecate. Nu începeți să aspirați la o condiție erbivoră, că spulberul e-aproape. Deși cei mai mulți pacienți simt flăcări pe gâtje, nu este indicată diluarea cu niciun fel de lichid. Am zis niciun fel. Clar?! Desensibilizarea începe de la prima administrare. Imunizarea

vă va costa o fericire-n reprize imprezibile (ca date și forme de manifestare), haotice și așteptate zilnic prin mulți cărcei în gambe. Nu luați magneziu, spasmele sunt sufletești, însă pentru adormirea bănuieiilor pacientului și, astfel, evitarea oricărui fel de criză, producătorul a decis ca ele să se manifeste fizic, în acest mod deconcertant. Inițial.

Efecte secundare: administrarea acută nu implică în mod obligatoriu apariția reacțiilor adverse. Nu pe moment. Pot apărea, la un interval imposibil de aproximat, depinzând de constituția stomacului pacientului, următoarele manifestări: nestare, nesiguranța fizică a obiectelor din jur, pentru care gravitația nu mai este o forță deprinsă degrabă după naștere, ci o lege inexorabilă, exfolierea trăirilor de suprafață, lucru ce remodelează conceptul clasic și perimat de evantai, un dârdâit toracic, dublat de clănțănitul intermitent al dinților, o reacție asemănătoare îngurgitării accidentale a unei cantități mari de ghimbir sau o apatie ce paralizează atât corpul, cât și generatorul aflat pe palierul superior (geografic vorbind), dând naștere unei întrebări aparente, ce este, în fapt, singurul răspuns: „De ce nu simt nimic?”.

Interacțiuni: exclusă administrarea a două (mai multe înseamnă o propensiune patologică spre modul kamikaze) medicamente de aceeași natură simultan. Acest fapt ar potența depresia, fapt reprobabil. E un medicament de nișă. Exclusivist. În caz de nerespectare a indicației, nu cereți sfatul nimănui, ci așteptați cu inima coborâtă-n tălpi represaliile ce vor veni crunt, prompt și binemeritat. Dacă scăpați cu viață, revizuiți-vă statutul de muritor și considerați acest fapt aleatoriu. Consultați prospectul vinovatului iremisibil. Nu-l veți găsi. Mulțumesc pentru încredere.

Precauții: deși umblă vorba prin talcioc de multă vreme că substanța activă e imposibil de înțeles vreodată, vă avertizez că aici nu suntem la vreo serbare cognitivă. Deci, curaj! Dar nu și derivatele lui.

Supradozare: nu este posibilă.

Data revizurii prospectului: zilnic, îndeobște dimineața, când ea are porniri criminale la adresa oglinzii, a cărei fidelitate cu noaptea-n cap nu folosește nimănui. Dar nimănui. Urmează un parcurs obișnuit, în care ea traversează, adesea fără să se asigure, stări ce n-au cum să fie complementare, în veci, în ochii pacientului, însă medicamentul are alcătuirile lui proprii, alchimice și, în cazuri fericite, muzicale. Trecherile frecvente și dăătoare de perplexitate între diverse dispoziții, precum și alegerea contrasensului nu se tratează. Tratamentul nu se acceptă, tolerează, bombăne și, cel mai grav, sunt contraindicate speranțele deșarte că se va schimba azi, mâine sau măcar cândva. Se iubește.

Avertisment: temerile, spaimile sau angoasele sunt complet interzise pe toată durata tratamentului.

Bibliografie selectivă: Zoloft, Zyprexa, Prozac. Plagiat pe față, remușcări inexistente, speranță senzație vagă de compilare, din Haloperidol, evident, picături.

JUMĂTATE JUPITER

... și restul, cal. Cu nervi, cu freamăt, cu tremur, coamă și galop. Răscolești în crud până dai de jar. E fraged. Te uiți la el și-ți vezi rotundul ochilor. Acum ești tu. Apuci cu poftă și mesteci cu odihnă. Îți place. Îl dai încet pe gât și simți cum templele se răcoresc. Jăraticul nu arde. El știe să cuprindă și să-nfierbânte lent. Vibrezi fără de frâu. Și râzi în timp ce-l îmblânzești. E tot în sânge. Sunteți totuna.

De flăcări nu te-apropii. Sunt cam nerușinate-n goliciunea lor și prea unduitoare. Se lasă duse vântului și nestatorniciei. Te-mbie și te uită. Și-apoi, n-au niciun gust. Tu vrei tot trupul focului, să-i simți iuțeala-n cerul gurii, să sfarâmi cărbuni aprinși și să le cauți miezul.

Acum chiar poți să vezi că-ncepe ziua. Nechezi ușor. Ești mulțumit. Nu te ridici, că n-ai de unde. Tu niciodată nu te-asezi. Îți scuturi coama și pornești. Ți-e dor de ape și te duci. Lovești pământul cu dorință de risipă. Ca să te recunoască. Privești în el, să-ți dea răspuns. Cu glezne îl ascuți. Îți ridici capul și începi s-aduci spre tine verdele de dinainte-ți. E ud și strălucește. Parcă l-ai cam gusta și tăvăli un pic. Te-arunci fără de milă și-l iei sub trup năvalnic. Iar el te răsplătește cu-aromă de-nceput.

Ți-e pielea udă, iar aburul ieșind din tine te împresoară cald. Și dacă e putere asta care te umblă-n lume ori numai vraja viului, nu-ți pasă. Tu nu te-ntrebi. Nu ai nevoie. Când vrei, îți iei. Te bucuri plin. Dai tot. Primești ce-ți place. Fără vreo altă lege. Cine să te supună? Și cum? Oricare încercare n-ar fi decât o altă joacă pe care-ai râde-o iar cu trup și dinți.

Ziceai că vrei să te atingi de mal. Să-i simți răcoarea. Dedesubtul moale. Cobori gândul în piept, întărești carnea și frângi țărâna cu furtună. Jale de iarbă sub copită. Ești tu în poala apei. O tulburi și o arzi. Și stai o vreme nemișcat. Parcă te leagă și parcă-ți și șoptește. Ai frământa-o, însă nu acum. Întâi s-o vezi și-apoi s-o guști puțin. Te uiți în ochii ei și-ncremenești. Ce-nchipuire-i asta? Din pieptul tău se-nalță trup neștiut. Străin. E zeul.

Abia acum tu știi unde se coace toropeala necunoscută firii tale adunate din vrere și putere. De ce era să te cuprindă unda. De ce voiai alint. Pradă

primejdiei ai fost. Ci ia-l degrabă și, cu tunet, calcă-i cerbicia. Răpune-i semeția. Nu are să te-nfrunte el, plăpândul, bietul Jupiter.

CUM TE LEAGĂNĂ MĂ-TA

Văd prin geam că s-a spart sita. Abia acum înțeleg ce înseamnă cu nemiluita. Poate tu o s-o numești regresie, însă eu îi voi spune poală. *Differentia specifica*.

Obosise, cred. Oricum, o dureau mâinile. Aveam pojar și gemeam de febră. Delirasem mai devreme și o speriasem. Era tânără. Eu, patru ani, ea, douăzeci și șapte. Mirosea a femeie frumoasă, iar eu am început să-i cer. Privea o litografie veche, clipea verde, cum numai ea știe, și-mi răsfira mâinile printre degete. Cânta încet, a mic alint adormitor și-a vindecare. Și mai voiam fiindcă era frumoasă. De frumusețe nu te sature. Nu știi cum, când ești copil.

Atunci i-am auzit gândul. Se întorsese la ea. Mică. Alerga prin iarbă și cânta. I-am lăsat drumul. Era al ei. I-am mângâiat genunchiul cu răsuflarea arsă de pojar. În nemișcare, a început să-mi cante de pe drumul de întoarcere:

„Cum te leagănă mă-ta...”

HANGER FRAGED

De unde să știu dac-a fost dintru-nceputuri ori a crescut cu râvna unui fir de iarbă într-o singură noapte, și aia cotropită de frânturile de vis ale neadormirii? O fi fost din zbatere născut ori poate din dorul lui, neostoit, de carne. S-a-nfipt de-a-ndoaselea, cu plăselele înăuntru, făcându-și loc în moalele inimii și odihnindu-și calea, ce grea și lungă trebuie să fi fost, dacă numai răscrucile de drumuri fluide și albastre i-au alungat oftatul. A văzut roșu și-a rămas.

Și-a răscroit cum știe el mai bine împrejurul și a văzut că nimeni nu i-a aflat venirea. Hangerul vrea culcuș, nu adăpost. A prăpădit o întindere mică de făptură și-a țâșnit cu tăiș proaspăt la lumină. Ușor curbat, cât să ațâțe, dar nu fățiș. Cu lamă de nevinovăție, întru nedumerire, și prefăcându-se înfăptuit din pacea întâmplării. Părea că se răsfață, în fapt, el doar pânde.

Veneau la-mbrățișare, rând pe rând, iubitorii. Care cu băgare de seamă la haine, care cu grijă la trup. Plecau toți, cu spaimele atârânânde. El stătea mulțumit, agățat în pieptul meu, încălzindu-se la soare. Prieteni nu eram. Îl mai certam uneori și-l făceam vinovat de alungările cele multe, de rătăcirii și de nezâmbet. Nu-i păsa. Avea rost. Eu, nu. Cu răs de oțel mă sfida. Uneori, când îi aruncam în față toate strânsorile și sugrumările de peste timp, se răzbuna cumplit. Când venea seara, odată vedeam cum îmi ia tăișul cel încovoiat din fața ochilor și intră să fie iarăși una cu plăselele. Pedepsă de hanger.

Și rămâneam eu, în urma lui, cu pielea de piatră. Cu suflare de lemn și mers de străină. Cu mâna-nghețată, apăsând locul pe unde se făcuse nevăzut. Înăuntru, răzbunare. El dansa fără oprire, făcând lacuri mari împrejurii, scaldându-se în ele și ieșind apoi la oglindire. Nu-i mai înduram neîndurarea și-l chemam afară, strigându-l pe nume și făgăduindu-i ascultare. Venea mereu, neținând minte răul, cu poftă de strălucire, creștând iar și iar.

Acum suntem amândoi. Ne iubim. Adică îl iubesc și eu. Ne-am obișnuit să ne ducem zilele în neliniște. Nu-l mai acopăr. Nici lui nu-i mai trebuie dansuri sălbătice pe dinlăuntruri. Știm bine că oamenii-și iubesc acoperămintele, așa că nu vor veni prea aproape. Chiar dacă numai ascuțiș de zahăr candel are, de la distanță

a metal lucește. Nu, n-o să-i spun, dar parcă mă apără cu o-ndârjire care ne spulberă pe amândoi. Nimeni nu-i stă în față. Aproape nimeni nu-i mai e în urmă. Iară frumoasele-i plăsele nimeni nu le-a ținut în palmă. Că sunt departe, prea departe. Nici eu nu i le mai știu. Și nici cum să i le mai caut.

CVASIPSEUDOKINEGETIKOS SAU DESPRE PIZDE ȘI ALȚI DEMONI

Să facem o convenție dihotomică. Și antinomică. Adică s-o facem pe-asta: există femeii și... receptacule. Nu le vom spune pizde. Nu astăzi. Le-am face un compliment. Ele cred altceva. Credințele lor nu sunt și ale noastre. Receptaculul e un vertebrat ușor cartilaginos care își acoperă cu greu zonele joase, de obicei cu 20 de centimetri textili, dar și ăia ieftin-transparenti ori despicați până-n trompe. Femeia umblă cu pizda-n ochi și arcada înaltă. Botticelliană. Nu mai zic de parfum. Niciodată oprimant. Când zâmbește, nu te invită, ci te îngenunchează.

Receptaculul se pensează subțire ori se îmbracă *grunge*; asta pentru diversiune. Nu uită, în ambele cazuri, de tușul negru ori măcar câteva ture de dermatograf. Dar ture de tractor. Pe vremurile Cherei Duduca, hetairele își țuguiau buzele. Acum e timpul țuguierii țâțelor. Și fiindcă n-au tăria decolteului cu final ombilical, se proptesc în balene, își umflă sternul a vino-ncoa' și, pentru o siguranță de neînviat, trag niște lycra sub forma unei bluze care-și urlă cusăturile fragile peste ele. Neagră sau roșie. Nu le plac dubiile.

Femeia merge cu șolduri și cu umeri. Armonizându-le instinctiv. Măinile ei îți dau mâncărimi de buze. Din spate, violoncel. Ingres, tu să taci! Stă să plouă.

Receptaculul n-are decât cur. Din orice poziție. Pare că se dezintegrează, în efortul perpetuu de a impresiona. Efect rizibil. Cel puțin. Nu și pentru salvatorii exoftalmici. Dar ei nu intră în atenția noastră. Mănuțele receptaculului îi concentrează girusurile. Unghii lungi, false și bidinate. Palma, flască. Dacă ți-o întinde, verși. Nu apucă, se prelinge. Clisos.

Femeia nu te atinge. Doar te amenință din pupile c-ar putea s-o facă. Însă nu dacă vrei, ci dacă vrea. Nu-ți dă nimic, dar ia din tine cu vârful degetelor. Gustă puțin, molecular. *Haute gastronomie*. Îți lasă senzația că-ți mai rămâne și ție ceva. Te vânează, nu te cotopește.

Apropo de vânătoare. Receptaculul vânează ceatal și garizi. Hai, mreană, dar sporadic. Din greșeală. Femeia, sturioni. Vara, goală, calcan. De toropeală. Asta dacă vorbim despre apă. (Nu-mi place „a pescui”. Conotație exclusiv vulgară

în acest context.) Pe uscat, mai simplu. Receptaculul prinde muște între zemurile-i lipicioase. Muște proaste. Oarecare. Bine, și-un țânțar-doi. Seara. Întâi le caută prelungirile. C-așa știe să fie. Tulumba să nu se dezmință. Aici, e cu risc. Hai, să n-o dăm totuși în asumări.

Femeia nu vânează pe uscat. La ea nu există uscat. Pe boare, ea își pozează. Și face ecorșeuri. Prostul ei obicei. Autovivisecția. Un fel de epilare secundară. Dermică.

Receptaculul n-are picioare. Are craci. Indiferent de dimensiuni. Cracii se exhibă cu determinare, deși, paradoxal, fără zvâcnet. Suporturile mobile ale curului său neatins de mână omenească. Ptiu! Și-am zis că nu mă iau de profesioniștii prostului-gust. Iertare.

Femeia n-are neapărat picioare lungi. Dacă le are, vorbim deja despre dezintegrarea masculină. Revin. Are tulpini. Sub pielea lor, aleargă sânge roșu, gol, îmbrăcat în albastru. Nu-l vezi, dar îl adușmănesc. Coapsa nu e coapsă. E crupă. Dacă-și încrucișează picioarele, îi poți lua pulsul. Cu mărul lui Adam. Tu la ce te gândeai? Bine, respiră. Urcăm. Nițel peste osul pubian. Ăla e reperul.

La receptacul găsim cam așa: dedesubt, vulva, deasupra, burta. Sărăcia mea de limbaj nu-mi permite alte cuvinte. Apoi, mă și emoționează, recunosc, împărțirea unui corp în astea două. Vulva e proastă și atât. De fapt, asta e problema receptaculelor. Nu la cap, ci piemontan. Acolo stă tolănit tot nimicul.

Femeile sunt impare. Din trei. Meridional se află un Fabergé. Nu cu formă de ou. De libelulă. Purpurie. Sigur, și sidefată, însă numai pentru *connaisseurs*. O clipă, te rog. Până acolo, mai va. Septentrional, femeia își așază talia. Privilegiul ei. De-acolo o supui. O faci a ta. E numărul de aur. Da, vitruvianule, ai și stânga, și dreapta. Ai rotund. Și mai are ea un nord extrem. Nu creierul, nu te înfricoșa. Ăla e implicit. (Am zis că nu suntem vulgari azi.) Ci reversul lobului urechii. Acolo-și răsfiră ea aromele. Nu-i căuta butoane. N-are. Deschide-ți nările și trage. Mai tare. Înc-o dată. Simți?

STURM UND ZDRANG

Ies pe poartă, că mi-e poftă de praf. I-am simțit mirosul. A picurat un pic mai devreme și până s-o găsi careva să exploateze minunea asta olfactivă, eu mă înfrupt din drumuri de câte ori mi-e dat. Casc ochii la șanț, râd și-mi pare rău că râd, dar n-am frână. Cum n-a avut nici bietu' Oiu, Dumnezeu să-l ierte!

Cum venise el acum doi ani, tot la parastas, beat mort, și nu mai știuse de unde se oprește mașina. A proptit-o, până la urmă, tandru, număr în număr, în singura pe care o găsisese dormind, bătrână și cumsecade, pe șalele șanțului. Am ieșit să-l întâmpin, că apucase să strige la poartă, și l-am întrebat ce s-a auzit. A dat din umeri. Nu putea vorbi. Mi-a pus cheile în mână și, din ochi, mi-a arătat mașinile înamorate. Le-am despărțit. Fusesse un sărut nefranțuzesc. Am dat să mă supăr pe el atunci, da' n-am mai avut pe cine. Când m-am întors, dormea cu lingurița de colivă-n poală.

S-a înserat bine și nu mai am curaj să cobor la baltă, așa că o s-o iau încet pe drum. Bine că nu mai plouă. Pot să trag în piept tot praful zvântat și să mă mir iar cum de n-a izbit pe nimeni mirosul ăsta care mie-mi îndulcește sângele. E devreme încă. Nu s-au culcat nici porumbeii popii. Și nici n-au cum, amărății, în zgârceniile alea de lemn în care înnoptează. E sâmbătă. Sâmbăta morților. Lumea strânge de prin curți paharele de țuică și de vin, mai aruncă o găleată cu apă pe ciment, mai zice două vorbe de răposatu' și se pregătește să intre-n casă. Pe drum, pustiu. Da' nu mă duc nici eu departe, că nu știu bine satul.

O iau în dreapta, pe lângă biserică. E răscruce. Și-atunci îi văd. Ba nu. Întâi, le aud pașii. Sunt trei. În față, un bărbat mărunț și puțin, călcând apăsător în pietre. La vreo trei metri în urma lui, femeia. Înaltă tare și zdravănă așijderea. Omoaică. Pășește ca o balerină cu entorsă. Mult în spatele ei, copilul. Ca de vreo șapte ani, dar nu sunt sigură, că e deja noapte. Văd cum femeia își desface larg stânga și dreapta vestei lungi și-apoi le pune una peste alta. E cam răcoare, da. Bate și vântul. Să vezi că ploaia de-adineauri n-a fost singură! Poate-ar fi bine să mă-ntorc, însă nu-mi vine. N-o să mor dintr-o ploaie. Cu furtună cu tot.

Și-atunci se-ntoarce el și se înfinge în mijlocul drumului, desfăcându-și

picioarele mici:

— Tu un' te duci, fă?

— Păi, vin și eu cu tine.

— Ce, fă, te crezi vedetă ca să vii tu cu mine la mat?!

— Merg și eu cu tine.

Copilul s-a oprit și el. Departe. Bărbatul și-a scos mâinile din buzunare sub formă de pumni. Sărea pe loc și lovea scurt. Nici așa n-ajungea la față.

— Fir-ai tu a dracu' dă divă, vrei să mergi tu cu mine să bei, fă?!

Femeia primea nemișcată pumnii mărunței. Nu se apăra, nu se ferea.

— Merg cu tine.

El s-a întors, sumețindu-și gâtul ca un ponei ducal, măsurând iar praful și pietrele cu tălpi de minionă. Ea l-a urmat, lipindu-și din nou vesta de trup, cu mâinile ei mari și negrăbite. Copilul a pornit și el. Eu m-aș fi întors, însă, nu știu de ce, nu m-am putut opri până nu am ajuns să trag adânc în piept tot praful lor.

DULCINEEA DEL... CE-O FI

Balaurul meu are mai multe capete pe fiecare gât. Și-i tot cresc. Gâturi. De capete nu mai zic nimic. Cine să le mai numere? Îl adun seara din stradă, chemându-l cu sfioasă aducere-aminte din gene. Îmi face semne de jos. Cu o gură îmi râde, cu alta scoate limba, îmi face dintr-un ochi și mă fixează nemulțumit cu cel dintr-un mijloc. Îi strig de la geam că-i dau tandrețe cu boabe dulci de porumb, că am udat florile de seară, că o să-l mângâi cu degete fluturânde pe solzi. I le și arăt, așa, a promisiune. Se fâstâcește.

Ăla e momentul din fiecare zi în care sunt și eu acasă ca să văd cum îi mai crește un gât. Stau la balconul cu ogivă și mă minunez. Miroase mereu a trosnet verde cu nițel albastru. Asta înainte să erupă. Apoi țâșnește cu putere și se-ndreaptă către turn. Mă rog, etajul nouă, dar hai să-i zicem astăzi turn. Pe drumul către sus, îi crește un cap. Unul singur. Proaspăt. Cu nou-născutul ăsta se aruncă furios la sărutat. N-apuc să mă uimesc, deși mereu cred c-o să am timp, că se și încolăcește cam de șapte ori a priponire sigură de propriul meu gât și mă privește scurt în ochi. Apoi își ia, râde și coboară. Pe drumul de întoarcere, îi tot cresc alte capete. Eu încerc să număr pe degete fiecare pocnitură de ieșire nouă, însă pierd mereu șirul. El cântă.

Mă gândesc mereu cum să-l ademenesc. Crinolinele îl sperie, condurii-i dau fiori roz, corsetul zice că-l mănâncă sub bărbie, tiara-i face sete. Bine, atunci. În seara asta îmi pun un capot nou de zenana. Înflorat. Strâng viespea aprig cu mătase și-ncerc papucii cu ciucure pe care mi i-a furat el de pe vreundeava și pentru care l-am certat alaltăieri. A plâns patru lacrimi mari și lungi. Apoi, mi le-a pus mie-n palmă.

Aseară a venit musonul. El trebăluia ceva pe-afară. Când am ieșit, ținea o cheie franceză între dinți. Mi-a făcut doar un semn. Îi bătea un pic vântul printre capete, dar nu-ncepuse încă ploaia. I-am aruncat o prelată. Și-a acoperit numai o pereche de ochi cu ea și-a-nceput să-mi danseze șerpește. Frisonând. Mi-a fost frică să nu răcească. El, nu și nu. Până la urmă, l-am potolit c-o portocală. Și c-un ciorchine alb.

Chiar nu mai merge-așa. Mă duc acum să scot tot patul în balcon: tăiat la margini, atârând, curgând... Cumva, cumva trebuie să ajung să-l culc. Sau poate numai să-l odihnesc o vreme. Să-l opresc. Altfel, umplem Pământul și uscăm drumurile. Îmi pun o fustă lungă, purpurie. De brocart. Mă parfumez cu zahăr-pudră. Pe glezne scap doi stropi de oud vechi. Să doarmă bine și să crească înăuntru. Dacă vorbește-n somn, o să-l îngân.

NEDEZLEGATĂ

M-ai întrebat, copilul meu, de m-am îndrăgostit de tine când te-am văzut. Da. Deși te iubeam de dinainte. De când te-am visat în forma pâinii calde. Apoi, am aflat că ești. Te iubeam cu frică și așteptare. Cu unghiile înfipite în lemn. Oricare. Mi te imaginam Anastasia. Dar asta știi. Când te-am văzut, am tăcut. Și știi că tac rar. Numai când sunt fericită. Nu mă așteptam să mă privești. Nu așa. Ți-am căutat un semn și l-am găsit. Abia atunci ți-am dat drumul. Știam că nimeni nu te va putea lua. Miroseai a dulce. A om. A minune. A vreau. A sunt.

Pe urmă, ți s-a făcut foame. Și n-ai cerut. Ai luat. Iar eu m-am rostuit întâia dată. După tine. După voia ta. Și mă lăsați să te respir. Ca și acum. Duminică, mi-ai cerut să vorbim. Îmi căutai ochii și mâinile. Iar eu am căutat un loc numai pentru noi. „Nouă nu ne trebuie loc mult pentru că nu ne despărțim niciodată”, mi-ai spus. Și m-am cutremurat. Sunt mică lângă tine. Și mă tem. Prea des. Cum se poate ca un om ca tine să aibă nevoie de mine? Aș vrea să-ți semăn. Măcar puțin. Iar dacă nu știai cât mă intimidezi, află acum. Chiar dacă nu înțelegi. Eu, da.

Mi-ai văzut lacrimile de curând și m-ai certat. „Tu nu te iubești cât te iubesc eu”, mi-ai spus. M-ai ridicat. Din nou. Și m-ai dus să mă culci. M-ai mângâiat până te-a luat somnul. Ți-am prins părul tot în palme și te-am mirosit. Și ți-am șoptit până m-a luat și pe mine: „Să nu-ți fie frică, să nu-ți fie niciodată frică, orice, dar nu frică.” De dimineață, m-ai îmbrăcat cum ai vrut tu. Apoi, te-ai depărtat ca să mă poți privi. „Ești cea mai frumoasă femeie de la serviciu.” Cum să nu fiu, dacă vin de la tine?

Am plecat. M-am rătăcit în ale zilei. Tu m-ai sunat să-mi povestești minutul ăla. Pe mine mă chemau mai mulți oameni deodată. Și m-ai simțit atunci că nu sunt a ta cu totul. „Nu-ți pasă că mă iubești”, mi-ai zis. Și, dintr-odată, nimeni n-a mai fost. Doar noi și rușinarea mea. Îmi povesteai visul de prânz. Cum eu am câștigat un mare premiu, cea mai bună prăjitură, pentru că am știut cel mai bine să spun ce sentimente am pentru tine. „Sentimente de lacrimi”, ai spus. „Adică?” Am întrebat eu, proastă. „Adică lumea a-nceput să plângă.” Și iar m-ai îngenucheat.

„Ce păcat că toate cuvintele trec. La fel și timpul.” N-am știut ce să-ți răspund la asta. Dar știi cât de des nu știi? Mai totdeauna. Ce auzi tu nu sunt decât încercările mele de a fi cu tine. Atât. „Când te strig, îmi fâlfâie inima de bucurie.” Și mie. Dă să fugă. Pentru că nu înțeleg cum de-mi dai voie să trăiesc lângă tine. „Ce bine că m-am născut ca să te am!” Vezi, eu n-aș fi vreodată în stare. Nu pot să-mi ridic ochii către tine. Și mă doare. Iartă-mă.

Și mă mai doare fiecare dată când te-am supărat. „Știu că mă cerți ca să mă-ndrepti.” Mai mare vina mea a fost. Pentru că nu mi-o ții tu. Iar eu nu mă pot depărta de ea. Ajută-mă. Îmi spui numai două vorbe în timp ce-ți desfaci mâinile. „Cu tine.” Cu ele mă faci nisip. Cu tine mă robești. Dar nu mă lași nerâzând niciodată. Mai știi când mi-ai arătat reclama la iaurt? „Asta-mi place la noi, românii. Că suntem, așa, mai țărani.” A, și pe fata aia brunetă, cu părul lung. „Are ochii strâmbi și buzele întortocheate.” Și-apoi m-ai luat la dans. Ca-n fiecare zi.

Te-am rugat să-mi spui ce-ai vrea azi, de ziua ta. „Nu vreau nimic de cumpărat. Nu de la tine.”

Am pus pe mâna ta un fir de ață colorată. Tot duminică. „Un curcubeu”, ai zis. Pe mâna mea era deja unul la fel. Ai luat stângile noastre și le-ai apropiat a sărutare. „Brățărilor nu se pot scoate de la mână, cum nici nu se refuză dragostea.” Mi-a mai crescut o inimă atunci. Cea veche s-a sfiit. Râdeai și-mi puneai mâinile în palme, îmi căutai căușul umărului și răsuflarea. Mă închinam în mine. Ca la achiropiite. Apoi ai luat șiragul pe care mi l-ai dăruit în vară și l-ai trecut pe după noi. Cu frunțile lipite. „Șirag de mărgele legat, dragoste nedezelegată.”

ZUGZWANG

Mitraliera-n dinți și benzile de alimentare din cap până-n picioare. Așa te duci spre fereastră. Una mai mare, dar nu cât să te cuprindă. Acolo poți. În oglindă, ar fi prea riscant. Oglinzile au obiceiuri proaste. Să reflecte ochii plini de priviri. Și tu, magistral blindat, nu te-ai putea abține să nu-ncepi măcelul. Lasă, nu e mare lucru. Sticla simplă o să-ți arate numai dezacordul. Falsezi. Din toți porii. Mai taci!

Tu chiar n-ai obosit să-ți ceri explicații pentru fiecare respirație? Nici să torni în lingouri chirpici? Hai, așază-te. Nu pe scaun, că te-ndoi, nici în pat, că te lichefiezi. Știu că-ți trebuie curaj să te întinzi pe jos, dar prinde-ți gleznele-ntre ele și strânge-ți carnea-n pumni. Miră-te că nu te doare. Ar trebui. Și doar ți-am spus că suni fals, ce dracu'! De ce nu mă crezi? Așa, găsește-ți locul pe podea. Nu e tare, nu e rece? Hai, nu te opri acum. Nu mori din asta. Păi, nu e nici tare și nici rece fiindcă podeaua nici nu visează să te concureze. Ia, pune-ți mâna-n gât și smulge nodul. Of, nu așa, că nu e cravată. Am greșit și eu, iar tu, de frică, nu mai pricepi nimic. Bagi mâna drept prin gât. Nu cu milă. Care milă? Nici cu furie. De nimic nu ești în stare! Cu credință. Nu gândi! Te pierzi. Cu credința c-ai să-l smulgi. Ce faci? Pipăi nodul? Te-ai tâmpit? Aruncă-! Te las acum, Pilat, să te speli pe mâini. Dar nu face din asta un tabiet, te rog.

Până la urmă, nu e decât o problemă de gravitație. Și, în consecință, de orgoliu. Entropia mutilează. Știi asta. Îmi arăți că ți-a intrat ceva în ochi? Când o să te-nveți că poți să-mi spui direct că te doare? Pe mine mă poți prosti, nu face nimic, înțeleg, dar pe tine e prea riscant. Nu-mi cere îndurare. N-am. Pe-aia dă-ți-o tu, că de la tine o aștepți. A mea te-ar alina o vreme și-apoi ai pleca iar în pribegia aia autofagă. Nu mă sperie prostia ta, doar ne cunoaștem, însă de data asta nu te mai las să te legeni cu ea. Nu te mai ascult. Apleacă-te deasupra găleții și varsă toate cuvintele. Cu spasme cu tot. Plângi, toată lumea plânge când varsă. Iar vrei să fii special? Îți aduc un ștergar de cânepă, ca să nu-ți fie moale când îți ștergi ochii și gura. Adică n-a fost aspru vâlmășagul de vorbe nemestecate și te-mpiedici în cârpă? Vino, să-ți scot amigdalele, să lărgim pâlnia, și mai apleacă-te o dată. Varsă, mă, tot. Ți-e așa de spaimă că rămâi în tinicheaua goală? Păi, numai din asta erai tu

făcut? Și, dac-ar fi să fie așa, da' n-are cum, crede-mă, umplem cu altceva. Hai, că nu plec. Scurpă și drege-ți vocea.

Tu vrei acum să te iau în brațe, să te mângâi pe păr și să-ți spun c-o să fie bine. N-ai să vezi. Azi sunt legist. Iar asta fiindcă te alinți tu, făcând pe mortu' și nelăsându-mi și mie plăcerea unei chirurgii cinstite și bănoase. N-am apucat să ți-o spun pe-ai-a cu gravitația. Te ustură limba? Unde dracu' am pus glicerina aia? Ei, îți dai tu. Nici vorbă! Deschide gura. Scoate, mă, limba și nu icni. Cu degetul, cu ce altceva să-ți dau? Doar nu crezi că există pensule cu păr de veveriță pentru asta. Auzi, tu nu te-ai săturat de nevoile tale? Mici cu toatele. Din cauza lor mă tot întrerupi și mă deturnez. Gata. Închide gura și nu înghiți. Și dacă-ți vine, ce? Îți mai și pleacă. Ascultă-mă. Pe tine josul te-ngrozește. Al podelei. Dacă erai agățat în tavan, ți-era confortabil să cobori olimpiu de-acolo. Adică nu numai c-ai fi făcut-o, dar chiar ți-ai fi dorit descălecarea. Ești fragmentat. Ți-am mai spus. Să nu vrei tu să te așezi pentru sinonimia căderii. Iar ești livresc. Și nevolnic. Păi, nu era aceeași teamă, dacă erai imponderabil? Numai că pe dos. Vezi cum stai între tine și tine și mă pui pe mine să te mântuiesc? Ia și te șterge, că l-am stors bine.

Mă doare capul. Același. M-ai secat. Dezbracă-te. Mă duc să-mi fac un ceai. Bine, și ție. De ce nu m-am machiat azi? Mai ai frivolități de-astea? Adică tu te-ai gândit că eu mă machiez de tine? Scoate benzile ușor. Fi-ți-ar mitraliera a dracului, că din cauza ei nu s-a întins ca lumea glicerina! Scoate, mă, tot. Nu-ți face cruce, că ești în pielea goală. Ce te tot pipăi? Nu te recunoști? Hai, nu mai tremura așa, că mă sperii. Îți aduc pistolul și centura cu diagonală, ca să putem și noi să stăm nițel de vorbă ca oamenii.

Auzi, da' ceaiul cum îl vrei? Cu miere, cu lămâie?

DE CATARG

Se duce întâi mic și cald la dedesubturile ei lemnoase și fluide dimpreună, numai puțin, încet, cât să o facă să-și ascundă coapsa, rușinată, în nisip. Să tragă peste glezne scoici mărunte și să-și înceapă iar și iar degetele ei cuminiți. Îi suflă alge crude peste ele și i le înconjoară pe după rotund. Ea își cabrează lemnul și-și potolește pânda.

Se răsuțește deasupra vârfurilor, neplutind, neumblând, necăutând. Dar nici nu se-așază și nimic nu așteaptă. Stă și este. Îi lasă lui plăcerea închipuirii pietrei, a șoldurilor săgetate cu podoabă ale fierului înfipț în carne. Ea-și dă cu lac peste unghiile de salcâm tânăr și își răsfiră frânghiile dulci. C-așa e ea. Licoare.

Nimic, nimic nu trebuie să știi și nici vreo altă trebuință nu ai. Și nici măcar uitarea nu ți-o aduci aminte. Te înfășori și-atât. Și-i faci un pic de loc. Își știe drumul bine, de dinainte de nisip, din vremurile albe ale sării barbare. Ca predosloviile. Nepășind, da, nepășind. Desfăcând fără de grabă nasturii coastelor lungi, dând la o parte istmul, micul, nemângâiatul încă, și împărțindu-se în două. În doi. Și-apoi adunându-se nou. În unul, singurul. Catargul crescut înăuntru. Îi atingi vârful cu vârfurile tale, aduni marginile încet, le lipești cu ochii închiși aproape și le dai pecetea s-o bea. Te-ntinzi și, cu lumină caldă, ieșindu-ți din tălpi ca un sânge de aur, îți contempli fosta sete. Scuturi din păr departele și-ți potrivești locul înalt. Nu știi, nu ești, nu vrei. Respiri.

IERTAREA NEPĂCATELOR

Știi, nici mie nu mi-e tocmai moale să-mi iau întrebările la întrebări. Dar poate că e timpul alb al plecării din insulele mici. Vrei să ne folosim de niște cuvinte-picături, alea pe care le găsim în vâl? Vezi, te-ai gândit deja la Anaïs, dar să știi că eu n-am vrut. Bine, pentru că tot a venit vorba, nu trec peste asta de ca și cum n-ar fi fost nimic și niciodată și-ți spun, deși nu-mi vine prea ușor, că am încercat de nu mai știu câte ori să-i înlocuiesc vorbele, dar n-am putut vreodată. „Sufila Mistralul. Era ca un vâl între mine și viață, între mine și bucurie.” Până la urmă, nici nu știu dacă astea sunt toate cuvintele, dar nu mă îndoiesc de urma reavănă a mușcăturii. Când mi-e dor, mi-e frică. Și ție. Recunoaștem?

Eu te întreb acum dacă ai mâncat vreodată lemn. Nu dacă ai și înghițit, doar dacă ai mestecat uitând. Nu-ți spun că mi-am dat seama de la început, însă pentru că nu pot să nu gust lemnul care-mi ajunge între degete, am știut la un moment dat că are el ceva în carne care te face să uiți de tinele secunde și te poartă. Ar fi frumos, ba chiar poetic, nu?, să mă apuc acum să-ți spun povestea omului-copac. Ne-am simți bine și eu, și tu. Am și zâmbi pe ici, pe colo. Dar nu. Azi te iau cu mine, să fim doar vidre. Și eu, și tu. Să roadem lemnul neadormirii. Vrei?

Iartă-mă, te întrerup puțin, dar mă tem că uit: când pleci, să nu fugi. Strânge-te bine între mâini și du-te unde vrei, dar cu tot cu tine. Nu te uita pe vreunde. Poți, nu?

Vrei să nu fim azi înțelepți ca șerpii și nici curați ca porumbeii? Și, în cinstit schimb, să fim uzi, cu ochi rotunzi și conștienți de dinți ca vidrele? Ai dat să te întorci. Nu e chiar nimic. Gândește-te numai de ce nu ți-e moale-n apă și nici în blană. Nu-mi spune mie, tu să te lămurești. Aș vrea să mergem împreună înot. Cu lemne-n guri. Da, lemne mari, mustind de greutatea lor dulceagă și cu cerbicia înmuiată toată, până la os. Oase de lemn. Nu-ți sună bine, nu-i așa? Nici n-are cum, că tu vrei să le găsești măduva moale. Dar ne-am vorbit noi că plecăm în expediții? Zi tu, că eu nu-mi amintesc. De ce nu spui nimic?

Vezi, de-aia politețea e otravă între noi. Că nu mă contrazici. Nu-mi spui

de insule și de cuvintele cele mai mici. Te plimbi prin tine și-mi faci mie daruri. Îmi dai târcoale. Asta pentru că ți-ai făcut religie din logică. De-aia. Guști puțin iconoclastm? Nu. Bine. Spune-mi, ce faci cu toată dreptatea aia pe care o ai? Sigur, e simplu: nu-ți mai e dor, nu-ți mai e frică. Da, numai că poate fi așa într-o altă lume, nu în asta. Și vezi c-am zis alta, nu ailaltă. Ca să fim bine înțeleși. Și suntem, nu?

Așază-te. În tine nu e loc. Nu de plimbare. Dacă-ți închipui că ar fi, te ia cu amețeli. Când simți că nu-i deloc, te strânge-a sufocare. Gustă măcar un pic din lemn. Și ție-ți plac marginile?

Sigur, e vina mea. Numai a mea. Și nici măcar nu este cea mai mare. Mă lași să-ți spun că ai la-ncheieturile degetelor toate cele vrute și nefăcute, cele bine-simțite și aruncate-n nedreaptă chibzuință? Mai iei și darul cel grecesc al spaimei de ridicol? Tu știi cât te-a costat. Eu o să mă prefac de tot neștiutoare, ca să-ți fie aer când te temi de apă. Și ca să fiu cu tine.

Îți pun la gât colan din lemne ude. Cu peruzele. Să ți se-ntoarcă-n ochi. Închidem sau deschidem cămara mumei zmeilor? Azi, da, că viscolește dinăuntru. Măine, crăpăm ușa puțin. Și mâine suntem vidre. Dar numai dacă vrei. Vino și pune-ți capul frumos în poala de postav și iartă-te, hai, iartă-te pentru toate nefărădelegile la care întregă lipsă de îndrăzneală ai avut. Și mestecă încet. Înghite. Nu e așa că-i bun? Dă-mi mie capătul, ca să ai spor.

Știi ce-am vrut eu, de fapt? Nu, n-am vrut să te supăr. Doar un pic de tensiune, împotriva resemnării. Ca să nu-ți mai fie recele moale. Să nu te mai împaci cu spiralele de frig. Cu șpanul dintre atri, din vertebre și din umeri. Să-ți spun că frica de durere e mai mare. Da, mult mai mare decât însăși durerea toată. Ce să ți se întâmple, dacă nu vrei să vrei, să ceri, să iei? Nimicul sec, de fier căzut. Rămas. Rostogolit în carne și prea departe-nfpt.

Te-ntorci la tine?

Te mai vrei?

ÎNDREPTAR PASIONAL

Aia mică a avut și ea un iubit. Să tot fie vreo juma' de an de când sunt împreună, dacă nu mai mult. O să-i zic Adam, că e primul iubit oficial. Protoiubitul. Cu un cap mai scund, timid când nu se simțea abandonat, cu propensiuni către diminutivări drăgăstoase. Ea mă ținea la curent atât cu deliciile lui comportamentale, cât și cu evoluția relației. Zilnic. Mie mi s-a părut de la început că e vorba despre un cuplu italian. Rupeți, zbateri, tumult. Viață de oameni mari la vârste mici.

„Păi, cum să fie, mami? Ne vedem dimineața, el nu are curaj să mă salute de la 8.00, mă așez în bancă și sunt atentă la doamna. El se tot uită la mine în timpul orei. Până mă enervează. E, cum îl văd. Ce întrebare pui și tu. Și eu mă uit la el cu coada ochiului. Of, mami! În prima pauză, vine la banca mea și stă. Se uită la mine și nu zice nimic. Eu mă prefac că am uitat picul în ghiozdan, caut, nu găsesc, mă uit și-n bancă. Până pleacă. Apoi mă joc cu fetele. Băieții, între ei. El zâmbește la mine tot timpul și în ora următoare iar se uită. În pauza de la 10.00, mă duc la el și-l cert. Tu de ce te uiți la mine, dacă n-ai nimic să-mi spui? Și el îmi spune că sunt frumoasă. Și am, așa, niște emoții... Pe urmă ne alergăm prin clasă și în ultima pauză ne plimbăm ținându-ne de mână.”

Drept e că în ultima vreme am auzit cam des că relația scârțâie. De cel puțin două ori pe săptămână, își promitea că a doua zi se desparte de el. Nu m-am amestecat. Iubirea lor. „Ție nu-ți pasă, mami?” Ei, sigur că da, însă nu e frumos să te manifesti în cuplurile altora. Alaltăieri, primesc un telefon, spre după-amiază. Vocea, sigură de sine și împăcată.

„Să știi că am noroc și-n divorț! L-am făcut în toate felurile, ne-am bătut și i-am spus că nu mai vreau să-l văd niciodată. Apoi ne-am despărțit. Ne-am dus la judecător și gata. Acum sunt liberă.”

Treaba cu libertatea stă cam așa. Ea mai are, de ceva vreme, un pretendent. Băiat deștept, că a trimis-o pe soră-sa în recunoaștere, la împrietenire. I-a fost simplu să se atașeze și el, așa, ca din întâmplare. Ochi dulci, răs puternic, limbaj elevat, gesturi elegante. Ce să mai, un gentleman. Să-i spunem Artur.

Ea, proaspăt divorțată și fără umbră de lacrimi pe obraz, îmi zice tot la telefonul de alaltăieri că poate a venit momentul pentru Artur. Cine sunt eu, să mă amestec? Am ajuns acasă târziu și am întrebat-o cum a decurs ședința de seducție. „Mami, Artur e curajos. M-a luat de mână de față cu toți copiii și ne-am plimbat în cerc. Ei râdeau, nouă nu ne păsa.”

Dar mi-am adus aminte de despărțirea antemeridiană și mi s-a făcut poftă de detalii. M-am așezat în pat, să-mi fie mai clar.

„Ți-am spus o dată. Ne-am făcut în toate felurile întâi. Adică eu, el nu zicea nimic. Lăsase capul în jos. Ziceai că suferă, mami.” Și ce anume i-ai spus? „A, nu pot, mi-e rușine de tine, chiar nu pot.” Încearcă totuși, trebuie să fi fost ceva foarte urât. „Nu pot de față cu tine să repet.” Te rog. „Bine, da’ să nu te superi foarte rău.” Vedem. Tu zi. „Eu îi spuneam că m-am săturat să se tot uite la mine în ore și să nu zică nimic, el s-a înroșit și s-a așezat în bancă, eu m-am enervat, el a ridicat capul și a deschis gura. Era foarte roșu la față. A vrut să vină spre mine și m-am speriat. Cum adică să vină el spre mine?!” Și ce-ai făcut?

S-a uitat la mine cu cei mai curați și încrezători ochi, și-a scuturat părul ăla care însorește orice loc, s-a înfipt cu picioarele în covor și-a zis cu sete: „L-am înjurat.” Cum i-ai zis? „Bulangiule! Și pe urmă ne-am luat de păr.”

Asta a fost prea mult. Și m-am alienat brusc. Am întrebat-o de unde știe cuvântul ăla și ce înseamnă. „Așa își spun băieții între ei când se ceartă și se uită urât unu’ la altu’. Ce înseamnă *bulangiule*, mami?”

I-am explicat. Nu i-a plăcut. S-a fâstăcit și i-a părut rău de Adam. Apoi și-a adus aminte că are un alt iubit. Proaspăt. Ieri, abia aștepta să iasă la joacă să-l vadă. Frenezie, nu glumă. Dar a intrat cu apăsare pe ușă, și-a aruncat cheile cu năduf și mi-a spus sec: „Gata și cu el. M-a dezamăgit.” De ce? „I-a făcut alteia un compliment de față cu mine. Vezi? Nu susține. Măine anulez divorțul.”

CUM IUBESC PĂUNII

Asta chiar că n-am de unde să știu. Ca să fim bine înțeleși. Nu e o poveste cu păsări. De fapt, nu e o poveste deloc. Am văzut imagini de rut, dar cine n-a văzut? Doar n-o fi aia tot, că și pe oameni îi vezi în posturi asemănătoare și nici nu-ți trece prin cap să înghiți nemestecat.

Și ca să ne mai fie ceva clar, o să vă spun că nu-mi convine deloc faptul că păunița e mică și albă, iar el e o frumusețe în culoare. Chiar mă enervează. Și-mi devastează întreg sistemul de comprehensiune a seducției. Adică el e frumos, ea e urâtă. El se tot foiește pe lângă ea, s-o cucerească. Pricep eu că numai cu ea poate face pui de păun, dar să te mai și străduiești să-i faci curte? Ar trebui să-ți zică bogdaproste, că n-o bănuiește nimeni de volute intelectuale, emoționale sau cine știe ce adâncimi. Cui i-ar folosi? El o vrea trupește. Aici m-a pierdut, că eu, să fiu în locul lui, n-aș vrea-o nici dacă aș fi singur cu ea pe-o insulă, într-o altă galaxie. Nu, chiar nu înțeleg deloc păunii.

Am văzut combinații de păuni și la *homo sapiens sapiens*. Ai văzut și tu. Toată plebea se întreabă ce-o vedea el la ea. Ei, bine, aici avem ce discuta fiindcă apar acele componente invizibile pentru ochiul străinului, grăbit ori numai întredeschis. Că, deh, suntem complecși, suprapuși și concomitenți. Și ne place. Trebuie să vă spun că am văzut câteva păunițe pe care nu le-aș da nici pe cele mai frumoase femei din lume. Dar v-am spus că suntem profunzi și sofisticați: energie, farmec, lungimi de undă, nebunii. Însă păunul n-are nimic din toate astea. Pe el cel mână-n lupta cea de toate anotimpurile?

Acum, dar fix în clipa asta, mă gândesc cu ușoară înclinare că s-ar putea ca ei, păunii, să ne fie superiori. Să vă spun cum. Să știe tainele marii potriviri. Ale intimității. Am văzut azi-dimineață doi oameni foarte, dar foarte frumos colorați. Care se roteau cu putere, credință și dorință unul pe lângă celălalt. Încrederea fără de rest dădea puterea intimității fără limite. Își ridicau aripile într-o admirație reciprocă, încălzeau valuri de aer și făceau toți pașii de dans unul înspre altul. Și i-am iubit pe oamenii ăia și din afară. Că se poate. Dar i-am văzut și cum se iubeau ei de dinăuntru. Fiindcă a fost privilegiul meu. Însă erau bărbat și femeie, într-o

mişcare exclusiv discursivă de strângere a tuturor marginilor frumoase ale lumii. I-am admirat. Fiecare dintre ei îi arăta celuilalt bucăți de splendoare. Și o făceau cu respirație cinstită, negândind pasul, neurmărindu-se, neurmărind nimic. M-am înclinat, în sinea mea, în fața gurii lor de lumină. Frumoși, frumoși.

Dar ei sunt oameni. Bărbat și femeie. Doi păuni-curcubeu. Niciunul mic, niciunul alb. Intimitatea în libertatea frumuseții e rară, înfricoșător de rară, dar e posibilă. Fiindcă frumusețea nu e altceva decât întregimea. Însă păunul, el, păunul, cum dă atât de mult în fața prea puținului și cum de vrea el micul și albul, atunci când în oglindă are vraja?

DINCOLO DE TOTDEAUNA

Nici mie nu-mi plac cuvintele definitive, să știi. Parcă mă întorc în timp, când credeam că am puterea tăișului care curbează norii. Atunci simțeam cum mă umple niciodată. M-am învățat cu oarecare cumpătare, da, aia pe care o numești tu relativizare. De fapt, m-ai învățat cu ea, după ce mi-ai luat toate niciodățile și mi le-ai așezat pe covor, ca pe pietricele. M-ai pus s-o gust pe fiecare și să ți-o descriu. Mai știi când am făcut asta? În ziua aia când îmi crescuse iarăși părul suficient de lung încât să-l pot prinde în coadă și când mi-ai spus tu că te bucuri să-mi cunoști umerii. Și i-am strâns spasmodic, sigur îți amintești și asta, că doar știi că n-am știut cum s-o iau și m-am întors cu fața către afară.

Apoi, ai început să faci prostii. Să-mi spui s-o iau la dreapta pe imposibil, că ăla nu era interzis, iar eu să trag ușor de volan, din oarbă și copilărească încredere, în timp ce tu râdeai cu frunze cu tot, să-mi pui mâna la ochi în mers, iar eu să urlu de groază și să apăs frâna până la os, să vrei să mergi noaptea, pe cea mai opacă și violentă ceață din era asta, să-mi ceri să opresc în mijlocul drumului ca să traverseze șoarecii de câmp despre care eu credeam că sunt bulgări mici de zăpadă și făcusem ochii mari, ca evreii la învierea lui Lazăr, să-mi dai să mănânc prăjiturile alea în formă de coș cu fructe și să te miri că taicii de la mănăstire se uită cam pieziș la noi, ajunși cam zgribuliți și-n plină miezonoptică pe capul liniștii lor.

Știu că te-am speriat, că ai înghițit cu noduri de copac, de fapt, știu că n-ai înghițit deloc. Mă mir și eu, să știi, dar mă mir de mine, nu de tine. Că te-am crezut neom. Cum să nu te fi durut? Dar, uite, azi am venit să-ți spun că ești neclintitul meu dintotdeauna. Și să mă crezi. Ți-a fost frică de la o parte, ți-a fost frig de teama de afară. Știu că nu-ți trebuie să înțelegi nimic, n-ai tu ce face cu înțelesurile, nu te îndulcești din ele. Nu mă așteptam să tot repeți „a mea, a mea, a mea”. Acolo, deși râdeam și te îngânam, m-am cam speriat. A ta, de bună seamă. Întreg ai intrat, cu totul rămâi. Nu se schimbă nimic. Nu te clintește nimeni din locul tău. Ai camera ta în care nu intră nimeni. Mă lași să spun măcar o dată niciodată?

Sunt oameni de care nu te despați niciodată. Țștia suntem tu și cu mine. Exemple, nu? N-avem când, cum și nici de ce. N-avem din, nici deasupra, fiindcă despre dedesubturi chiar nu poate fi vorba. N-avem decât prin. Ai vrut să vin, am vrut și eu. Nu, n-am ce să-ți explic. Am vrut numai să fiu, că m-ai chemat și-ai spus „a mea, a mea, a mea”. Așa, o incantație sangvină. Numai un schimb de cărbuni și peridote și-ar fi fost destul ca să te-ășezi. Să știi că m-a durut. Săriseși în picioare când cu „a mea” și te aruncaseși cu putere în toți mușchii. Ai mei. Am luat o aspirină întâi, că n-am știut nici eu de la ce este, dar apoi m-am întins pe locul meu și te-am căutat în locul tău. Erai acolo, cam îndârjit, e drept, dar, uite, îți spun azi să te așezi.

Și-o să ne și vedem. Așa, un schimb de ochi, cărbuni și peridote. Știi tu. O să vorbim și o să rădem, poate ne și plimbăm un pic. Să mă lași să te descrunt, dacă o să fie prea crudă lumina. Și să scoți totuși ochelarii de soare din buzunarul cămășii, fiindcă anul trecut m-a durut o lună locul rămas albastru, ieșit din miez de strânsoare. Pe urmă, pașii, drumul. Plecarea fără desfacere.

Peste totdeauna.

DĂ, BĂ, ȘI MIE O GAGICĂ!

Știu, știu cum sună, dar știu și ce-nseamnă. Pentru un om frumos a fost întâlnirea cu o mare împlinire a lui. Pentru mine a fost o palmă, dacă nu chiar un pumn, fix în propriile prejudecăți. Verbale, de data asta. Cu restul conviețuiesc încă, profund și extrem de prost, încheind armistiții sub formă de promisiuni.

Prietenia mea cu acest om s-a născut la prima vedere. Pe mine m-a uimit, la el părea ceva natural. Până să-l cunosc nici nu mă gândisem vreodată la prietenie altfel decât ca la o construcție pe baza materialelor complementare. Și care ia timp. Dar el mi-a arătat că se poate și altfel. N-a fost necesară vreo cunoaștere prealabilă. Am stat în casa lui și a mamei lui o lună. În primele zile s-au pus multe întrebări, ca să știm ce ne place și ce nu. Dar starea de „acasă” am avut-o din prima clipă.

Avea el atunci 40 de ani și nu se însurase încă. Fiind ei tătari, mama – căreia el și noi îi spunem „neni” (cu accent pe a doua silabă și însemnând chiar „mămică”) – îl tot întreba de ce nu-și găsește o fată, de ce e atât de pretențios, de ce nu e nimeni pe gustul lui. Îi răspundea mereu la fel. Că lui nu-i plac încercările și dacă până acum nu i-a ieșit în cale aleasa, atunci înseamnă că nu i-a venit încă vremea. Și decât pripă, mai bine fără. Vârsta nu înseamnă nimic. Doar fericirea omului.

Ne vedem cel puțin o dată pe an, dar vorbim la telefon destul de des. De fiecare dată am impresia că am plecat în dimineața aia din aceeași casă și urmează să ne întâlnim pe seară. Mă sună el acum doi ani, după Paște, și-mi spune că i s-a ntâmplat ceva bun. Neni era plecată de vreo lună peste Ocean, la fratele cel mare, căruia i se născuse al treilea copil. Nu știa cum să stea singur. Îi era dor de ea. Într-o vineri, se gândește să se ducă la geamie, că tot se ruga neni mereu de el, dar nu prea-și găsea momentul. Așa că s-a dus. Acolo, hogea spune ceva ce îi merge direct la inimă. Un lucru simplu, pe care nu-l văzuse niciodată. Dar care locuia în el.

Zice hogea: „Când vă rugați, faceți-o punctual. Nu vă pierdeți în generalități.” Asta i-a plăcut. Croită după felul lui de-a fi. Direct, cinstit, frust. Pleacă lumea de la geamie, rămâne el. Se uită pe geam și vede minaretul. Ridică el

ochii spre foișor și de-acolo chiar mai sus și zice: „Dă, Bă, și mie o gagică!”

La câteva, puține, zile a cunoscut-o pe Ea. Care nu s-a speriat nici de apelativul care pune pe fugă 99 de fete din clasa sută, nici de lipsa lui de ambalaje. După mai puțin de șase luni, îi spunea deja „nevastă”. Nimeni nu știe să spună vorbele astea două ca el. Și cred că nici nu trebuie.

ARUNCĂTORUL DE MĂRGĂRITARE

Cartea spune să nu risipești, ca să nu te risipești. Dar și să cauți fiindcă vei găsi. Nu mai zic de curajul de a bate pentru că în mod sigur ți se va deschide. Și, poate, înainte de „ba nu!” și de „cum vin astea împreună?”, ar fi necesar un exercițiu iluzoriu. Al singurătății. Știm bine toți că, oricât ne-am strădui și-oricât am arunca din noi oameni și pietre, singuri nu suntem niciodată. Și nici unici. *Ascultă, Israele, Dumnezeuul tău este Unul și Unic.* Iar noi, despărțitori nu prin fire, ci prin adăugare, am mers cu timpul și-am întreit cu taină înțelesul. Nu, nu mi-e gândul la diferențe de credință, nu te teme. Nu am deprinderea și nici plăcerea, nu mai zic de abilitatea de a ține lecții. Vorbim și noi, ca oamenii.

Când afli că în tine sunt mai mulți oameni, nu ființe, ci persoane, înfii te sperii, apoi te superi și-n urmă te resemnezi. Și-ncepi să trăiești aceste ipostaze alternativ ori simultan. Ești violent fiindcă ți-e frică ori temător din renunțare. Sau alte combinații de câte două ori toate trei. Nu spun că nu adaugi și nuanțe, pentru că poți, nu neapărat pentru că ți-ai dori. Până la urmă, pe câte dintre cele pe care le vrem le și facem? Dar inversul?

Am vreme și n-am niciodată timp. Și risipesc cu bucurie sau cu năduf ori, poate, cu durere tot ce știu să pot, căutând să aflu cine sunt. Și când m-am liniștit aflând un pic dintr-un mine, vine unul dintre celelalte de dinlăuntru și se dezbracă, de nou, cerându-mi să-l înfăș și pe el. Unul leagănă, altul plânge. Eu râd a necunoaștere. De restul nu știu mare lucru. Se mai ițesc la gard, cu broboada strânsă la gură și cu ochii scrutători, dar nu se-arată pe de-a-ntregul. Trăim în același loc arareori profan. Mâna care se desface a dar e arșă de ochii cei zgârciți. Însă nu tremură și nici nu se retrage. Apoi, în ochii ăia vine musonul, iar mâna tânără îi apără de ploaie. În răstimp, eu dau. Și nu-mi pare rău. Nu mă gândesc niciodată dacă adrisantul merită. Cine sunt eu, să-i stabilesc meritele sau, mai rău și mai păgubos, valoarea? Eu sunt omul care dă. Care se dă. Să nu te gândești că risipesc minuni. O, nu! Din toate cele care mă au pe mine iese câte ceva. Mai arunc frâul peste cele rele, le mai înghesui în debarale, însă nu, nu fac performanță aproape niciodată. N-am timp să strâng firimituri.

Să nu apună soarele peste supărarea voastră. Să nu. Oricâtă nevoie de otravă sub limbă am avea, să nu. În vârful stâlpului, ca Simeon, când stai, ți-e dor de jos. Ai vrut să fii moașă, n-ai decât să simți buricul lumii. E fraged. Dar ca să risipești împăratește, risipește-te în tine. Do ut des. Dă-mi, ca să-ți dau. Ba nu! Dă-ți, ca să dai. Și ca să legi frumos buricul, să țină toată viața. De unde să știu eu câtă?

Nu mi-a fost frică de cuțit și nici de chirurgul care avea diplopie, bașca băuse ceva, că era de gardă. Un om mărunțel și vesel, având pe masă neprovocarea unui apendice rebel de copil. Nimica toată. Rahie și răs. Apoi, patul unei nopți în care am avut doar cap și stern. Din tot restul meu nu mai simțeam nimic. Sigur că n-am închis un ochi. Cum aș fi putut? Aveam aproape 14 ani, era 10 decembrie, și mă-ntrebam cine sunt. Mi-am promis atunci să aflu măcar cum sunt în piept și minte. Și mai mult să nu-ndrăznesc. Gura nu-și mai găsea rost. Am făcut asta o noapte-ntreagă. Și mai lucidă decât atunci n-am fost niciodată. Știi ce-am aflat de dimineață, când a fugit anestezia? Că sunt fericită fiindcă am trunchi și picioare. Nici azi nu știu mai mult.

CA LĂMÂIA PE SARDELE

Mă dezbrăcam încet de somn, de dimineață, și mă-mbrăcam cu ziua. Și mi-a venit un fel de gând. Am auzit trosnetul crocant din piept și mi-am adus aminte că așa-ți place ție: să mai spargi câteva migdale dulci înainte de a te potrivi culcușului. Așa că îmi iei inima-n dinți cu poftă de fiecare dată, o mesteci din șa ca sălbaticii, ștergându-te cu dosul mâinii de fierbințeala roșie, și deschizi larg ochii când o înghiți pe toată. Că așa ești tu. Fericit și carnivor.

Când ai venit, au început să iasă din mine munții cei mari. Nu ți-am spus, dar să știi că mereu încerc să acopăr zgomotul de piatră uriașă sfărâmându-se de porțile mici, palpitânde. Dar cred că știi tu ceva. Altfel, cum aș găsi mereu stâncile frumos rânduie și lustruite cu apă proaspătă? Da, ți-am văzut și urmele pașilor mâinilor și-am și gustat puțin din iarba nouă. Dar lasă. Măcar atât să ne-ascundem și noi. De verdele apotropaic.

Chiar n-am știut că poate fi atât de simplu. Că vine de nicăieri și-și înfige în mijlocul marelui podiș cea mai frumoasă urga. Și cea mai înaltă. Nu se uită nici în stânga, nici în dreapta. Că nu strânge cu degetele, ci cu toți ochii. Și are mulți. Că nu cucerește, dar stăpânește. Și că secretul stăpânirii pline e dorința. Că ia tot dintr-odată. Și-apoi mângâie prada.

Și n-am mai știut cum e să vină peste tine darul. Cu furie. Încălțat în sandale romane. Să intre în tine și să-nceapă, fără să te întrebe dacă ești acasă, să-și desfacă toate curelele încălțăminte. Să-și scoată hainele drumului lung și să-și verse traista în trecerea pragului. Acolo, pe prispă, în soare. Să te oblige să vii acasă. Să ții în palme totul ăla răsturnat lângă patru tălpi goale.

Mai știi cum ai răs când ți-am spus că dragostea nu este altceva decât compatibilitatea dintre tulburările psihice ale celor doi răsfățați? Păi, da, că despre potrivire și neînchrâcnare vorbeam eu. De lipsa dramei. De revărsare. De picături de apă dulce pe buricele degetelor. De mâini neîntinse. De trupuri cabrate lung. De șire de lumină, cu spinări de vorbe aduse de briză, șoptite aproape rusește. Urcând înspre urmă, de neîntinare și necumințenie fericind împreună același foc rotund și viu. De bucuria apucării crudului cu gura. De purpură.

Nu m-am gândit niciodată că dragoste e atunci când ești sac o clipă, pentru ca în cea venindă să fii petic. Și să-ți placă. Să nu te umple asta, că nu necesiți umplere și nici adaosuri. Dar să te facă să vrei să nu mai știi să fii altfel. Și dacă ai vrea, tot nu mai poți. Că-n dragoste chiar nu e după tine. E după ea.

Știi ce mi-a spus femeia cea frumoasă, în timpul unei mari migrene migratoare? Mi-a zis așa, râzând cu patimă: „Voi doi chiar sunteți ca lămâia pe sardele!”

SĂRU' MÂNA, NEA FLORICĂ!

Patru copii avea Anicuța, adică are, că era femeie tânără când eram eu copil. Tânără și văduvă. Nu mai știu cum îi chema pe ceilalți, mai mari, mi-l aduc aminte numai pe ăla micu', pe Niculaie. Mergea adunat tot între umeri, cu mâini albe și ochi negri, cu gura mereu întredeschisă într-un început de râs. Așa te ntâlnea Niculaie. Deschidea el râsul ăla până peste gingii, dacă vedea că te oprești să-ți povestească de mă-sa, de frate-su din armată și de zărghitele alea două de surori mai mari. Parcă pe una o chema Gela, dar nu sunt sigură. Anicuța era o femeie de vreo patruzeci de ani, poate mai puțin, dar nu mult mai puțin, puțină la trup și la răutate. Creștea greu copiii și abia aștepta ca ăla mare să intre-n vreo pâine, oricum ar fi fost ea. Altfel, ea lucra la dispensar. Era femeie de serviciu și secretara tuturor. Nu cred să fi știut ea carte, însă nici multă lume cu vraf de pagini pe dinăuntru nu știu eu care să-i semene Anicuții. Unde-o vedeai, acolo se potrivea. Oriunde. Niciodată nu supăra aerul nimănui și rămâne, pentru mine, întruchiparea discreției celei mai elegante. Îți făcea plăcere s-o vezi și-ți părea rău când pleca, chiar dacă te mai întâlneai cu ea de zece ori până seara. Pur și simplu, femeia asta nu-ți ajungea.

Câți copii botezase bunicul meu n-am știut niciodată. Oricum, foarte mulți. Bunînțeles, toți îl strigau „nașule”. Iar el chiar le era. Avea formele lui de manifestare a acestui statut pe care l-a onorat până la sfârșit, forme pe care nu le-am mai văzut vreodată la altcineva. Ajunsese el naș de meserie pentru că nu întotdeauna oamenii se înghesuie să-i țină-n brațe pe copiii mai amărâți. Așa devenise, în locul ăla al nașterii noastre, a mea și a bunicilor mei, menirea lui. Nimeni nu mai trebuia să-și facă griji. Nea Florică îi boteza pe toți. Și-apoi îi ținea-n brațe, în mai multe feluri, până erau mari. Poate de-aia nu se grăbeau ei să crească, nu știu, abia acum mă gândesc eu la asta. Dar cred că așa trebuie să fie pentru că nici noi nu ne-am grăbit, și asta tot din cauza lui, că ne iubea de nu ne venea să ne mai facem mari. De fapt, nici nu ne-am făcut.

Era tot aprilie și tot pe lângă Paște, ca și acum. Bunicul meu stătea la soare, în fața casei. Avea un scăunel cu spătar, citea ziarul și, când dădea paginile

mari și moi, foșnitoare, mai arunca uneori câte o privire străzii. Și așa l-a văzut pe Niculaie. Se ducea la mă-sa, la dispensar, s-o ajute să dea pomii din curte cu var și să adune din tufișurile mari de tuia ouăle de rațe leșești care își luaseră lumile-n cap și nu-și mai știau locașurile. Dar cred că Anicuța îl puneă să stea și lângă seringile puse la fiert, mă rog, la sterilizat, că asta era tot treaba ei. Și i s-a părut bunicului meu că băiețelul e cam subțire îmbrăcat și că pantalonii îi erau prea scurți. L-a chemat, copilul a traversat, i-a zis frumos „Săru’ mâna!”, cum le ziceam noi toți celor mult mai mari decât noi, s-a lipit de el și l-a strâns. Niculaie știa să iubească simplu și direct, ca și nașul lui. Îi luase bunicul meu niște haine cu vreo săptămână înainte, cum le luase și celorlalți, dar nu și pantofi, iar acum, că-i văzuse pantalonii de tergal deasupra gleznelor subțiri și goale, și-a dat seama că n-are băiatul pantofi de Paște.

L-a luat pe Niculaie de mână și s-au dus întâi la Marta, că-i trebuiau și câteva caiete și-un stilou, că i-l călcase în picioare, într-o fugă, soră-sa mai mare, apoi la Ioana, că parcă se făcea să mai aibă încă o pereche de pantaloni, și apoi la Tanța, la încălțăminte. Da, la țară, așa li se spune departamentelor din magazine, pe numele vânzătoarelor, mai ales că pe vremea aia acolo începeai să lucrezi și tot de-acolo ieșeai și la pensie. Și-a vrut Niculaie pantofi negri, de lac, cu șireturi rotunde, nu late. I-a probat, i-a pipăit, i-a mirosit și i-a pupat pe bombeuri. Apoi, a luat cutia, punga de un leu, cu stiloul și caietele, a sărit în brațele nașului, l-a pupat și pe el cu zgomot și-a plecat s-o bucure și pe mă-sa.

Pe urmă, a venit Vinerea Mare. Mie-mi tricotase bunica un costum alb, de lănică, să știți că lănica nu e deloc diminutiv, ci o varietate de fir, dar pantofi pe măsură nu mi-au găsit, că se luaseră cu treburile și s-au trezit cam târziu. Iar să-mi cumpere mie de încălțat a fost mereu o provocare pentru toată lumea. Așa că am găsit până la urmă niște adidași care nu se prea potriveau la costum, dar când am luat în mână florile de merișor, nu s-a mai uitat nimeni la picioare. Nici măcar eu. Am ieșit pe ușă, cam nerăbdătoare, și-i așteptam pe bunicul meu și pe străbunică-mea, mama lui. Să mergem să trecem pe sub masă.

Și cum stăteam eu în stradă, văd peste drum un copil care mergea cam împiedicat. Și el avea flori, ca și mine, dar se oprea din metru în metru, își făcea degetele troică, scuipa pe ele cu nădejde, se apleca mult, sufla tare întâi, și pe gură, și pe nas, ca balaurii, și apoi își ștergea pantofii. N-avea cum să înainteze, că era vânt afară, iar praful făcea ravagii pe pantofii negri, de lac. Bunicul l-a văzut, a început să râdă, iar Niculaie i-a zis oftând: „Vezi, bre, nea Florică, nașule, dacă mi-a trebuit pantofi dă Paște? Acu’ tre’ să am grijă dă iei, să nu li să ia oglinda.”

UNU. DOI. UNU

I-am cunoscut vineri-seara. Am ajuns în casa lor, știindu-le doar numele. Să le spunem Filemon și Baucis. Ne-așteptau. Ea, frumoasă, înaltă, cu un păr de sălbăticiune răsfățându-se noaptea. El, ținând lumea întreagă în arcul gurii, predispus la o singură maladie: bunătatea surâsului cronic. Doi oameni dintr-un sat de munte unde numele femeiesc pe care-l întâlnești cel mai des la toate vârstele e Camelia. Un fel de boală onomastică endemică. Eu am văzut în seara aia, ca pentru prima dată în viață, un bărbat și o femeie. Parcă de-aici pornisem.

Casa lor pare ridicată de zimbri. Nu e mare, însă are putere și coamă. Nu știu de ce, însă de fiecare dată când intru într-o casă trag aer adânc în piept. Și stau puțin. În picioare. Dacă-mi iubește alveolele, mă așez. Dacă nu, tot așa. Adică îmi găsesc un loc în care coc planul de evadare din neplăcere. Acum a fost ca niciodată. Am tras tare, ca de obicei, și abia mi-am ținut echilibrul. Casa acestor necunoscuți era acasă. M-am intimidat groaznic, dar n-a văzut nimeni nimic. Am găsit repede și locul preferat. O canapea. De acolo m-am uitat la ei. Doi. Bărbat și femeie.

Numai eu eram străină. Sau ar fi trebuit să fiu, dar n-a fost să fie. Nu mi-a ieșit nici măcar de fațadă. Mă simțeam ca un copil proaspăt alăptat, pus pe genunchi și mângâiat ferm pe spate. Să nu se înece cu surplusul. Ceilalți, toți, se cunoșteau. Eu am stat vreo câteva minute și m-am îndrăgostit de ei. Doi. Bărbat și femeie. M-aș fi culcat de atâta plăcere. Dar pe jos. Pe lemnul lor.

Când crezi, crezi. N-ai ce face. Mai pui, mai tai. Mai faci și tivuri câteodată. Deschizi ochii mari la povești, le înghiți cu hârdăul, te mai sperii de întuneric sau de lumină, că astea două nu sunt chiar distincte ca-n povești, mai pipăi, guști, miroși și visezi. Ce să-i faci? Așa e credința. Ca un cântec pe care nu ți-l mai poți scoate din cap. Știi cum este. Uneori, te superi și-ai vrea să fii rău. Măcar un pic. Dar nu poți trece de vorbe, n-ai cu ce. Fiindcă tu crezi și n-ai puțința găsirii altoiului cruzimii. Că nu te pricepi la horticultură. Doar nu poți să le știi pe toate. Și crezi. Nu e după voia ta, ci după aluat. Ei, și până unde poți dospî? Până peste prag. În povestea care trăiește în fântână. Ocol.

Așa mi s-a lipit mie demult povestea grecilor. O știi. Aia cu androgenul inițial. O ții minte, nu? Se făcea că la începuturi femeile și bărbații sălășluiau într-un singur trup. Partea care urmează nu-mi mai place. Să trecem la concluzii. Zeii i-au despărțit și i-au blestemat ca toată viața și pe tot Pământul fiecare jumătate să-și caute cealaltă jumătate. Hai, c-o știi. Când eram mică, mă gândeam că te lipești de un om și vezi dacă te potrivești la cusături. Că ar fi simplu să-ți dai seama dacă ai fost luat sau nu din trupul ăla. Și gata. Ce mare lucru? Dar nu e chiar așa. Că tăieturile se mai și vindecă, iar vindecările nu sunt întotdeauna vreo binefacere. Uite, în cazul androgenului, chiar nu sunt deloc. Te destabilizează. Dacă ar fi fost rana proaspătă, gustai din sânge, luai fâșii de carne, legai ligamente și te uitai la albul osului. Dacă te potriveai, te lipeai la loc. Dar nu. Pui cicatrice lângă cicatrice și ce să mai găsești? Că nu există o lege a vindecărilor, un loc în care să fie scris clar cum ai voie să te faci bine. Poate de-aia te faci rău de mult prea multe ori înainte de bine. Poate. Nu mi-e foarte clar.

Oamenii ăștia în casa cărora am fost stăteau pe două scaune în fața mea. Mă rog, un pic în diagonală. M-am străduit toată seara să-i văd bine. Separat. Doi. Bărbat și femeie. Să știi că n-am putut, dar asta nu e cea mai rea neputință a mea. Ba chiar e una cumsecade. Eu n-am văzut decât un om făcut din doi oameni. Bărbat și femeie. Era un om făcut din aer cald de bună mireasmă adormitoare de griji. Mi-am amintit de sfinții vindecători. Așa era aerul ăsta. Ușor și taumaturgic. Altfel chiar nu pot să-mi dau seama cum de trăiesc oamenii ăștia doi în trupul aerului ăluia care este unul și, mai ales, cum de nu li se văd cicatricile lăsate de începuturile lumii și nici măcar vreo împunsătură de ac ori vreun fir de ață. Da, mă gândesc serios că androgenul nu se coase. Se face pur și simplu la loc. Clar. Asta trebuie să fie. Iubirea este doar o știință exactă. Cea mai.

EXPORT DE PRIVIGHETOARE

Sunt un copil cu ziduri de incintă. Am contraforți și turnuri. Am șanț de apărare și o platformă uriașă, cu lanțuri. O țin mereu ridicată. Nu s-a inventat berbecule pentru fortăreața mea. Nu-mi pieptăn părul în curtea castelului, însă mă trezesc în fiecare dimineață și ascult privighetoarea. Nu sunt singura. Nu sunt singură. Nu mestec fleici crude, deși numai alea-mi plac. Sunt cuminte și refuz să mestec. Mă gândesc. Să-ți spun la ce m-am gândit azi. La asta: nu arunci cu oamenii înapoi în ei înșiși după ce ți s-au dat. Ei nu știu întotdeauna asta, însă mereu lasă urme de carne pe drumul pe care au venit la tine, fie că el e mers ori săpat. Nu mai sunt niciodată aceiași oamenii ăștia și nu-și mai pot aduna zdrențele cărnii pe drumul de întoarcere. Deci uite poruncă nouă: să nu arunci cu oameni! Iar pentru asta trebuie să-ți înveți mâna să-și rabde pumnul. Deschis, de bună seamă.

Nu țâșnești niciodată pentru că așa ești, ăsta e cel mai fals cântec de leagăn și, crede-mă, mi l-am tot îngânat, știu ce spun. Țâșnești fiindcă nu ai curajul unei alte forme de agregare. Nu știi să te așezi în tine și să te decantezi. De-aia te faci rachetă de-ndată ce ți se pare. Orice. Alergi doar pentru că nu știi ce să faci. Nu e plăcut, dar e adevărat: fuga nu limpezește. Nu. Încearcă să te muți. Eu am făcut asta azi și-a fost prima dată. Azi m-am mutat din mine în altcineva. Și-am înțeles cum a făcut, de ce a vrut așa și ce-a-nsemnat ce-a vrut. Și m-am întors pe șine. Sigur, îmi tremurau genunchii, respiram greu și-aveam mâinile moi. Dar când a venit peste mine gândul celui mai prețios bun neconcret al omului speriat de sine, perspectiva, am fost salvată. Altfel, aș fi scos tomahawkul. De fapt, îl țineam în mână. Dar l-am scăpat pe podea. Și nici nu l-am privit când mi-a înțepat călcâiul. Astea sunt deja lucruri de pe jos.

Dansul ăsta al perspectivei e cel mai frumos de pe fața lumii. Din el ne naștem, cu el trăim, îl bem și-l mâncăm și habar nu avem că ne ține vii. A fost nevoie de declicul unei clipe, de două talgere și-un cap de balanță pentru ca furia fugii să se mute în bucuria aflării. O să-mi spui că nu ți-am spus nimic, iar eu o să-ți răspund că ai dreptate. Nu ți-am spus nimic concret. N-avea rost, să știi. Sunt sigură c-ai înțeles tot restul. Dar am o rugămintă: atunci când te ridici din tine în

lava alergării fără țintă, fă pasul mic întâi, pe primul, și altul următor în bună apropiere și vezi dacă nu ți-ar plăcea mai degrabă să dansezi. Măcar două minute. Să știi că dansul e mai bun decât morcovii cruzi. Mult mai eficient. Nu, nu îmbunătățește vederea. O înlocuiește. Cu ritmul. N-are rost să numeri pașii. N-are rost să numeri.

CHITAN-ȚĂ

Îmi amintesc că era brunetă, vopsită cu o nuanță negru-albastru-abundent, suferea de o formă ușoară de sigmatism care nu era, de fapt, o suferință, dar așa se spune, ci, mai degrabă, un specific, și avea sprâncenele mult prea subțiri. Altfel, înaltă și frumos proporționată. La vreo 40 de ani. O chema Geta. Doamna Geta. Administra un cămin studentesc. Numai la ea am văzut acest cuvânt din titlu scris astfel: „chitan-ță.” Și nu l-am uitat niciodată. Pentru mine, e un fel de efigie. Ba chiar un însemn heraldic. A, mai avea doamna Geta o pasiune. Asculta mereu, tristă și oftându-și tot pieptul pe sub bluza corect scrobită și de un alb neîndoios, Mihaela Runceanu. Mi s-a părut întotdeauna un personaj romantic doamna Geta, în sensul hollywoodian, nicidecum călinescian, al expresiei. Azi m-am gândit, după mai bine de cincisprezece ani de când n-am mai văzut-o, cum ar simți și cum ar scrie doamna Geta, suflet candid, de altfel, o pagină de jurnal imaginar, în drum spre casă, de la oficiu.

Adevărul e că ma-m cam săturat să vin singură în fiecare dimineată, cu tramvaiul 16. Dar stai, că pe unul dintre vatmani îl cunosc deja. Îmi place de el. E un bărbat spălat. Părul îi e moale și știe cum să ș-il adune să nu pară rar. Are și două vârtejuri la ceafă. Transpiră, ca venit vara prea repede, dar are batista curată mereu, când se șterge pe frunte. Cred c-ăși dă cu Badimist din ăla pentru cucoane, că mia venit mirosul tare puternic când a coborât la cimitirul Reînvierea să schimbe macazul. Hai, Geto, c-ăți umblă și ție ochii mai rău decât lu' Cornelia, coafeza, care a zis că se răzbună pe toți bărbații din lume pentru Vasile. Că parcă Vasile mai știe el ce face ea. Femeie nebună.

Când oi lua banii, cred cămi iau pantofii ăia roșii de lac pe care ia-m văzut la colț, pe Lizeanu. Se potrivesc cu bluza aia cu broderie spartă pe care mia aduso Doinița de la Tulcea înainte de Paște. Și, când oi mai trece prin piață, pe la Moghioroș, neapărat să-m i-au vreo trei perechi de ciorapi culoarea piciorului, că mi se agață în catarama de la sandale și se duce firu' una-două. Of, să le duc și pe astea la Costel, mâine, să le pilească nițel, să n-umi mai rupă ciorapii.

Ăștia de la facultate sau tâmpit de tot. Mi iau trimis pe portarii ăia doi care le sperie pe fetele alea de la parter. Țăla bătrănu' citește toată ziua din Biblie și mă înnebunește pe mine de cap să n-umi mai dau cu ruj și s-ămi i-au sutien cu cupă-ntreagă și fără dantelă, că e păcat, iar dementu' ăla de Florin se dă la studentele alea basarabence de când a plecat Mariana de acasă. Dracu' săi mai priceapă și pe ăștia, că au trei copii. Ea zice că el e nebun, el îi strigă: Curvo, curvo, să te duci la măta, firar pielea ta a dracu'! Giani de la unu m-ia zis că Florin bea toată noaptea și scrie romane de dragoste și sex. Acuma, eu știu că Mariana ia găsit niște caiete în gheretă, când făcea ea curat pe palier și căuta clorur pe sub scară, că pierduse proasta și bucata aia nouă de molton pentru teu, de nervi, și mia și spus că i le aruncă fiindcă dă bani pe caiete și pe pixuri, în loc să ia pâine la copii, dar mam gândit că se răzbună și ea ca înjurato nenorocitu'. Niște tâmpiți.

Nici nu știu ce să fac acu', că vine și concediul ăla și tot nu mă îndur să plec la Caransebeș, la băiatul ăla cu care îmi scriu de când cu matrimonialele. Parcă aș schimba faianța în bucătărie și în baie și aș pune gresie mată pe hol. Zice Victorița de la doi că nu se mai poartă nici arcadele căzute și nici calciul mare. Poate stau să aranjez cât de cât casa asta și după aia s-ă chem pe Nicu la mine. Parcă e urât să mă duc eu la el, nu știu. Dar și sor'mea zice că nici să vină el nu e bine, că vorbesc vecinii de pe scară, ba chiar și el o s-ăși facă o impresie proastă despre mine. Vedem. Întrun fel, trebuie să ne întâlnim și noi, să știu dacă corespunde.

Până una-alta, cred că ar trebui să mă duc s-ămi cumpăr halatul ăla albastru cu dragon, care are și cămașă de noapte – cum naiba a zis fata aia că se zice pe franțuzește la combinația asta? –, s-ămi fac manichiura la Flori, peste stradă, și so chem pe cosmeticiana aia de care m-ia zis nevasta lu' ăla de la patru, care umblă nebărbierit și face cu ochiul la toate vecinele. Mă uit eu mai pe urmă în oglindă și văd dacă o mai fi ceva de făcut sau pot să mă așez la televizor.

DE TOT

Câteodată mă gândesc c-o să găsesc prin mine șine necunoscute, cu ecartamente nemaivăzute, pe care să nu poată merge decât un tren pe care să-l inventez eu. Sau măcar să-l fac din nimic. Epimeteu. Mi s-a ntâmplat să mă confund într-o oglindă pentru că eram atât de fericită încât n-am știut cine e femeia la care mă uitam, e drept, doar dintr-o întâmplare. Dar n-a fost decât o fotografie, acum vreo șapte ani. A trecut, ca orice fericire în oglindă. Bucuriile mici se colmatează. Și-abia apoi atacă. În haită.

Abia acum știu ce-mi era greu până să vii. Orgoliul meu drapat perfect de mine însămi și marele consum pentru păreri și aparențe. Stăteam uneori și-mi beam cafeaua pe scaunul cel roșu din bucătărie. Atât de greu mi-era cu mine, că îmbrăcam o rochie frumoasă și încălțam pantofi cu tocuri prea înalte, ca să mă pot vedea din perspectiva ferestrei. Ca să rezist. Să nu te doară ce îți spun. Să nu. Așa eram, de ce să-ți povestesc din carnea altcuiva? Strângeam în căușul claviculelor un fel de dor de neștiut. Și mai supraviețuiam încă unei nopți. Nu era rău. Nu era nimic.

Să știi că încadram la romane ieftine și parfumate cu lavandă triplă poveștile din vremea holerei, cu oameni care se recunosc atunci când se văd. Când știe fiecare din singura secundă mută că-și are oasele cele dulci în celălalt. Da, și pe alea mici, necunoscute. Oamenii proiectează mult, ziceam în sinea mea. Că doară știam prea bine cum se face asta. E, poate, cea mai eficientă tehnică de supraviețuire săptămânală. Ca doză zilnică e chiar infailibilă. Uitasem joaca și plecase chiar și jocul de la mine. Zâmbeam feroce. Bine, n-o să mă mai codesc. Nu te mai așteptam. Credeam că timpurile în care am avut voie de la propria-mi naivitate să cred că existi au trecut. Că sunt mare de-acum și trebuie să mă fac foarte cuminte. Să nu mai cred cumva c-aș putea să fiu fericită. Nu, sigur că nu mă-mpăcasem. Nimeni nu poate împăca durerea asta. Dar îi găsisem un loc unde o ferecasem și-i bătusem șipci la geamuri. Din loc în loc, de milă, să nu moară. Să mai tragă aer din lemn, măcar când plouă. Probabil că ne este cel mai greu să omorâm și să-ngropăm durerile. I-am lăsat și ășteia viața. Mă știi.

Și-au venit zilele necumințeniei mele. Zile mici, cu nopți mari. Mi-au dispărut toate oglinzile. Întindeam dreapta către pereții drumurilor. Nu treceam nepipăind. Mi-am găsit lobii urechilor în ziua aia când cu pozele în rochia neagră, cambrată, aia de-a zis Nora că sunt *goth* în ea, mai știi? De Sfântu' Nicolae. Atunci, mușcând fără grijă din amândouă buzele cu ciocolată și rostogolind frici mici și-ntemeiate pe covor, am găsit frumoși cerceii de coral roșu. Frumoși cu mâinile. Am tras de rochie cât am putut, să nu-mi vezi tu picioarele. Și fiindcă e cam scurtă, le-am strâns unul în altul, departe, departe. Dincolo de o durere cumsecade. C-așa știam eu: că nu e bine să fiu eu, că nu-i destul. Că pensule, guașe, apă călâie și laviuri. Că nu.

Nu știi nici eu și nimeni cu mințile întregi nu știe să definească dragostea. Știu doar că tu m-ai cunoscut pe mine cu mine. Și nu frugal, pe trecerea de pietoni. M-ai luat la plimbare întâi, apoi la dans și pe urmă am ajuns să îmbrăcăm aceleași haine. Cu aceeași temperatură. Nu știu dacă vreau să te știu. Habar nu am cine ești. Nimic nu mi-e clar în ce te privește, însă mi-e tare teamă de limpezimi și spirt. Știu doar că-ți simt mirosul de cafea pe pielea mea, iar asta nu are cum să-nsemne altceva decât că te iubesc de tot.

SUNT CRISTI, FOSTUL TĂU IUBIT

Păi, să vă spun. (Profesoara mea de franceză din gimnaziu – doamna Marinescu, o damă fină, cu fuste bleu-ciel cu șlițuri amețitoare, umblată prin lume, mai mult prin capitalele africane, care ne spunea să nu bem apă după ce mâncăm carbohidrați, că ne umflăm ca lubenițele – ne zicea din când în când așa: „Urăsc propozițiile care încep cu *păi* și cu *măi*, *doamnă*.” Sacrilegiu.) Astă-iarnă, începe să-mi sune telefonul de serviciu cam des. Un număr privat. Așa scria pe ecran. Suna și nu vorbea. La început, am informat omul c-a greșit, apoi mi-am răcit discursul, pe urmă am fost chiar aspră, am și înjurat lipsa aia de partener de conversație care iniția apeluri și am rămas pe zona invectivală, ce să mai. Trebuie să recunosc și asta. Iar când aveam o zi foarte aglomerată, dădeam telefonul pe silențios și se duceau naibii toate apelurile, că uitam să-l dau la loc. Și iar înjuram, de data asta aparte.

Avea numărul ăsta privat și perioade de acalmie. Mă mai lăsa în pace două-trei zile. Colegul meu de birou m-a întrebat de ce nu fac demersuri să rezolv asta. Uite, fiindcă nu vreau. Vreau să scap singură de el, na! Când au venit zăpezile alea mari din februarie, numărul meu privat și-a amintit de mine. Și dă-i, și sună. Uneori, mai răspundeam oarecum normal. Într-o seară, pe o închidere de număr de revistă, pe la 9.00 p.m., i-am răspuns cam așa: „Sunt praf de oboseală și aștept niște telefoane la care e musai să răspund. Lasă-mă și tu în seara asta și mâine, că recuperăm poimâine. Îți răspund la toate apelurile. Pe cuvânt de trubadură.” Și i se ntrupează numărului o voce masculină, cu un accent străin – dar oricât e urechea mea de fină, și este, credeți-mă, o ureche rarisimă, deși n-am vreun merit, chestiune de înzestrare – pe care mi-a fost imposibil să-l identific, cu modulație testosteronică gravă, plăcută, ba chiar relaxantă. Și zice: „Nu vrei să ieșim la zăpadă? Am eu sanie. Mi-e dor de tine.” Statuie de sare m-am făcut.

M-am gândit că e un adolescent izolat sau unul care nu-și mai vizitează psihiatrul de ceva vreme. I-am și aruncat, scurt, concluzia că e pierdut pentru sănătatea interiorului capului. El a râs la fel de scurt și mi-a zis că ne auzim poimâine. Eu mi-am văzut de treabă la birou în următoarele zile și am uitat de el.

Telefonul n-a mai sunat mai bine de-o lună. Poate mai mult.

Am fost plecată vreo săptămână prin martie și, când m-am întors, iaca număr privat pe ecran din nou. Răspund. „Sunt Cristi, fostul tău iubit, și vreau să ne vedem. O să te aștept când ieși de la serviciu. O să vezi tu atunci cine sunt eu.” Am început să râd așa de tare încât vocea s-a enervat și m-a întrebat de ce sunt atât de nesimțită și de inconștientă. „Nu glumesc. Chiar sunt fostul tău iubit.”

Eu râdeam și mai tare. Asta a ajuns să strige la mine. E, atunci chiar m-am enervat și i-am zis și eu: „Auzi, bă, Cristi, io n-am, bă, fosti iubiți, că io n-am știut decât să mă mărit în viața asta, nu să iubesc, bă, boule! Așa că marș!”

Ceea ce Cristi, în mod cu totul neașteptat, a și făcut. E drept că uneori am sentimentul că m-am confesat unui străin, bașca nezdравă, dar trebuie să vă spun că după ce Cristi mi-a închis, fiindcă pur și simplu mi-a trântit, dezamăgit, telefonul în nas, am avut certitudinea unei revelații. Pe care am zâmbit-o câteva zile după, constant, și de atunci înainte de câte ori aud numele Cristi.

BESTIAR CU SELFĂSTIM

L-am văzut într-o dimineață, pe la șase, în timp ce mă feream deja de soarele prea mult. Mi s-a părut timid. E primul lucru pe care l-am observat, dar, fiindcă vorbeam la telefon, n-am fost prea atentă la el. Se uita spre mine, nu la mine, cu un fel de teamă care părea să-i fie companionul cel mai sigur și unicul permanent. Abia atunci am observat cât este de urât. M-am ridicat din locul în care stăteam și i-am căutat ceva de mâncare. Nu s-a năpustit. N-a amușinat. S-a uitat la mine lung și s-a așezat lângă bucata de carne. Nu sunt dintre cei care mângâie câini necunoscuți. Mă rezum la oameni și, relativ recent, la pisici. Nu-mi plac nici florile omorâte într-o oferire cu feed-back inclus. Sunt un om rău. Așa scrie în codul milosteniei secularizate. Bocchoris nu știu ce spune.

Am crescut în viața asta un ardei iute, bineînțeles că pentru roade, un crin imperial, moștenit de la niște prieteni basarabeni care plecau în grabă în Statele Unite, și o amărâtă de aloe care, în ciuda neglijării obstinate pe care a primit-o din parte-mi, a crescut cât un arbust și s-a încăpățânat să ajungă una dintre cele mai frumoase văzute de mine vreodată. Drept răsplată, am început să mai mănânc din ea din când în când. A, au mai fost și niște rândunele care-și făcuseră cuib în balcon pentru că l-am lăsat deschis câteva zile și câteva perechi de porumbei care și-au demonstrat iubirea prin niște progenituri puțin spus respingătoare. Le plăceau pâinea înmuiată și mămăliga rece. Familia de viespi de sub pervaz cred că nu se pune.

Câinii nu mă iubesc și nu mă mușcă. Le sunt indiferentă. Nici măcar nu mă latră. Adevărul e că nu mă bagă-n seamă și basta. Când am încercat o împrietenire cu un ciobănesc carpatin, adică să-l hrănesc din mână, m-am ales cu o manifestare de afecțiune din carne, colți și sânge. Oasele mi-au rămas întregi, totuși. Altfel, când stăteam în Grozăvești, unul mărunțel și mai mult gri m-a însoțit până pe peronul metroului, începând să plângă în clipa în care s-au deschis ușile și m-am urcat. A mai fost unul, tot urmăritor, alb și frumos, care a venit cu mine până-n lift, deși i-am spus tot drumul că nu sunt disponibilă.

Acum vreo două săptămâni, Paco, un boxer pitic și deștept care nu-mi

dădea inițial cine știe ce importanță, își făcuse obiceiul, atunci când mă întindeam la soare, să vină și să-mi despartă picioarele pentru a se așeza la odihnă în spațiul pe care și-l făcea. Arătam ciudat împreună, om și câine de-a-ndoaselea, fiindcă Paco se așeza cu botul către tălpile mele. La plecarea lui, ne-am și pupat.

Ăsta urât, roșu, costeliv și ascuțit m-a speriat prin frică. A lui. Urâtenia incontestabilă a fost bonus și revelație. Mi-am dat seama că nimeni nu-l hrănește din cauza ei și de-aia e așa ațos. Că oamenilor nu le vine să-i întindă nici măcar o bucată de pâine. Că toți câinii drăgălași sunt și ceva mai fericiți. Că hoțomanele alea de pisici frumoase îl fac să tremure și să fugă. Că nu are curaj să se apropie de mâncare când sunt ele prin preajmă. Îi e frică și de Al Capone, un câine șchiop și plin de sine care trage rufele de pe sârmă ca să-și facă din ele culcuș. Acum vreo șase ani, mi-a sfâșiat o rochie pentru că era prea bine priponită în cârlige. Mi-a cusut-o Neni așa de frumos încât o port și azi cu același drag. Cusătura e în spate, iar eu n-am ochi în ceafă.

Vulpe i-am spus nefericitului ăstuia de câine de care n-am putut să mă apropii mai deloc. Tot ce-am reușit a fost să acceptे să-l hrănesc. Copiii nu l-au putut mângâia. Stăteau cu pisicile în brațe, Cosa și Raj, toată lumea, chiar și titularele, acceptând numele pe care li le-am dat, iar astea două treceau fără să clipească din mână-n mână cu o plăcere nedisimulată. Vulpe se ținea deoparte. Norocul lui a fost că eu mă trezeam în fiecare dimineață la șase, când felinele dormeau, iar ceilalți câini, bine hrăniți de cu seară, așijderea. El venea și, mereu de la aceeași distanță, se uita la mine. Când terminam de vorbit, se ridica. Atât. Îi aduceam mâncarea și mă îndepărtam. Ca să nu se simtă privit, mă întorceam cu spatele. Abia atunci îi auzeam dinții. Mesteca încet, cu plăcere, punând toate virgulele dintr-o viață.

URÂTĂ ȘI PROASTĂ

Nici nu mă gândesc vreo clipă că auzi pentru prima dată ce vreau eu să-ți spun. N-ar fi cu puțină. Însă o să te rog să mă ierți fiindcă îndrăznesc să cred că niciodată nu-i destul. Dacă vrei, mai toarnă puțină apă cu gheață în pahar. Și mie mi-e cald.

Nu trebuie să recunoști, adică nu față de mine, ci doar în apele tale de dinăuntru, de câte ori te-ai simțit urâtă și proastă. Ba chiar și rea. Neisprăvită. Calpă. Câteodată te-ai mirat că poți totuși să te ridici, iar trupul nu te doare. Nu tot. Ai făcut și câțiva pași, ai știut că nu știi mai nimic, te-ai speriat și te-ai ascuns. De tine. Nu trebuie să spui nimic.

Mai știi când n-aveai stare sau n-o puteai numi în vorbe? Mai știi și eu. Voi ai ceva, să fie altfel, dar nu știai cum. Poate nu dormeai noapți, gândindu-te ce nu faci bine, ce gândești prost și de ce te doare fără-de-carnea mai tot timpul. Te învinovățeai cu totul, știu. Și te obișnuiai cu cianura. Și eu făceam la fel. Și-i mai lăsați și pe ceilalți cu sapa asta-n dinți, tu așezându-te cuminte în chip bizar de strâmt răzor. Mai izbucneai, mai mult în gând, uneori și-n jardinieră, însă rar, dar ochii cei judecătorești îți aminteau mereu că ești perfectă numai în greșală. Nu, n-am glumit atunci când te-am rugat să nu-mi răspunzi. Dar ție, da.

Uneori încercai doar să-i fii lui aproape. Îți pregăteai privirea și-ți potriveai și suflul. Te așezai la ascultarea inimii, iar ea, întemnițată în cercuri bătrâne de veghere, nu mai știa cum să te țină-n brațe. Nu te mințea, să știi. Dar tu o căutai acolo unde nu era. Nu știe să se nască de câte ori avem noi trebuință, dar știe să se ascundă în cămări îndepărtate și strașnic zăvorâte dacă uităm de ea. Așa că nu inima ta îți vorbea. Și să mă crezi fiindcă mi-a spus a mea c-așa a fost. De fapt, tu știi.

Dar hai să-ți spun pe șleau, că se topește gheața din pahar. Dacă aproape fiind tu de omul pe care-l crezi cel potrivit, al tău, simți cum pe zi ce trece te micșorezi, nu-ți mai faci față, te vezi urâtă, proastă, rea, uneori ai și ieșiri de cațăr, îndeși cu vălătuci de câlți valuri de isterie venite-n lavă și cu iureș, dacă nimic nu-ți place, nici apa cea băută și nici coaja cea de pâine coaptă-n țest ori știi tu mult

mai bine decât mine ce îți plăcea odată, dacă ești tristă mai tot timpul și parcă ți-au secăt și gândurile, da, da, chiar și alea mărunte de le numim mereu domestice, ori dacă nici tu nu-ți mai suporti nemulțumirea, iar să dansezi nu ți s-a întâmplat de mult prea multă vreme să-ți dorești ori să începi, dacă te temi de zilele ce nu mai pregetă, în care cu groază te și vezi o matracucă suptă și zimțată, și dacă nu mai știi să te ridici de tot în știutele tale picioare, atunci fă bine și uită-te bine la omul de aproape. La omul tău. Dar bine, nu pe furiș și nici cu coada ochiului. Cu înfruptare.

Gustă-i carnea și ascultă-i vorba. Miroase-i arcadele și proptește-ți mijlocul între palmele lui. Ridică-te din ochii tăi în ochii lui și-ndată o să știi tot ce, cu râvnă, ai ferit de tine. Poți să începi să crezi și, mai apoi, să vrei.

Te vezi frumoasă și cuminte, bună și veselă ori ești chiar bucuroasă? Simți o aromă ca de dulceață de trandafiri făcută de bunica? Ești lângă el cea mai dorită și mulțumitoare dintre toate întrupările tale de până acum? Chiar ești? Îți place ție de tine, femeie? Atunci, acela este omul tău, iar tu poți să-ți speli fața toată cu apa aia rece din carafa ta de când erai copil și să te-așezi pe oricare dintre scaunele voastre, turcește, dacă vrei, sau chiar pe jos, și să-ți întinzi tot gâtul către el. Și să-l iubești mai abitir. Acela chiar e omul tău. Topește-i-te-n brațe.

NEVĂTĂMAȚII

Există oameni cu care mângâi păsări. De fiecare dată, orice ai încerca să le propui și oriunde-ai vrea să-i duci, că ei și fac, și merg, și umblă, te uimești că nu știi să devină adezivi. Sunt păsărari de meserie, adică-ți cresc și-ți vând, pe mai nimic, un loc stabil pe aripile lor. De fiecare dată altul, însă la fel de sigur și de bun. Nici cald, nici frig. Normal era să spun rece. Dar asta e o vorbă cu pietre.

Nevătămații ăștia sunt puțini, iar, între ei, și mai puțini sunt cei nevătămabili. Oamenii ăștia sunt niște monștri infailibili. Nimic nu-i poate atinge. Nimic din ce-aș putea face și niciuna dintre neputințele sau nefacerile mele. ăștia sunt oamenii care mă îndeplinesc pe mine. Cei pentru care nu trebuie să mă îmbrac niciodată pentru că nu mi-e frică niciodată lângă ei.

Nu-mi caută dedesubturile volatile și nu-mi măsoară aria. Uneori, în preajma lor, mă simt proastă, dar mi-e bine. Liniștitor. Nici măcar nu mă gândesc la vreun status temporar. Nici ei. Mă lasă să cred c-aș putea muri proastă, iar lor le-ar fi egal. Nu trebuie să le demonstrez nimic. Nu umblă cu lupe la ei. Niște fericiți.

Invulnerabilii ăștia mă fac pe mine să fiu om în multe feluri. Nenumărabile. N-au motive să mă primească. Nu-mi sunt din sânge. Nici rațiuni de tinere nu au. Nu le sunt de niciun folos. Mereu mă mir că ei nu mă aruncă din toate vârfurile de copaci înalți, de unde le alcătuiesc eu cu sârg legiuni de nervi niciodată mărunți.

Nu, sigur că nu sunt mulți. Ți-am spus deja asta. N-au cum fi. Cei mulți sunt ăia care-mi mănâncă mie zilele, cu nemulțumirile lor, cu reproșurile lor, cu spaimele lor, convertite-n istericale. ăia care-mi seacă limfa, scoțându-mi ochii că nu-i iubesc destul, că nu-mi pasă de ei, că nu-i sun, că nu-i caut. Că eu niciodată nu. Mă rog, nu chiar niciodată... Exagerează.

Puținilor ăstora chiar n-am ce să le fac. Să știi că asta nu m-a ispitit să-n cerc să-i scot din minți. Nu încă. Dar s-a-ntâmpat să-i mai scrijelesc din când în când. Deși n-am premeditat. Am făcut tot gestul, dar am mers în gol. N-au coajă ăștia. Au numai carne caldă și pietroasă. Carne de inimă. Cămări, roșu și bătaie. Lângă lângă lângă.

Azi stau în fața ta și-ți spun că mi-e rușine. Mare. Frică și greu. Neliniște. Frământ. Sunt oare eu, monstrul cu-o poartă mare-n dreapta și-n stânga c-un zăvor de citadelă, cu zid în ochi și praf de pușcă-n dinți, nevătămată pentru cineva?

JUBIRIA

Dintre toate părțile corpului, mie cel mai frică îmi este de obraz. N-am înțeles niciodată biblica lui întoarcere, adică nu știu unde începe mișcarea de rotație, când și dacă e inclusă cea de revoluție și, mai ales, dacă discutăm sau nu despre un recul. Obrazul meu nu știe carte, dar e foarte militaros. E Plevna mea. Ce nu-mi place la el de vreo treizeci de ani încoace e faptul că afara nu-i mai seamănă cu înăuntrul. Că-i place să trăiască hieratic uneori. Dedesubturile îi ard și-i freamătă, iar deasupra stă într-o sfinxoașă nemișcare. Obrazul meu nu s-a întors niciodată, dar a mimat câteva încercări, ce e drept. Cine știe, poate să-și pună un patrafir închipuit și să citească o molitvă. Sau să se uite într-o oglindă. Oarecare. Dimineța întâi. Sau prima.

Nu despre iertare și cereri de falsă autosfințire înșir eu noduri mici. Nu, nu. Doar am spus că n-am înțeles niciodată cum devine *de profundis* chestiunea, vorba lui Ilie. Și dacă mai de mult parcurgeam până dincolo de os orice avea legătură cu triada avers-durere-revers, orice fel de citanie sau cazuistică, de ceva timp am luat o pauză. Care poate să ajungă la o adică o vajnică și cumsecade concluzie. Dar nu știu și despre ce nu știu cred că nu e frumos să vorbesc. Dimineța a doua.

Dar cum toate lucrurile pe care nu le pricepi nu încetează să te macine, oricât de departe le trimiți tu în surghiun, ca pe domnița Ruxandra, fiica cea mică a lui Vasile Lupu, chit că avea guler din blană de samur și mărgăritare cusute pe rochia de brocart, plus fir de aur și de argint, am înțeles la ce folosește totuși obrazul pentru noi, plebeii,ăștia de nu-l întoarcem ca pe un soare pe care-l avem de la naștere în dotare. Carevasăzică, pentruăștia care nu facem paradă de obrăzare. Pentru obrazele sărmene, dar care nu vroiesc de la sine să ție căciula-n mânuri, cum ar zice un cronicar mai tânăr. Aș putea să spun că n-ar fi rău să fim numiți neobrzăzați, adică n-ar fi deloc impropriu, dacă n-ar aluneca nimeni către sensul figurat. Ceea ce e greu. Dimineța a treia.

Iubirile mici sunt consumabile. În ambele sensuri. Îți ating obrazul, sigur că ți-l mângâie, recunoaște că ți-l și înfioară și nu rareori îl cuantifică în picuri. Sau te, deși e numai o nuanță, pentru noi, piticii pedanți. Nu știi niciodată, la început,

că o iubire e mică. Și e mai bine așa. Ce ne-am face cu noi așaștiutori? Cred c-am fi triști și defectivi de bucurie. Am suferi mult și mereu, așa că să nu fim nerecunoscători. Mici cum sunt ele, multe ori puține, iubirile astea sunt mentosanul cel de toate zilele. Ori nechezolul, pentru ăștia mai bătrâni. Hârșiți. Te culci seara și te trezești dimineața în aceeași neuimitoare viață: cuminte, câteodată chiar suportabilă, cu aer mereu recondiționat și consistență de arpacaș pe jumătate fiert. Dimineața a patra.

Printre greurile cel mai greu de dus sunt ingratitudinile. Sigur că și ale mele. Și m-am supărat de multe ori pe iubirile mici și le-am aruncat de la fața mea și le-am dat de suflet altora, fundă nu le-am pus și nici în coșniță de nuiiele nu le-am urcat, în susul fluviului, și-am spus că n-au fost decât închipuiri și m-am trufit și am mâncat și puțin var, de ciudă, pe una am luat-o direct din groapă, deși-i bătuseră și piroanele și-a trebuit să le scot eu, cu dinții, pe toate 14, că băieții ăia băuseră o votcă, fiind februarie, și le fusese frică să bată numai patru, și le-am hulit și le-am căinat și... Dimineața a cincea.

De scuipat însă n-am scuipat pe ele și nici blestem asupra lor n-am aruncat. Nu le-am rupt pozele și nici nu le-am schimbat yalele. Nu le-am smuls unghiile și nici perii capului. Nici n-am suflat suflare de gheață amestecată cu spaimă peste buzele lor, că n-au fost dulci. Poți să cobori oare aseitatea-n lume și să i-o potrivești? Ziua a cincea. La prânz.

Ziua a cincea. Spre după-amiază. Devreme. Cu o vorbă mai mică, de n-ar pricepe-o nimeni, priză, o jumătate de chip, adică un obraz întreg, las' că zidit din cărămidă de șamotă, s-a întors din drum, în bună și curată curgere. Am întors și celălalt obraz cuceritorului. Nu mi-a cerut fiindcă un cuceritor nu cere, ia. Te face să-i dai fără să clipești. Nu, nu știe cum, face cum. Are facerea în sânge, că e făcător de ieri, de azi, de mâine, de. Ziua a cincea. Seara.

Când e mică, mică, îți spune, bătându-și pumnișorii de piept, tot ce-ar vrea să facă pentru tine. Și cum o să te ferească ea acum și pururea și, mai ales, în vecii vecilor. Jubiria te-ntreabă însă mereu pe tine ce-ți dorești. Nu se abate de la tine fiindcă nu știe calea de alături. Se ferește fericindu-te. Ziua a cincea. Noapte. Fiindcă suntem doar oameni.

CUPLĂRĂI

Sâmbătă, cald și inflație de nunți. Miresele, cam pleoștite, dar stăteau la poze, la mitropolie. Mai potriveau o bretea la sutien, mai ridicau un corset cu ștrasuri, mai cereau o temporară milă de la fotograf, pentru o grimasă cinstită, cu sorgintea afectivă în sandalele mult prea înalte și deja strâmte. Mirii, în general, importanți și, majoritatea, cu papioane din satin. Unii cred c-ar fi băut o bere, dar nu sunt siguri. Se poate să mi se fi părut, că mi-era și mie cald. În fine, mijloc de oraș, fostă reședință domnească.

Fata mea a vrut să mergem la amfiteatru. N-am înțeles eu exact unde vine asta și, mai ales, de ce, dar mi-a zis că astă-iarnă era acolo patinoar, iar acum dansează copiii împreună cu două profesoare și ea vrea să le facă fetițelor cunoștință cu mama ei și să-mi arate și ce-a învățat. Bun, am pornit. Între timp, am vorbit cu Iulia, prietena mea, pe care nu prea apucasem eu s-o văd în ultima vreme, ducându-mă cam pe fugă la ai mei, și-am stabilit că ne întâlnim tot acolo. Locul are în față bulevardul, în stânga, hașurile, așa le zice blocurilor ălora, în spate, un restaurant cunoscut în oraș, consemnat la o nuntă, evident, iar în dreapta am văzut un fel de terasă care mi s-a părut cumsecade. Când eram în clasa a cincea și încă nu mă mutasem și cu școala, treceam pe acolo zilnic și-mi cumpăram câte un foietaj Fantezia, ceva fraged, cu o bucățică de rahat roz în mijloc. Bună, c-avea și destul zahăr farin.

Am stat eu frumos, regulamentar, pe o bancă poziționată central, lângă o doamnă cu un bebeluș în cărucior, iar copila mea dansa în public fără umbră de timiditate, ceea ce, recunosc, m-a fericit. La un moment dat au venit Iulia și omul ei. Așa se spune, nu? Am decis să ne mutăm la terasa aia cuminte, că era foarte aproape, la câțiva metri de amfiteatru, și puteam ține ochiul de condor pe copil. Am intrat, nimeni. Aproape totul era din lemn. Mirosea a baie proaspătă, pe de-o parte, și a lăcuire recentă, pe de cealaltă. Nicio scrumieră pe nicio masă. M-am gândit c-o fi fost deschisă de curând. Am văzut o ușă deasupra căreia scria din beculțe roșii ceva nelămuritor. Am descins. Arăta ca o recepție. Acolo, o doamnă cu bluză cu broderie spartă, bleu și scrobită. Am întrebat ce e locul ăla. „O

pensiune”, a venit răspunsul prompt. Iulia și omul au vrut bere, eu am zis să nu fac opinie separată. Ne-am luat cutiile și-am ieșit pe terasa goală. Ne-am apucat să povestim relaxați, doar eram singuri acolo. Copilul meu a mai făcut o pauză de dans printr-o rundă de de-a v-ați ascunselea.

S-a înserat un pic. Noi, tot singuri pe terasă. La un moment dat, a traversat-o un cuplu care a intrat în pensiune. Bărbatul avea un zâmbet de pisică la caimac. Mă rog, cât mă pricep eu. A, și o barbă scurtă, fără pixeli, de metrosexual. Femeia, cu o față imobilă și păr lung, negru. M-am gândit că, da, lumea iese seara la terase. Dar ăia n-au mai venit afară. Au rămas. Pe urmă, alt cuplu. Și altul. Toate intrau și nu mai ieșeau. Mi-am zis că orașul meu natal chiar a devenit unul turistic. Cred că am apucat să mă și bucur, cu un tâmp patriotism local. Nu știu cât timp a trecut, dar eu două femei, doi bărbați sau grupuri n-am văzut intrând în pensiune. Numai niște ele imperturbabile și niște ei cu ochii radar și surâsuri cu alură de furțișag.

Păi, da. *In extremis*, ne-am dat și noi seama c-am băut bere pe terasa virgină a unui bordel. Dar asta numai când, la vreo două ore distanță, primul cuplu a revenit galeș, pentru un nou ciclu de... somn. Și parcă și faptul că ieșeau cam la o jumătate de oră cu toții a fost un indiciu. Însă vag și nițel întârziat. Fetele alea cu chipuri de sfincși în blugi etanșeizați și băieții cu frenezia diminuată m-au făcut să iau în calcul că acolo nu e altceva decât cuplărai. Dar lovitura de grație ne-au dat-o ultimii. Ea era îmbrăcată ca o vânzătoare de acum treizeci de ani: fustă gri, pe genunchi onești, bluză cu toți nasturii încheiați, pantofi de care n-am crezut că mai există și ciorapi de culoarea clasică, pe atunci, a piciorului. El, da, el, o pictopoezie. Angular, concav, îndatoritor. Puiu Călinescu reîncarnat. Omul care mi-a spulberat dubiul și m-a obligat să mă întorc la startul neînțelegerii fiabilității lumii. Un om de treabă, până la urmă.

MURGU

În general, era un om taciturn, iar când vorbea, eu nu înțelegeam mai nimic din ce spunea. Cred că suduia încetișor în timp ce căuta sub tejghea monedele mărunțele, de aluminiu, să-ți dea rest. Era un om înalt și mătăhălos, cu părul cenușiu și fără chip. Nu-i văd decât mâinile mari, grele, moi, mâinile alea care foșneau aparte când rostogolea el pâinile. Murgu trebuie să fi fost de vârsta bunicului meu, dacă nu cumva chiar mai mare. Sigur nu-l chema așa, dar eu altfel nu mi-l amintesc. Copiii și nepoții lui erau, de-a valma, ai lu' Murgu. Oameni înalți, cu fețe altaice. Femeile din neamul lor aveau sânii ascuțiți, dar plini, mijlocul lor nu voia să se desfacă de șold, iar picioarele le erau ca fusele. Cumva, frumoase.

Nu eram chiar foarte mică atunci când m-au trimis prima dată la pâine. Să fi avut aproape șase ani, că era tot o netoamnă, ca asta. N-aș putea să spun că locul ăla era un magazin oarecare. Venea, nefiresc, după farmacie și avea trepte înalte, parcă vreo cinci. Rotunjite pe mijloc, de călcăturile grele, și erodate la capetele nisipoase. Pe urmă, împărțeau lemnul și pâinea. Nici nu mai făceai diferența. Ușa era veche și groasă, un pic pufoasă, oricât de ciudat ar părea. Se deschidea greu, pe după pragul ca o vale. Mușcase, în timp, din podea, iar locul era de-acum înnegrit și lucios.

Îndată ce porneai ușa spre înăuntru, începeai să amețești. Peste tot era un praf proaspăt și cald. Praf de pâine. Dușumelele nu scârțâiau, însă gemeau sub tălpi mari. Eu pășeam ca pe nimic, iar Murgu apăsa lemnul ca pe un avut. Se mișca nu leneș, dar liniștit, că pe vremea aia cuvântul relaxat nu scăpase încă din dicționare. Oricum, nu la țară. Bătrânul avea pereții plini de pâine fiindcă erau acolo vreo cinci brutării: una pe Olteni, alta către Vlăsconi, două înspre Cărpeneș, dar mai afundate printre ulițe, și una, hăt, pe linia ce ducea la Ziduri. Șapte sate mâncau pâine de la noi. Sau nouă.

Avea Murgu rafturi până-n tavan. Se ridicau ele cam la un metru de podele, iar acolo ținea lăzile goale. Pe urmă, în dreptunghiurile curate, așeza pâinile. Cred că-și făcuse rafturile după măsura lui. Babel n-ajungeau niciodată.

Tejgheaua era imensă și mustea de făină caldă. Acolo accepta el lăzi, dar numai pe alea albe. În ele, adăstau pâinile ovale. În dreapta mea erau cele albe, coapte indecis și trăsbind a crud de cocă. În dreapta lui erau pâinile hotărâte și rumene, unele chiar arse pe la colțuri și pe burțile tari. Și-apoi, un maldăr de coptură, părând a trăi în devălmășie, către perete. Unele cred că urcau singure.

La Murgu n-am întâlnit pâine rece niciodată, dar trebuie să fi fost. Sigur, nu la șase dimineața, când mă duceam eu s-o caut și s-o iau acasă. Și astăzi cred că el încălzea pâinea cu mâinile alea mari și albe de făină. Se ștergea numai de arsură și făcea asta de ca și cum îl întina. Te puneă să alegi cu ochii, de la el am învățat asta, deși nu cred că s-a uitat vreodată la mine, apoi le lua între palme, părea că le cântărește, legănându-le, apoi te puneă să urci sacoșă pe tejghea și să-i desfaci gâtlejul. Le strecura, una câte una, înăuntru, c-un fel de părere de rău. Mișca apoi noul lor loc, să le-așeze cumsecade, le mângâia, de dinafară, cu palmele închise, dar nu strânse, apropia toartele și te făcea proprietar. Nu zâmbea niciodată Murgu, iar asta cred că se-ntâmpla pentru că el nu vindea pâine, ci se despărțea de mii de ori pe zi de ea.

DRAGOSTE OARBĂ

Mă întâlneam cu ei destul de des în vremea aia lină pentru că drumurile noastre duceau cam în aceleași locuri puține. Nu-i cunoșteam, dar bănuiam că el, după înfățișare, trebuie să fie artist. Avea în jur de șaiszeci și cinci de ani, un trup de statură medie, însă vânjos, un chip vesel și mobil, cu aluviuni de bunătate în mișcările mici ale mușchilor rotunzi, și un păr bogat și foarte voluminos, pe care, dacă nu l-ar fi pieptănat, ar fi fost, cu siguranță, creț. Avea și ochelari cu rame groase, de baga.

Ea era o femeie cu mișcări lente, însă nu leneșe, părea un pic mai tânără decât el, dar nu cu mai mult de cinci ani, avea părul creț, tuns foarte scurt, sâni mari, mari, șolduri molcome și frumos răsfățate, purta bijuterii imense, de argint, care făceau ca în jurul ei să fie întotdeauna o muzică specifică, discretă. Cercei bizantini, pandantive egiptene și brățări feniciene ori etrusce. Vorbeam despre inspirație.

Se îmbrăcau de la aceeași mână. Toamna, târziu, și iarna purtau sumane de postav, cusute cu lână contrast la mâneci și la poale, el preferând gulerele-tunică, bătute câteodată cu ață roșie, iar ea purtând pe cap câte un fel de tocă de care n-am mai văzut la altcineva. El avea în picioare ghete călugărești, iar ea, ofițerești. Vara, el prefera inul moale, iar ea, mătasea colorată. Ea se ținea întotdeauna de brațul lui, iar el îi prindea degetele în palmă. Dacă se opreau să stea de vorbă cu cineva, el îi mângâia ușor unghiile, și pe lung, și pe lat. Ea privea întotdeauna în sus ori în lateral.

În primul meu an de fericit în galeria de artă, au venit amândoi, într-o după-amiază, iar el m-a întrebat dacă ea poate sta pe celălalt fotoliu, aveam două, și mi-a spus că în săptămâna care trebuia să vină își va aduce lucrările fiindcă urmează să expună în următoarea perioadă. „La dumneavoastră”, mi-a spus, de parcă ar fi fost galeria mea. Aflasem între timp că e pictor și că-l cheamă Spiru Vergulescu. Ea n-a vorbit deloc.

A fost ceva mai multă agitație în ziua vernisajului, lucru natural, iar după aceea ne petreceam, cuminiți, zilele în trei. Veneau la zece fix, odată cu mine, ea se

ășeza pe fotoliul din fața mea, iar Spiru își adusese un scaun din spate, din anexă, și stătea între noi. Pe ea o chema Gunka și venise, la 17 ani, din Bulgaria. Povesteam toată vremea, cu plăcere și egal, mâncam hrișcă și felii de pâine neagră, cu unt, și beam ceai, ei făcându-mă, deși erau de vârsta bunicilor mei, să mă simt un om mare. Așa mi-au spus cum s-au cunoscut, în 1959.

Spiru era student la Arte, iar Gunka, la Conservator, la Sofia. Violonistă. Venise pentru un concert la București, iar el era în sală. După spectacol, el a vrut să o cunoască pe frumoasa care cântase cum picta și desena el: cu linii fine și așezate, toate, la locurile lor. Lumi verosimile. Ajuns în fața ei, s-a pierdut. Fata nu-l privea în ochi, dar îi căuta vocea, peste umăr. S-a gândit că e timidă, știa din sine cum e asta. Numai când a strigat-o cineva din spate, iar ea a răspuns fără să se întoarcă, Spiru a știut că Gunka e oarbă. Și s-a simțit știința asta în cuvintele lui fiindcă ea i-a spus imediat că suferă de o boală rară care a dus la cecitate cu un an în urmă.

El i-a cerut să iasă împreună a doua zi, iar ea a vrut. Am întrebat-o cum de a avut curaj să iasă, într-un oraș străin și-n țară nouă, cu un bărbat necunoscut. Gunka m-a privit în frunte, ca de obicei, și mi-a spus că vocea și căldura omului de lângă ea i-au dat încredere totală. La întâlnire, el a cerut-o de nevastă, iar ea a spus că va să fie. A durat o săptămână până la nuntă pentru că a fost nevoie de acordul părinților și de alte formalități la ambasadă, dar nu mai mult de atât.

Copii n-au avut. Spiru era din Slatina, unde aveau o casă cu cerdac. Îmi vorbeau des despre Oltenia, Gunka simțindu-se în locurile alea acasă de tot. Vorbea românește cu un accent pregnant și seducător. La vremea aia, mergeau numai în vacanțe acolo, altfel, stând în București. El desena, croia și cosea toate hainele lor. El îi cumpăra bijuteriile. Ea era muza lui. O slujbă din care nu ieși la pensie. Ea continua să cânte, dar numai pentru el. El îi povestea tot ce pictează și se sfătuia cu ea asupra intensității culorilor. Îi spunea, atunci când gătea, tot ce urmează să facă, pas cu pas. Ea aproba sau ajusta intențiile lui. Pe mine m-au învățat să fac tarator. (Alegi câțiva castraveți de mărime medie, îi dai pe răzătoarea cea mică, nu-i scurgi deloc, pui puțină sare, iaurt sau chefir, gros să fie, nu mai mult de doi căței, mici, de usturoi, zdrobiți până la ungere, storci în vas și o lămâie mărișoară și apoi frământăți între degete câțiva mieji de nucă, pe care i-ai ținut, înainte, în cuptor măcar un sfert de oră.) Spiru era peisagist. Gunka era iubita lui frumoasă.

JOIU'

Dacă nu se întâmplă vleo neîntâmpată si dacă nu fac vleo nefăcută, joi se numeste ziua cale-mi place mie cel mai mult. Mai uit de luni, de mielculi sau de vineli, dal de joi, niciodată. Mama mi-a spus că m-am născut într-o zi de joi, dal as fi putut afla asta si dîntl-un calcul simplu. Nu l-am făcut niciodată pentlu că am clezut-o. Dacă elam vacă, mi-al fi plăcut să mă cheme Joiana. Olicum, pentlu mine, joi nu e fată, că ale plea mult testostelon.

Joiu' e duminica mea, să stii. În fiecale seală dinaintea lui, mielculea adică, mă asez în pătuț si mă gândesc că e ziua mea mâine. Mă întolc pe o palte, îmi pun o pelnuță-ntle genunchi si o astept să vină. Nu stiu cum se face, dal în fiecale joi mă tlezesc cu poftă. Păi, da, că nu doal mănânc cu poftă, ci si dolm, casc, sughit sau lefac povestile stiute. Toate, cu poftă. Cled totusi că cea mai male poftă o pun în asteptale. Poate pentlu că n-o supolt olganic. Pune-mă să fac olice stiu, nu lua în calcul chestii matematice, că m-ai pieldut, olice, adică lucluli omenesti, si fac, dal nu mă pune să astept, că nu cunosc nicio folmă de asteptale. Am implezia că mă dilat si apoi mă desfac în bucățele.

Si dacă tlec plintl-o pelioadă mai glea, palcă tot joiu' mai ogoieste tleaba. De fapt, când e joi, mi-e cel mai puțin flică. Desi acum două joiuli a fost ulgie, dal mai sple vineli, asa. Se spune că asta e ziua lui Zupitel, zeul ăla zucăus si timid, cale-si drapează timiditatea făcând o glămadă de plostii. Asa, ca mine. Lâde si pleacă mai depalte. Tot ca mine sau eu ca el, cine să mai stie?

Pe mine mă văd oamenii ca pe o zivină. Unii spun că sunt mică, altii se spelie lău. Mai ales când mă supăl si fac plecum sapte legiuni tulbate. Dal eu sunt, în genelal, destul de cuminte. În palticual, niciodată.

Mama si tata nu m-au alintat pelticind cuvintele. Mi s-a volbit întotdeauna ca oameniiol mali. Nu stiu dacă ăsta este motivul, dal tot ei spun că n-am stâlcit vleodată vleun sunet. Înainte vleme, mă mandleam cu asta. Acum, nu. Acum stiu că mi-al fi plins bine să mă tlateze cineva ca pe un omuleț, nu ca pe un om male, desi mic. Să nu mă vadă în întlegimi, ci în zumătăți, sfeltuli sau optimi. Ai mei spun că asa i-am inspilat eu să-mi volbească. Îi cled, asa tlebuie să fi fost.

Am stat în joiu' ăsta, în timp ce scliam ceva despre niste femei flumoase, si m-am gândit dacă nu cumva faptul că nu m-am copilălit, nu m-am zucat si eu în felul ăsta, m-a făcut să nu stiu să le alăt celol de aploape că mi-e dlag de ei cu dlagoste, nu numai cu glijă si cu păsale de sănătatea si de întlegimea lol, de binele si multumilea lol pe telmen scult sau lung. Dacă matulitatea asta apalentă n-a fost, mai deglabă, un somoiog de dinamită din cale tot mănânc eu cu lingula male si mă tot conving că-mi si place. Azi mi-a tlecut flica de a fi male pentlu că nu sunt si n-o să stiu să fiu niciodată. Azi sunt mică si mi-e joi.

CÂNTEC DE SOMN

Nu se deschisese toată dimineața încă. Vedeau un abur de lună prin geam și-și aducea aminte de poveștile unui trib amazonian, nu-i mai știa numele, despre întâlnirile astea dintre un roșu indecis de soare și o bucățică reminiscentă de lună. Era ceva despre crize identitare și instincte reprimite, însă, mai degrabă, auzea curgând fluviul cel mare când se gândea la asta. Fusesse o noapte nediferită. Cu o jumătate de roman de Murakami zăcând pe parchet, lângă pat, stingher și neglijent, cu paginile răstignite de-a stânga și de-a dreapta cleiului care nu se închegase bine pe cotor. Parcă nu mai avea stare nici de citit. I se părea un gest frugal, precipitat, fără consistență și lipsit complet de aromă. Uneori, când își amintea că este o persoană cu greutate livrescă și cu o arhivă invidiabilă de titluri în minte, îl apuca un fel de dorință de a avea din nou poftă să fie un fel de cariul curios al lui Julian Barnes, numind asta dor, pentru ca, în fragmentele de secunde ce-l traversau fără să se asigure, să-și dea seama că s-a cam săturat și de cuvinte zemoase. „Ce dracu' mai e și aia dor? Prostii frumoase”, își spunea zâmbind în gând fiindcă-l cam dureau mușchii responsabili cu mișcarea antagonică neplăcerii nepericuloase în care începuse deja să se simtă acasă. Și se învățase să trăiască în gând, chiar și când era singur. Nu știa sigur, dar simțea asta ca pe o plasă de siguranță. E obositor să răspunzi, iar pretențiile astea absurde ale companionilor de conjunctură le fuseseră ăstora trase de multă vreme de sub picioare. Acum, se decisese să-și aplice același tratament. Avea dovada că funcționează, iar lui îi plăceau dovezile, probele, cheștiile indubitabile. Reperele, carevasăzică. Dar astea sunt gânduri revoluate.

Ceea ce-l sâcăia în ultima vreme, noua găselniță a unui angrenaj perfect de mici deranjamente ce-l lipseau de cândva obișnuitele și mulțumitoare excitări corticale, era faptul că făcuse o descoperire supărătoare. Un fel de antirevelație. Avea memorie, iar lui i-ar fi plăcut să intre în fiecare seară în casă cu amândouă picioarele odată, bine că nu știa nimeni de gestul ăsta imatur, la o adică, dacă vreun vecin l-ar fi observat de pe vizor, i-ar fi spus sec că e un gest spontan, însă memoria poate fi un lucru apăsător. Tâmpeniile alea numite amintiri se duseseră

dracului cu totul, făcând loc unor ceruri și pământuri noi-nouțe din cauza cărora aștepta Parusia și când își pregătea aparatul de ras, îngropându-și fața în norișori albi de spumă frumos mirositoare. Nici nu mai știa ce să creadă. Creierul îi jucase marea festă: ștersese cu shift+delete toate întâmplările, lăsase o săptămână sabatică, să crească iarbă, pentru ca apoi să umple singur locul crud cu amintiri noi. Iar el cum să facă diferența? Că erau mai frumoase astea noi, neîntâmplările, decât celelalte, își spunea în primele zile, pe când, precum capetele ghilotinate proaspăt, mai păstra ceva din mișcările spasmodice ale vechiului set de amintiri. Alea bazate pe fapte reale, ca ecranizările. Apoi, s-a cam tăiat legătura, mai ales că, deh, ce e nou te intrigă măcar la început, te face să-ți pipăi arătătorul stângii cu cel al dreptei sau să desenezi cercuri imagine pe netedul biroului. Fusesse o vreme prins în vraja asta a ierbii doldora de firișoare ale zilelor noii memorii. Nu-i plăcea să se întoarcă acasă în vremea aia, ci să meargă pe străzi, dar numai în amonte. Își zvânta gazonul recent.

Începuse să-i placă de el. „Sunt un tip deștept”, își spunea, „dacă mintea mea a putut să inventeze femeia perfectă, ca un răspuns necerut.” Inovația asta venise pe neașteptate, la pachet cu noile amintiri, alea clorofilice. Se bucurase ca Prometeu cândva, da’-i trecuse destul de repede, de frica mare ca nu cumva să se și întrupeze creatura. Îi rămăsese un fel de stare de femeie și funcționa pe post de lapte călduț, cu o linguriță și jumătate de miere, seara. Îi plăcea s-o calculeze exact. Femeia, nu mierea. Pe-aia o pune, imperturbabil, din ochi. Pe urmă, când nu-i mai rămăsese nici măcar un iz vag din cine fusese înainte, i se ntâmplase altă ciudățenie. Toate lucrurile lumii îi deveniseră dintr-odată clare. Știa ce și de ce se petrece. Niciodată nu exista rest. Atunci începuse el să-și pună problema fericirii, singurul lucru care-l deranja, dar nu prea tare, însă cu obstinată constanță, ca o durere medie de incisiv frontal. Și nici nu s-ar fi împiedicat el de nimicul ăsta cu fericirea, dacă asta n-ar fi fost o consecință a oboselii. Să știi totul e dărmător. Cum îți răspunzi la o întrebare, cum apar nenorocitele de corelații, ametești între cauze și efecte și pur și simplu ajungi seara extenuat. Nici nu mai putea sări ca lumea pragul în simultaneitate, deși nu avea genunchi osoși, ci, mai curând, gumați. Căutând în geniul înfipt, nu doar staționat, în capul lui, a aflat acolo că, în marea înțelepciune a lumii, se inventaseră exercițiile de respirat. Mândria nu-i permitea să apeleze la tehnici pentru a rezolva astfel de mici suferințe, pe care le considera oricum pasagere, dar nici epuizarea nu era un dușman comun. Și asta-l scotea nițel din sărite și tot orgoliul se simțea lezat pe la colțuri; cum să fie el nevoit să iasă dintr-o situație? Doar le știa pe toate și le știa deja bine, deși noaptea mai cădea uneori din pat, când se întorcea, sub greutatea capului pe care-l simțea ca pe o ghiulela.

În dimineața asta nehotărâtă, și-a dat seama că pur și simplu nu vrea să se dea jos din pat și, dacă nu vrea, nici n-o s-o facă. Prea clare erau toate în jurul lui.

Se săturase de-atâta limpezime. A încercat să atenteze la un surâs când i-a venit în cap imaginea omniscienței apăsătoare. Nu i-a ieșit, dar a știut imediat că nu e decât consecința lipsei de antrenament. S-a aplecat sub pat, dar numai cu fața, un umăr, o mână și o treime de torace, fiindcă acolo pusese acum vreo șase luni o șurubelniță în cruce și un patent, că se blocase butonul lampadarului, iar el rezolvase asta imediat, deși patentul fusese inutil, însă le aruncase acolo pe amândouă, să fie. Așa că le-a apucat încet, și-a desfăcut buzele cu crăcanele patentului, dar cădeau la loc. S-a enervat puțin, dar iritarea e o dramă atunci când le știi și le poți pe toate, că te destabilizează profund, iar el era un tip profund, așa că a spart cu o mișcare de debut smălțul, pentru ca apoi, cu o așteptată forță bărbătească, să facă o gaură foarte potrivită în partea din față. Și s-a mai enervat o dată fiindcă acum avea nevoie de o oglindă, să-și admire succesul practic. Pentru că el era un tip și practic, nu doar profund. Dar stabilise că nu se dă jos din pat. A luat atunci lampa cu picior, i-a desfăcut cu mâini frenetice abajurul și s-a uitat la sine, oglindindu-se în sticla rotundă a becului cam mic. Gaura era perfectă, dar scopul nu și-l îndeplinise. Nu semăna a surâs. Iar el mai era și un estetik, și nu unul de duzină, așa că a luat șurubelnița cu vârful despărțit în patru linii subțiri și și-a făcut, cu putere, două gropițe țâșnite în obraji. Acum era cu adevărat frumos, generos de frumos, iar ziua aia putea să aibă curajul și obrăznicia să se decidă să înceapă pe loc. Îi dădea el de-acum voie.

PROSTIE CU PREMEDITARE

Și tu ziceai că ne luăm vreodată de noi-nouți. Ziceai, dar eu clătinam. Nu din cap, c-ar fi fost, ca întotdeauna, degeaba, ci din stern, locul ăla neinspirat unde-mi țin emoțiile de toate etiologiile. Tu știai că nu-mi e vremea, eu mă sufocam de așteptare. Urâtă alcătuire. O resping de când mă știu, iar ea se întrupează frenetic la nesfârșit. Se-așază așteptările mici unele peste altele și se-nghesuie cu sârg ca erbivorele-n pericol de moarte. Nu le-am înțeles niciodată, că doar la mine e loc cât cuprinzi cu nimicul. Ar putea să se mai și spațieze. Dar nu. Vor forme, vor întinderi, vor mare multă.

Și ajung la un moment dat în nucleul amigdalian. E, atunci e de rău, că m-apucă intuițiile, coincidențele, telepatiile. Și-ncep să tricotez minuni. Aleg o țintă, de obicei e una mică, neofertantă, pe care o iau și-o fac colosală și infailibilă. Îi trântesc un acceptabil chip cioplit, dar nu e vreo durere, nu aici, că am eu cu ce compensa, o umplu de calități până dincolo de limita suportabilului și încep s-o șlefuiesc, apoi o pictez și, destul de repede, fiindcă n-am rutina mântuitoare a răbdării, încep să-i cânt osanale și să-i aduc ofrande. Știu că n-am făcut asta decât o dată, dar a fost peste destul. Nu-mi mai aminti, că rana e vie încă. Ai milă.

Și, repede, începe să-mi fie cald, cald. De unde până atunci aveam gheață pisată-n capilare și făceam echimoze stând în pat, dintr-odată încep să mă îmbrac mai subțire. Noaptea, că ziua mi-e frică să-ndrăznesc. Bine, te cred, n-o să mai fac a doua oară, pe tine te cred, pe mine, nu. Și nici nu mi-e rușine, om mare fiind, să zburd precum iezi, copiii având o oarecare surdină-n gest, pe care eu n-am deprins-o încă, să-mi permit bucurie pe fundal, veselie la peluze și generozitate-n strângerea de mână.

Și lumii îi e mai ușor cu mine brusc. Toți sunt fericiți și liniștiți. Nu mă mai recunosc, încep să spere, mai iau o gură, un gât, o firimitură, spun că-i dulce, aromat și mereu condimentat, că le place și mai vor. Am energie să le dau oricât. Mă fac la loc, oricât mi s-ar lua. Nici nu mă-ntorc să-mi amintesc de mine de dinainte. Mă ia cu frig și evit. Lasă. Ce-a fost, a fost. S-a dus. Cred că m-am specializat pe începuturi de evuri mici. Nu cred în întâmplări și nici în întâmplare.

Nici acum. Mă sperii de învățăminte. De sub dărmături vrei să ieși, nu prepari diplome. N-o să învăț nimic nici din asta. Lecția prostiei e nesfârșită. Câmpii de refugiu nu știu cum să construiesc. Știi tu, alea în care te odihnești după ce-ai căzut de pe stâncă. Pe oameni ca pe sigure pericole tot nu-i voi lua, nici ca pe coli A4, goale. Nu scriu eu pe mine, darămite pe alții. Îi iau cum vin. Îi cred. Cine sunt eu, să suspectez un om? Nu vreau nici azi, chiar dacă ieri m-am frânt. Luați, mâncați și beți. Nu trup. Proastă de vie.

APOCALIPSICA

Aveam eu cinci ani, iar ea se apropia de 90. Era copil pe când se termina secolul al XIX-lea și erau timpuri albe, ca astea de acum. Oricum, ea așa mi le-a povestit. O chema Vasilikia și nu se născuse pe la noi, ci într-un loc apropiat de niște munți mai mult goi, undeva, prin Grecia. Mama ei, Crisia, hotărâse că ar fi bine să-și lase pământurile aspre și să vină în nordul Dunării. Le-a spus copiilor c-o să fie bine: „Doar suntem vlași, mergem acasă.” Și au urcat, așezându-se la mai puțin de cincizeci de kilometri de București.

Nu le-a fost greu fiindcă au fost bine primiți în comunitate, au învățat repede și dialectul, că doar seamănă bine, și au continuat să fie negustori, la fel ca-n sud. Vasilikia a fost străbunica mea. S-a prăpădit în '78, senină și cu un cui mare, de platină, înfipt în femur, c-așa puneau doctorii pe vremea aia, ca să țină. Pe Crisia am văzut-o numai în fotografii, o femeie înaltă, cu părul ridicat într-o coroană nedomesticită, cu bluză albă, strâmtă la mâneci, cu jabou și guler-tunică, și-o fustă lungă de sub care ieșeau niște ghetete cambrate pe glezne, cu bumbi. Frumoasă.

Străbunică-mea sprijinea, c-așa părea, că-i invers, un baston cu creier de argint, dintr-un lemn negru, lăcuit. Își purta părul, alb și lung până în spatele genunchilor, tot ridicat și tot neîmblânzit. Îmi amintesc de ea și de povestirile ei fiindcă nu avea altceva de spus decât lucruri trăite. O femeie cam carstică-n aparență, nonficțională. Era deja atât de bătrână încât mă credea om mare și nu-mi spunea povești. O visez ciclic, o dată la cinci ani.

Îmi amintesc și de drumurile lor în căruțe de negustori, pe zăpezi multe și mari, dar cea mai vie dintre spinnerile ei tot sfârșitul lui 1899 îmi este. Nu mi-a fost foarte clar pe-atunci, abia când am învățat eu la școală despre curente milenariste mi s-au așezat în limpezime lucrurile, dar am simțit ceva din atmosfera trecerii dintre secole. Lumea, ca și acum, credea că vine sfârșitul. Cum s-a răspândit la timpul ăla vestea, de a ajuns vie și pe la sate, chiar nu-mi dau seama, dar oamenilor de atunci le era o frică mult mai mare decât le este astăzi unora. E de-nțeles, credeau cu tărie în tot ce venea, prin zvonuri, de la București, fie că erau chestiuni

de fiscalitate, fie că era vorba de prăpădul cel mare.

Au sărbătorit Crăciunul, parcă mai iubitori decât în alți ani, s-au împăcat nurorile cu soacrele și chiar cuscii-ntre ei, vecinii, creditorii cu debitorii, ce mai, toată lumea. Până la Anul Nou, nu s-a mai certat nimeni. Aveau și multă treabă, drept este. Făceau coșciuge. Pentru fiecare suflet, să nu care cumva să rămână vreunul pe dinafară. Le-au pus frumos, aliniate, sprijinite de pereții încăperilor unde se țineau balurile ultimei zile a anului și a lumii. Pernele de catifea, ea spunea că mai mult roșii erau, și plăpumile noi-nouțe stăteau cuminți, în așteptare, între cele patru scânduri. Mirosea a brad de trăsnea și te-amețea. A venit și popa, că era și pentru el Anul Nou, cu preoteasa, îmbrăcată în dantele negre, dar a și tămâiat părintele fagurii de lemn-în-picioare și-a spus și o ectenie, că se cădea mai mult decât oricând.

Apoi, a început petrecerea. Au mâncat, au băut și-au dansat până dimineața. Se mai uitau din când în când pe geam, să vadă venind moartea, mai deschideau și ușile, că unii auzeau bătăi din când în când, însă nimic nu se-arăta. Și-au dat seama că Dumnezeu îi ia mai ușurel, să nu-i sperie, să nu fie cu panică, nici cu jetele, nici întristare, nici suspin. Așa că s-au culcat, până la urmă, cu toții, fiecare în sicriul cu mare drag și grijă pregătit. S-au trezit pe după-amiază, s-au pipăit, s-au aflat tot din carne, mahmuri și-nfomețați, aproape înghețați. Cine să fi vegheat apocalipsa și să mai fi făcut și focul? Dar ce o speriase crunt pe ea, iară pe mine și mai abitir, a fost dezamăgirea lor cumplită. Absolut nimeni nu s-a bucurat. Nu s-au pupat, ca înainte de-așezare, nu s-au strâns în brațe, nimic din toate astea care ne par firești. Plângeau cu toții ca niște copii, cu vorbe hohotite, c-atât de mult s-au pregătit, câți bani au dat, câtă osteneală, câtă zbatere, și n-au mai reușit să moară.

GLONȚOAICA

Săptămâna trecută, mi s-a părut că dă să se-ncălzească. N-a fost să fie. Dar fiindcă suntem aproape de idele lui martie, cum ziceau unii dintre ascendenții noștri, azi mi-a trecut prin cap că aş putea da măcar o juma' de mână de ajutor. Și mi-am amintit.

Era tot o formă de martie, dar una pletorică, de la țară. Era după cutremurul cel mare, când mă luaseră buncii și îmbrățișaserăm cu toții buduroiul de la puț, iar apoi dormiserăm în odăițe, un fel de anexe ale casei, nu magazine, camere de locuit, făcute la începutul secolului trecut pentru ajutoarele de la prăvălie. Noi ne bucuram de ele numai pe vreme caldă, că ne strângeam acolo, copiii și bunicul, și inventam povești ori le amestecam pe cele știute. În astfel de incursiuni, borcanele de dulceață nu scăpau niciodată întregi.

Bunică-mea nu mergea niciodată la priveghiuri sau la înmormântări. El, da. Și mă lua și pe mine. Ea ne punea să ne spălăm de trei ori cu săpun, când ne-ntorceam: de două ori cu de-ăla de casă, făcut cu urzici și cu pelin, și o dată cu unul mai moale, dar mie nu-mi plăcea deloc mirosul lui chimic. Pe urmă, ne dădea pe mâini cu spirt. Așa ne făcea și dacă puneam, din greșeală, mâna pe bani, așa fac și eu azi și abia acum înțeleg de ce nu s-au lipit niciodată de mine. I-am tratat ca pe bacterii.

Aveam, carevasăzică, trei ani și jumătate, când a murit Glonțoaica. Era cald, era soare, erau și flori de primăvară. Ne-am dus la mort, pe după-amiază. Acolo, ca de obicei: forfotă mare la bucătărie și-n curte, că e multă mâncare de făcut, n-ai vreme de jelit, iar în casă, mortul propriu-zis și babele adiacente. Glonțoaica era văduva unui general, madam Glonț adică, avea vreo 90 de ani, dacă nu și peste, și mi s-a părut destul de împăcată cu trecerea. Asta, când am ajuns să o și văd.

La priveghiuri e destul de frumos, dacă e vorba despre titulari care-au murit de multă bătrânețe. Nimeni nici măcar nu se preface c-ar avea vreo durere. Ba, aş putea spune, că e și vesel. Babele povestesc de tinerețile, nunțile de argint, și bătrânețile lor timpurii, pe care le consideră un fel de vârstă de aur, și râd mai tot

timpul. Femeile de la bucătărie, că rudele apropiate nu sunt lăsate să se ocupe cu asta, mai aduc boboroade stropite cu vin roșu sau gogoși: pripite ori dospite.

Noi doi am ajuns pe un fel de plectiseală acolo, așa că bunicul meu a purces la înviorarea doamnelor cu voalete, că el nu suporta pauzele, tristețea și zilele de post. Și-aveau ei multe de răs și de povestit, iar eu n-aveam deloc stare. După ce că acoperiseră oglinda cea mare din mijlocul camerei, așa cum se făcea în astfel de situații cu toate oglinzile din casă și se mai face încă și azi, că acolo speram eu să văd reflectată minunea din cutia cea mare, din lemn, cu revărsare de dantelă, mai și urcaseră aceeași cutie pe o masă lungă, lată și mult prea înaltă, pe sub care mă tot plimbam, încercând să aflu vreun unghi de vedere.

La un moment dat, s-a ridicat cineva de pe un scaun și-a și plecat, așa că l-am tras încet, încet spre masă, întâi m-am așezat cuminte pe el, apoi am început să-mi întind gâtul, dar tot nu vedeam nimic, iar, într-un fericit final, l-am lipit cu o latură de masă și m-am ridicat în picioare. În cutie, o femeie dormind. Împrejurul ei, foarte multe flori. Predominant, zambile. Am împuns-o ușor cu degetul, dar nu s-a trezit. Am luat-o și de umăr. Nimic. Lumea vorbea, râdea și forfotea în jur, iar ea dormea. Dusă.

M-a intrigat indiferența ei. M-am uitat în jur,ăștia vorbeau unii cu alții. Nimeni nu era atent la mine. Așa că am pus un picior în cutie și m-am lăsat ușurel înăuntru, aducând, fără vreun zgomot, și celălalt picior. Doamna asta nici nu m-a simțit. Îi stăteam pe abdomen, c-așa am nimerit. Mi s-a părut mai tare decât burta bunicului meu, când dormea. Mâinile, aduse în dreptul pieptului, una peste alta, cu degetele încrucișate, de ultimul atârând un bănuț de aluminiu, găurit, prin care era trecută o ață roșie, cam reci. Am vrut să i le desfac, dar n-am putut. Părea încăpățânată și-n somn femeia asta.

Așa c-am coborât un pic și atunci i-am văzut picioarele. Cele mai subțiri picioare pe care mi-a fost dat să le văd vreodată. Ca niște grisine. Pe ele, se adunau în cercuri suprapuse niște ciorapi gri, de mătase. M-am apucat să-i întind femeii ciorapii, să n-o vadă toată lumea așa, neglijentă. Nici atunci nu s-a mișcat, deși era s-o ciupec de câteva ori, dar nu prindeam nimic între degete. Dacă-m văzut că nu vrea să mă bage-n seamă, ceea ce doamnele de vârsta ei nu făceau niciodată cu mine, ba, dimpotrivă, mă pupau zgometos și mă scuipau, să nu mă deoache, de bună seamă, am zis să-i aranjez mai frumos florile. Le-am pus pe culori și pe specii. Nu știu, parcă era ceva mai organizat acum.

Și, ca orice om trudit, am dat să mă odihnesc. Și m-a luat somnul pe Glonțoaica. M-am trezit îngrozită, din cauza unui țipăt ca din gură de șarpe: „Floricăăăăăăăăăăă, fata e pă mort!” Bunicul meu m-a extras blând din cutie, m-a luat în brațe și am plecat spre casă. Nu m-a întrebat nimic pe drum. Mi-a spus doar atât: „Să nu cumva să-i spui lu’ mă-ta mare, că ne ia dracu’ pe-amândoi.” O vorbă n-am scos. Niciodată. Dar nici n-am uitat vreodată.

Nu știu dacă are vreo legătură, dar, dacă ne întâlnim cândva, vă rog să nu-mi aduceți zambile, grisine ori ciorapi gri, de mătase. Mulțumesc premergător.

CĂLĂUZĂ CĂTRE LEAC

Un atac senzitiv poate să ia și forma unei observații domestice, nu e musai să doară ori să ridice peri. Bunăoară, umbra aburită a linguriței de cafea pe masă n-a fost chiar degeaba într-o bună zi. A venit ca o urmă de sabie, pe după un nod. Mirosea proaspăt, a tăiș.

Că mă tot învărt-dezvârt în abstracțiuni futele nu-mi mai e vreun secret, însă am privit oglindirea mică, inoxidabilă, ca pe un fel de revelație fără pretenții: echilibrul meu e însăși îndoiala. E locul unde-mi găsesc liniștea esență, că de aia aparentă n-aș zice că-mi prea mai pasă.

Am auzit că sunt prin centru blocuri unde se află bordeluri sub acoperire în câteva apartamente. Cei mai mulți dintre locatari nu și-au dat seama de asta după sunetele frenetice de mulțumire învățată dintr-o nișă cinematografică, ci după vânzoleala independentă de zile, ore ori sărbători legale și nu numai. Puținora li s-a părut cam deasă fericirea asta sonoră, chiar dacă fără cine știe ce variațiuni. Dar diferența au făcut-o călăuzele. Oameni cu ochi buni de gură, ei își așteaptă călăuziții fără reproș la scara blocului și-i conduc zâmbitori la fântânile de leac.

Am râs, ce era să fac? Parcă și vedeam coridoarele întortocheate și mirosind a cohorte de cotoi cu un acut simț teritorial, dar și lifturile bătrâne și brune, cu uși aproximative, ori mușcatele din ferestre, semn indubitabil de culturalizare profundă a proprietarilor de la parter. Până la urmă, ce mare lucru? Serviciile trebuie să fie cât mai bine puse la punct, ba chiar personalizate, pentru că, nu știu de ce, am impresia că vorbim despre o concurență crâncenă și profund neloială.

Să fii călăuză e, poate, una dintre cele mai frumoase îndeletniciri pe lume. Ai tot timpul drumuri în picioare și, n-am dubiu, n-ai cum trăi vreodată senzația apăsătoare de capăt. De sfârșit. Tu miști și mergi, înainte de orice altceva. Probabil, chiar înainte de a gândi. Niciun clivaj. Prea multă conștientizare sigur a omorât oameni, chiar dacă n-am statistici să-ți ofer. Adică i-a călăuzit într-acolo.

Cel pe care l-ai văzut căzut și pe care l-ai ridicat nu te va ierta niciodată. Asta doar fiindcă ai fost acolo și i-ai văzut înmuierea. Ești martor, chiar dacă nu-i

vorbești despre asta. De nu l-ai fi și ajutat, ai fi avut o șansă. Ar fi crezut că s-ar putea să te iei cu viața ta și să uiți. Și poate te-ar fi iertat ori măcar nu te-ar fi pedepsit. El vrea să se șteargă din mințile lui și din inima chircită de durere și să nu se mai știe de din timpurile căderii. Vrea și face tot ce poate, dar tu nu-l lași. Tu, care îl privești cu grijă ori cu drag, tu, nenepăsătorule, ești vinovatul. Meriți ura și răzbunarea venitului în fire.

Ai fost călăuza lui, avea recunoștință și-n zbaterea mică a degetelor speriate, îți mulțumea și-ți promitea că va rămâne în picioare. Și tu, prostul etern și atârnat, credeai. Dar nu pentru el, ci pentru tine credeai. Te secaa de puteri și voiri căderile lui și simțeai că nu mai ai de unde fi, darămite de unde da. Și te gândeai că s-o liniști, s-o ridica și s-o lumina, iar asta ca să te ridici și tu. El mânca din tine, tu, din același blid cu el. Ai văzut că ăștia care necesită călăuze către pâine și apă au mereu putere inalterabilă să cadă și să stea căzuți? Nu obosesc niciodată. Mereu m-a mirat energia lor inepuizabilă de a se distruge. Recunosc, și pofta lor imensă m-a mirat. Până la urmă, sunt niște tipi de-un vitalism invidiabil.

Tu, călăuză, care ai fost umăr moale, șold și piept, cap și mână, plus picior de-apaș, tu chiar crezi că ești cu o mahmudea mai bun decât ăla care-și îndreaptă târguitorii către curve muzicale? Urăște-mă, dar nu ești. Ăla își face meseria sânguincios și nici nu-și bate capul. Tu însă ești o dramă întrupată. Tu vrei, hai, recunoaște, ca ăla pe care nu l-ai lăsat să crape să-ți dea o garanție c-o să fie bine, să ți-o dea ție, că ți-ai mâncat sufletul cu el. Să nu fie ingrat, să-ți răsplătească zbuciumul, să-ți mai adauge un sens. Ei, n-o să fie-așa. N-o să te uite niciodată și, nu-ți închide ochii-n dubii, el te va pedepsi cu sânge de câte ori i se va arăta s-o facă. Schimbă cvartalu' și apucă-te de trai.

TÂRFAR

Nu m-am gândit să măsurăm drumul, toată lumea o face, deși orice drum poate fi înfășurat pe orice deget sau pe câte un gât. Iar pentru siguranță, se înfășoară strâns, nu atâră nimic. Eu mă gândeam să întind orice drum la loc, pe verticala lui, nu pe orizontala mea, și să-i număr posibilitățile de a odihni sfere. Să-l văd de câte ori mi se pretează la adâncitură. Nișa aia e locul unde-ți pui gura să doarmă, nu să tacă. Deci vor fi semisfere, dar, la o adică, pot să pun parte peste parte și să iasă măcar niște nuci noi. Un călcâi, o rotulă și mărul lui Adam. Nu țin să te întregesc. Îmi ajunge să te cuprind câteodată.

Ai visat că mângâiam un jder și n-ai vrut să-mi spui nici că sunt frumoasă ca zefirul, nici pură ca nufărul și nici dulce ca ambrozia. M-am făcut cruce pe tocul ușii, ca să știi că nu aștept nimic. Te-ai uitat la mine cu sălbăticie, ca la sălbăticiune. Ai făcut bine. Din lemn, a țâșnit o apă lăptoasă, din sfârcurile canaturilor, și mi s-a-nfipt în vertebre. Aveai pupilă de carnasier. Am știut că astăzi n-o să ne scadă glicemia. Rămânere am văzut în întinsul falangelor și-am clintit tăcerea. Mi-a venit să spun iubire, dar cuvântul ăsta are pasul greu, e ca o miere brună, de pădure, pe umărul drept. N-are cadență, iar mie nu-mi ajunge încercarea, chiar dacă nu o cer. Tu însă o smulgi.

Vreau să mă colecționezi. Să-ți văd smalțul furiei și să-ți adulmec trosnetul departelui urii. Vreau să număr toate stafiile inocentelor dintre tâmplele tale. Niciuna dintre nălucile alea nu sunt eu. Poți să le dai drumul pe rând. N-o să le fac nimic, doar eu ți le-am vândut și ți le-am îndesat cu voință. Azi le arăt pe unde să plece, că-mi pare mai greu de aflat pe unde să te dai afară decât pasul sprinten al ajungerii. Pe mine mă găsești în carne. Dar să nu mă cauți cu grijă. Mai bine vino să rupi și să sfășii. Vezi să nu mesteci. Înghite întreg. Se vor duce toate deasupra ochilor și se vor așeza în locurile lor. Știutele. Mi-ai secat albiile reci și limpezi, unde-mi trăiam, ca toată lumea, împletiturile de vagi prințese. M-ai întinat și-a început să-mi placă mult să am miros de om. Azi și de azi nu te mai vreau. Nu ca stăpân, nici soare, nu mângâietor. Te vreau târfar pentru că asta ești. Și o să curg spre tine ca o târfă.

NICI DRACII NU MAI SUNT CE-AU FOST

Când sunt mici, mici, li se spune crize de tantrum. Te tăvăleşti, dai din picioare, rulezi lacrimi lungi și urlî. Trec, cel mai adesea, cu ciocolată, indiferent ce i-a cauzat. Te faci un pic mai mare, înveți să spui Nu vreau!. Tonul e mereu ferm-imperial. Oricum, ai două stări: dulce și strigătoare.

Te duci la școală și-aștepți, ei, sigur că tu nu știi asta, s-ajungi adolescent. În timpul ăsta, te împrietenești cu anumite obiecte. Alea care nu vor... treaba lor. Nu scapă întregi din mâinile tale. Câteodată-ți pare rău, dar nu-ți arăți atâta slăbiciune. Eu crăcănam ace, mari, de siguranță, le înroșeam la flacăra ochiului de aragaz și remodelam interiorul mânerului frigiderului. Mirosul de plastic topit e de-a dreptul euforizant, ce, nu știai?

Ți se pare că ești mare de-acum. Îți permiți să ai draci pe tine. Nu-ți place cum îți stau hainele, cum te transformi în altcineva, cum oftezi degeaba. Îți ții cu greu ochii-n picioare, lumea-i cam proastă, las' că și urâtă. Mâini în buzunare, desene compulsive, fond de ten de ambe sexe, zvâc și lene.

La douăzeci de ani, dracii sunt generoși, ai viitoru'-n față. Așa zice lumea, așa te simți și tu. Orice nu e ca tine devine o dramă pentru care nu există locuri sau timpuri dedicate spre a se consuma. Dacă ai noroc și n-ai ajuns aici timid, ești bun de spaimă pentru oricine te contrazice. Știi tot și spui ritos ce crezi. Ești crud, nu-ți place, ăștia zâmbesc condescendent, te invidiază că-ți bate toată inima prin geaca de piele. Niște ratați, dă-i dracu'!

Ai împlinit treizeci de ani și n-ai dormit azi-noapte. Iei lupa și-o pui în oglindă, nu vezi nimic, dar te simți revolut și creponat. Nu-i bine. Ai școală, visezi experiență, nu ești singur în casă, e reconfortant. Totuși, clepsidra cine-a dat-o cu cracii-n sus? Și de ce ticăie precum deșteptătorul? Mă rog, tu nu ești ca ăia bătrâni, nu te deprimi, ai auzit că-ți cade părul de la depresie și faci și laba-gâștii.

35? Stai bine, începi să nu mai ai senzația că-ți merg singuri pantofii, îți spui mai rar „Nu știu” și, oricum, nu te mai răstești la tine când te prinzi la colț, au început să-ți iasă primele fire albe ale autosuficienței de Ev Mediu. Când ai draci, te doare capu', semn de trecere. Nici măcar nu mai tremuri, însă, în schimb, faci o

mică criză de tahicardie ori o extrasistolă discretă ca o rândunică pe care nesimțiii ăștia o numesc atac de panică. Niște proști.

Te duci spre patruzeci. Când? Habar nu ai. Te-ai înmuiat de tot, ca salcia. Prea mult zgomot, culori stridente, parfumuri în exces, faci sport, sigur că nu de ieri, de azi, te-nșurubezi cu patimă-n birou. La-ntoarcere, în pat. Aceeași mișcare, scop ioc, rutina-i salvatoare, nu cum credeai pe timpuri. Când erai tânăr, nici nu știai că ești, acum îți tot spui asta de câte ori te superi. Ți-ai luat și obiceiul să-ți fii țință, c-ai citit tu că nimic nu e atât de grav, noi avem perspective deformate de stres și de frustrare. Cuvintele astea două, goliciuni neobrazate, sunt sunetele de fundal. Ai, faci, vrei, poți. Gata. Ce, s-a fericit cineva din mai multe verbe? Când te mai curtează, fără spor, e drept, dracii clasici și cinstiți, doar ți se răcesc nițel mâinile. Nici nu mai bați din picior, nici vorbă să te dai cu curu' de pământ, te-ntorci cu spatele la tine și-aștepți să treacă, să plece ori să se transforme. Asta, așa, în mare. Uneori mai și râzi, nu-i rău, dar de ce faci febră mandibulară dup-aia? Ți s-a făcut poftă de tine? Mănâncă o frunză de lăptucă, ia cu lămâie și piper. Să-ți treacă. Toate trec. Mai departe nu mai știu.

CRUPĂ DE UNICORN

Zici că plecările sunt un perpetuu prundiș aderent. Cu paradoxurile lor năvălașe, binefaceri ale maturității inconștiente. Comod. Cu cât mai grea talpa, cu atât mai ușoară desprinderea. De fapt, doar te-ai obișnuit cu pestegreul, nu-l și metabolizezi. Așternuturi frugale de pași etrusci.

N-ai mile atât de multe, necum atât de mari încât să ți le plângi în hohote stătute și n-ai nici ape atât de fierbinți în miez de pleoapă încât să nu tânjească spre fireasca, oblojitoarea secare. Jertfa de sine e o ferecătură grea și suferitoare, ca o pâlnie de vânt aducător de frică, un vas îngust, pentru cei nealeși. Faci binele ca să te mângâi singur că ești bun, ghiftuindu-ți mândria până aproape de înec. Noroc cu binecuvântarea groazei de sufocare. Și tușești. Mântuitor. Arunci, curgi și, da, începi, recunoscător, să trăiești.

Abia atunci începi să înțelegi că ești un unicorn, iar unicornul s-a născut numai ca să trăiască viața.

DOMINO SECUNDAR

Octombrie aproape mut. Dimineată. Ileana pusese deja cafeaua la făcut, însă își turnase în ceașca groasă și albastră ce-i rămăsese de ieri. Se gândi că nimeni nu recunoaște fățiș că-și păstrează din cafeaua de ieri și se simți cinstită. Bărbatu-său lucra 24 cu 48, iar ea, asistentă medicală, tocmai ieșise din gardă. Nu se întâlniseră. Văzu deschisă ușa băii și-și aminti ce mândru fusese Victor că aveau baie într-o casă de la țară. Avea dreptate el, nu mulți aveau. Termină de făcut cafeaua și-o dădu deoparte. Își căută geanta și scoase, dintr-un buzunar ferit al căptușelii, o scrisoare. O despătură. Din ea căzură două monede de aluminiu, de cinci lei, dar sunară ca doi ludovici de aur. Cândva, când era măritată cu Doru, își făcuse o pușculiță generoasă dintr-o sticlă de lapte și arunca acolo numai monede din astea.

Doru se-nsurase și el, dar lăsase un an între divorțul lor și proaspetele pirostrie. Ea, nu. Îl găsisese în trei luni pe Victor, îi plăcuse că nu poate fără ea și redevenise nevastă, cu un oftat de ușurare. Și-acum, Doru voia s-o vadă. Să meargă amândoi cu trenul până la Subcetate. Și-napoi. Și-atât. Își cumpărase ieri, înainte să ajungă la spital, o rochie verde, ecosez, și-o pereche de pantofi negri, cu barete și câte-un bumb lateral, cu tălpi de crep. Alese sutienul de la nuntă. Se schimbă în câteva, puține, minute, că doar era fiică de militar. Luă și ultima gură din cafeaua de ieri, închise ușa și poarta și se-ndreptă către stație. Avea rată la nouă jumate.

Îl văzu de departe pe Doru, cum ridică mâna, cumva, în trepte mari, către ea. N-avea inelarul stângii de pe vremea uceniciei la strung, la uzina de utilaj petrolier. Era stângaci, cu apăsare-n scris și-n mângâiere. Literele lui n-aveau streșini, iar strânsorile mocneau de liniște, cu o nișă de libertate tot în partea de sus. Nu s-au îmbrățișat. Au pornit amândoi spre linie fiindcă el luase deja biletele. La clasa I. Doru și-a agățat sacoul brun pe cuiul rotunjit de deasupra mijlocului canapelei, s-a așezat din aruncare și-a zis scurt: „Miroase-a tren.” Ileana și-a netezit pliurile rochiei, s-a încruntat la cele două falduri discrete pe care le făceau ciorapii de mătase, culoarea piciorului, la capătul de sus al gleznelor și-a lăsat o distanță de privire între ei.

Nu era mult de mers. De vorbit, nimic. S-au trezit repede la Subcetate, în cinci ore tăcute cu sânge, și-au coborât sărind. Aveau 35 de minute până să urce-n trenul de-ntoarcere, iar ei i s-a făcut frig peste rochie. Doru i-a desfăcut brațele și-a cuprins-o ca pe copiii supărați. I-a trecut scurt prin minte că ei sunt două personaje secundare de film, care înțepenesc principal. Adulmecându-i părul, a legănat-o până au urcat, de mână, în tren. Creștea în el credința calmă a cartaginezului înaintea expediției. Ileana încerca să sfârșească în ea o oboseală care-i îngreuna tâmpile și-i nemișca ochii. El a întins mâna spre mijlocul ei, mai mult spre șold. „E târziu”, s-a auzit ea spunând. Doru a apăsat cu degetele, ușor. Și-a luat haina și i-a potrivit-o ei peste genunchi. Și capul, pe umărul lui. Ea și-a ascuțit un unghi de gambe și coapse, suprapuse pe canapea. Brusc, își aminti de vecina firavă pe care-o văzuse cărând niște căldări pentru săpun într-un cărucior de butelii, de dimineață. Avea cocul alb, zburlit, prins cu ace de păr. Cum o chema? Ceva cu „z” la-nceput. Se enervă. Parcă nu Zamfira, dar nu găsi defel cum. Se gândi la lucrurile pe carentotdeauna le uiți, adică le uiți numele, pe ele avându-le în toate simțurile cu cea mai mare claritate, poate mai limpede decât pe oricare altele ale căror nume nu le uiți niciodată. Dar pe fata bătrânei, care lucra la filatură, cum o chema? Și-n dreptul ei găsi locul gol. Poate pentru că memoria nu e simț, încercă ea să se liniștească.

Doru adormise. Își dădu seama după înmuierea atingerii de pe șold. Se simți ușurată. Sigur el nu văzuse cohorte de pedestrași îngroziți, trecând Pirineii, din atriile ei. Lasă. Îi privi lui mâna, se uită și la a ei. Aveau verighete identice. Și de data asta. Clandestin pe dracu’. Poate numai pentru ei doi. Pentru oricine altcineva, erau pe ecartament. Și iar se-ntoarse la numele celor două femei, având senzația că le are sub limbă, dar, cu cât se-apropia mai mult, cu-atât se-ascundeau mai bine, din fugă. Apoi, de-a valma, în mintea ei apărură chipuri familiare, dar toate descăpățânate de nume. Simți că deschide, una după alta, numai uși de încăperi goale, cu umbre-n dușumele. Cum naiba să mergi din uitare-n uitare? Închise ochii, pierzându-se în hăul în care-o aruncase caruselul uitărilor consecutive. Caruselul ăla ce ratase macazul și zburase de pe șine.

Doru se mișcă în somn, căutându-i spasmodic șira spinării. Ileana-și goli plămânii de tot aerul ținut, își sprijini omoplații de pieptul lui și-nchise ochii. Fu deodată noapte, iar ea se lăsă fără să știe din șaua alergândă, alungând cu dreapta gândul descălecat vremelnice în halta arcadei. Și ea, și Doru erau tren. Mai departe era prea departe.

COZONAC DE FINAL

Era aproape de Crăciun. Cred că nițel după. Acum doi ani. Bine, și jumătate. Roxana ne-a întrebat dacă vrem cozonac de la Sibiu, că-și ia ea unul uriaș și îl împarte cu noi. Am zis că vrem. Eram fragili amândoi, postreconciliere, da' și aia pojghiță, nu mai mult. Stăteam în același pat și ne uitam la același televizor. Încercam să găsim ceva comun de parcurs cu ochii, să ne fie aerul ceva mai familiar. Am trecut printr-un film franțuzesc destul de bine. Mi-am priponit maxilarul în umărul lui și m-a luat somnul cu aceeași uimire căreia nu i-am făcut niciodată față: omul ăsta nu miroase a nimic. Juri că e spectru, nu vreo întrupare. Îți dă o stare imponderabilă care te înfricoșează și, de ce te miri?, de frică, mă lua întotdeauna somnul.

Și Roxana sună la interfon cu jumătatea ei imensă de cozonac de la Sibiu. Sar eu să-i deschid, din aproape somn franțuzesc și din pat, se ridică și el, suplu și leneș, niciodată n-am înțeles cum le combină pe-astea două, și vine în urma mea. Roxana intră ca o furtună polară, desface ambalajul ce înconjura coptura ca o mână omenească și ne-arată cozonacul în secțiune. O frumusețe, ce să mai. Gustăm, ne arătăm încântarea și-i facem loc în cămară. Ea pleacă repede. Când să iasă, clanța opune rezistență. Cineva agățase o sacoșă de plastic, galben-săgetătoare, de clanța ușii noastre. Furtuna polară a dărâmat-o în mișcarea ei violentă și proaspătă. Am cules-o eu din prag, peste scuzele demolatoarei, și m-am uitat în ea. O felicitare de la primarele nostru, domnul Chiliman, și un cozonac pe care l-am privit cu o oarecare îngăduință. Amândoi. Ei, ce putea primarele să ne ofere în materie de aluat dospit, dacă noi aveam cozonac de la Sibiu? N-avea onor alesul nicio vreo șansă mititică.

Dar omul care-mi odihnise maxilarul pe umăr mi-a luat coptura din mână, m-a luat pe mine de mână, a închis ușa camerei în urma noastră, s-a așezat în pat turcește, m-a invitat și pe mine să fac la fel, s-a ridicat iar, a luat un ștergar de cânepă țesut la război pe vremea Primului Război, a pus cozonacul între noi și l-a frânt la un capăt. Știe că-mi plac marginile, colțurile și începuturile. Așa că mi l-a dat mie. Dar numai jumătate de început. Pe restul l-a luat el. Așa am stat, cu

spatele la filmul american care-i urmasa ăluia franțuzesc, cu o bucată de aluat copt dulce între noi, ajunsă fărăme între degete și în guri, căutând fiecare ce-i place mai mult celuilalt la spiralele crescute înăuntru și întinzându-i aceluiași celuilalt fuioarele de cozonac preferate.

Am strâns marginile ștergarului, le-am dat și porumbeilor ceva fărăme și le-au plăcut, apoi am căzut secerați într-un somn fluid, de ca și cum trăiserăm vin roșu mult, cu lingura mare. Am dormit din după-amiaza aia devreme până în dimineața următoare foarte târziu. Ne-am găsit amândoi în bucătărie, fiecare cu bricheta, țigările și scrumiera lui în față, deși el o lua mereu, ca din întâmplare, numai pe-a mea, o splendidă piesă Villeroy & Boch, dar adevărul e că și brichetele mele tot în buzunarele lui sfârșeau chiar de nou-nouțe, deși-i cumpăram cinci lui și una mie, ca să-l satur, ne-am ridicat după prima cafea lungă și bârfită îndelung pe subiectul nostru favorit, mass-media românească: funcții, năravuri, cotloane și facțiuni, și ne-am întâlnit fără vorbe în ușa cămării, căutând cozonacul sibian, să-l transformăm și pe-ăla în făptură de somn, că trecuse deja prânzul și se cerea lentoare. Am tăiat eu o felie, am înjumătățit-o, fiecare mestecându-și partea. A doua nu s-a mai cerut tăiată.

Din ziua aia nu ne-am mai întâlnit niciodată cu aluatul crescut dulce din care am dormit amândoi aproape o zi. De fapt, din ziua aia nu ne-am mai întâlnit deloc.

ORELA

Avea bunicu-meu, Ioji-bacsi ăl bătrân, c-aşa-i zicem şi lu' taică-meu când face pe înțeleptul cu noi, o casă cum numa' una mai e azi în Clopotiva, şi-o făcură ăştia de curând muzeu. De fapt, el era străbunicul meu, dar nu ne plac, copii când suntem, cuvintele lungi. Bătrânul avea binişor peste doi metri şi era filiform, cu păr alb, luptase-n Primu' Război şi era bilingv: germană şi maghiară. Dădea şi româneşte, nu rău, da' cu accent. Plus că româniza toate cuvintele de-i ieşeau în cale. Venise din Război fără veste şi-şi găsisese nevasta cu altu', gata măritată, nu în ambiguităţi. S-a supărat şi-a căutat la casa Kiss muiere. A găsit-o pe bunica, mai mare decât el cu unsprezece ani, pe care n-am cunoscut-o, murind ea în ziua în care m-am născut eu. „Drăguţa me” îi spunea el când o povestea.

Ne duceam o dată pe an acolo, în vacanţă. Ai mei erau tineri-tineri şi năstruşnici. Mergeam cale lungă din Regat până acolo, ajungeam prin dimineţi, bunicul deschidea porţile cele mari, ferecate cu un drug uriaş, de fier, şi ne primea. Ne aşeza pleduri şi dune şi ne culcam în iarbă. Cuvinte pentru mirosuri nu am. Tre' să vă spun cam pe unde e Clopotiva şi cam cum este. Să fie pân' la Sarmi vreo trei kilometri, poate un pic mai mult, peste dealuri, i-am făcut cu pasul. Un kilometru e până la intrarea în Parcul Naţional Retezat, adică aproape de Gura Zlata. De la Haţeg, sunt vreo 14, iar până la Caransebeş e cale lungă.

Prin sat trece un pârâu. N-are nume sau nu i-l ştiu eu. Prin faţa casei noastre. Acolo am văzut şarpele cu floricele şi-am vrut să-l pup pe ele. Aveam cinci ani jumate. Era august şi-o seară frumoasă. Ai mei şi Ioji-bacsi m-au lăsat să stau cu ei pe târnaţ. A, tre' să vă spun. Casa avea un fel de etaj, că parterul era o cămară imensă, o parte, iar cealaltă era un cuptor unde făceam colaci pe drugă. Etajul era locuit. Târnaţul este un fel de pridvor, de fapt, un balcon de lemn care cuprinde trei dintre cele patru laturi ale casei. Tavanele camerelor erau nişte bârne imense, date cu baieţ sau numai foarte vechi, sfârşit de secol XIX.

Ăi mari ieşeau seara să vadă munţii şi să povestească. Din cauza tentativei de pupare a şarpelui, m-au pus într-o miţoasă şi m-au întins pe-o laviţă-n târnaţ. Lângă ei, să fie siguri. Mai somn decât cel cu poveşti la cap nu cred să fie. Şi-ar fi

fost el deplin, dacă n-aș fi auzit ceva ceartă din sălaș. Ceea ce prin părțile astea se cheamă gard, acolo este o construcție, e, nu v-așteptați la murus dacicus, ci la fâșii de copaci, așezate transversal, adicătelea nu pe înălțime. Zi tu, muză, că eu îmi declin competența.

Pe drum, veneau doi oameni. Un bărbat cu muierea lui. Beți-cușmă. El se legăna cătră pârâu, ea se priponea de zidul Fărcășonilor, vecinii noștri din sus. Și-ai din jos tot Fărcășoni sunt, că-s rude-ntre ei. Bărbatul suduia, da' nu cu poftă, ci cu năduf. Femeia scotea niște sunete ca niște gemete adânci. Le-am auzit la beneficiarii de frecții sănătoase, aplicate de femei decise și vârtoase, care-ntorc și fân. Le-am mai auzit eu și prin pereții de la cămin, dar cred că sorgintea le era alta. În fine.

Ea, la un moment dat, cade. El merge-nainte, înjurând pașnic și relativ coerent. Avea și pălărie, îmi amintesc. Apoi, se uită-n dreapta, căutând-o pe ea. Nimic. Se-ntoarce. Greu. Era la deal. Apleacă genunchii, să-și ușureze urcușul, și ajunge la ea. Încearcă s-o ridice. Poate. Femeia se sprijină și geme ușor. Ca-n filme. El se enervează și-o mustră.

— Calși-te, de bețacă!

O ține lângă el și-i imprimă ritmul. Pornesc nehotărâți. Ea-și lasă capul mai mult pe pieptul decât pe umărul lui, bărbatul se scutură, dar n-are putere s-o respingă. Noapte-păcură. Lumină, doar la noi. Oamenii de pe drum se uită către bec, el lasă capu'-n jos, ea nu mai face diferențe. Și cade iar, când el o lasă pentru o clipă fără sprijin. Ai mei îl întreabă pe Ioji-bacsi cine sunt ăștia. Orela și George, bețivii satului, îi lămurește el. Mama zice că Orela e un nume frumos. Bătrânul îi răspunde că e varianta locală pentru Aurelia. Și iar ne uităm după ei. Toate astea s-au întâmplat preț de câțiva metri și multă răchie. Că timpul lor era încătușat cu totul în picioare. George se uită la femeia lui căzută și știe că nu mai are putere s-o anine iar de el. O lasă acolo și pleacă de vale. Ai mei vor să meargă s-o ridice. Bunicul le face semn greu, cu mâna. Și le șoptește că nu s-a terminat.

Și chiar nu. A trecut mult, mult, dar George s-a întors c-o roabă. A potrivit-o lângă nevasta care dormea din toate puterile și a început s-o îmbarce încet și apăsător, pe membre. Dar dormitul de băutură e inert aproape ca un mort. Ce dacă nu-i și țepăn. E greu și moale. Iar Orela, fie iertată dimpreună cu George-al ei, era femeie de la munte, nu vreo stârpitură.

— 'Tu-ți răsăritu' tău, Orelă, băga-s-ar dracu'-n tine de muiere, scoală! Scoală, tu, n-auzi?! Scoală!

Orela a-nceput să geamă, iar el o îndesa mai abitir în roabă, transpira și suduia, i-a căzut și pălăria peste femeie, a scuturat-o dur atunci, femeia, nu pălăria, și-a reușit după prea multă vreme s-o pună pe Orela-n roabă, și toată, nu în porții. Noi, sus, am râsuflet ușurați. George, înjurând de porțile iadului și-ale raiului, împreunate, mergea mult mai greu decât înainte, că roaba plină era tare grea. Îl

asuprea. Dar nu s-a lăsat. A mai scăpat-o pe Orela de câteva ori, răsturnând-o când în pietre, când pe vreun podeț, i-a mai lăsat și capul atârând peste margini, dar nici prin gând nu i-a trecut s-o abandoneze. Ori nu s-a auzit. Printre gemetele ei mai mult oftate și vorbele lui spurcate, trăbă c-au ajuns acasă fiindcă satul a tăcut a doua zi a obișnuință.

PĂI, VIN EU...

Taica Apostol are un pic peste 80 de ani. Știu de el de la nepotul lui, foarte drag prieten mie. A fost de Crăciun la bunici și-a venit apoi să-mi dea poveste. Pe bătrân l-a trimis mama Maria, muierea lui, astă-toamnă, în piață la Severin, să ia ceva legume de pus pe iarnă.

A luat el aproape tot ce-a fost de luat și s-a trezit în fața ultimei tarabe, a cerut, a primit, da' femeia de vindea n-a avut a-i da un leu drept rest și i-a pus în sacoșă o legătură de leuștean.

Apostol, om vesel și verde, a strigat atunci în gura mare:

— N-am eu nevoie de leușteanul tău, că am pensie șapțișpe milioane și nu stau, carevasăzică, într-un leu.

Babele de la tarabele vecine s-au strâns ciopor în jurul lui într-o clipită, cum de-au auzit de-atâta bănet, și-au început să-l descoasă:

— Da' ce-ai muncit, de ai atâtia bani?

— Am fost artificier de mină la Lupeni.

— Aaaaaa, de-aia, se miră admirativ tot grupul.

— Și-a fost muncă grea acolo, dacă ai atâtă pensie?

— Grea de tot.

— Da' muiere ai?, zice repede una mititică, însă cea mai înfiptă dintre ele.

— N-am, plusează taica Apostol, simțindu-se-ntre ele ca-ntr-un harem de fructe gureșe, dar foarte, foarte bine coapte.

— Păi, vin eu.

TEZĂ

Ea-și ajută foarte serios un foarte bun prieten la finalizarea tezei de doctorat. Pe când era el student, ea a învățat marketing împreună cu el pentru că i s-a părut interesant. Pe urmă, a și ajuns să lucreze în domeniu și de atunci se tot perfecționează. El o ține la curent cu toate studiile lui postuniversitare din ultimii ani.

El își scrie cuminte și sânguincios teza, numai că ea știe foarte bine domeniul și mai are și-o minte rarisimă, iar asta el prea bine cunoaște, așa cum și eu știu același lucru de pe vremea când eram în clasa a IX-a noi două. Iar ea se implică ardent și în asta, că altfel nu poate să facă nimic. Dacă stau să mă gândesc, și când nu face ea ceva, tot erupe un vulcan, că-i explodează creierul de idei toată vremea.

Acu', de curând, era-n imersiune-n teza bunului ei prieten, iar el nu i-a dat datele exacte asupra unui subiect, ea pierzând timp și nervi într-o zonă de alunecare și enervându-se cumplit pe el pentru neatenția care s-a dovedit păguboasă pentru amândoi.

Așa că pune ea mâna pe telefon și i se plânge iubitului de inadecvarea la situație a prietenului. Și-și varsă un pogon de draci curgători, întinși pe lung pe vreo juma' de oră. Apoi, se oprește, așteptând o reacție, părându-i-se că tăcerea e prea densă.

— Tu ce părere ai de treaba asta?

— Ce să faci, frumoasa mea, oameni făcuți cu pula...

TIPSIE

Avea rădăcini carnoase, străbătute de vene și artere. Deși nu erau albastre, nu pulsau și n-aveau căldură, le-a dat ea toate astea. Că avea de unde. Nu le-a mai verificat apoi, că știa că face lucrurile temeinic. Dar viziunea sângelui fierbinte și-a însușit-o. Doar era facerea ei, nu putea fi palidă, iar despre rece chiar nu putea fi vorba. A luat bucata necântărită, a deschis zidul cu berbecule, că nu mai nimerești poarta când va să vie tulburarea, și și-a vârât ghețarul în piept. Nu era prea mare, nici prea greu, ba chiar îl simțea ușor și fluid, niciodată volatil, și se bucura că are foc să-l țină viu și, mai ales, că nu-l atinge spre topire-n margini. Era fericită ea, cu ghețarul ei.

A început, pe urmă, să învețe să-și cânte. Că nimic în jur nu poate fi prea rău, că nu sunt adunări ale zilei prin care să nu poată trece, că atingerile mușcătoare sunt cățelandre, chiar jucăușe, că-n ea crește singura carne fierbinte din lume, ce prostii spun eu?, din toate lumile, că doară ea nu știa pe atunci că leagănă în sân un ghețar. Erau nedezlipiți, adică ea era purtătoare. El nu știa să facă nimic altceva decât să vorbească, dar asta e lucru mare și pentru un foc, așa cum îl ducea ea, darămite pentru o apă adunată-n bloc. Așa că era bine.

Din ea mai ieșeau uneori, și nu arareori, niște vrăbii mai mici decât alea obișnuite, mici cât niște nedumeriri. Dar le alunga mereu cu pietre, de parcă ar fi fost nevoie de atâta violență. La cât sculpta ea fără odihnă, era suficient numai să le privească, și s-ar fi anulat amărățile alea ca ființe, de frică. Însă ea voia să se asigure că nu există umbre. Nici nu erau, numai că ea nu se uita unde trebuia, ci peste cap, peste capul ei. Sigur că pare imposibil, dar nu este. Îl legăna încet pe el, să nu-l supere cu ritmurile, pentru că, iar pasărea asta n-a vrut să plece cu niciun bolovan, îl simțea fragil, evaziv, ezitant. Și câți munți a stricat ea pe ea. Degeaba.

Pe urmă, s-au întrupat iar timpurile biblice, de parcă nu toate ar fi, însă e și asta o vorbă bună, și din întuneric a venit lumina. Iar ea a luat cu amândouă mâinile spărgătorul de gheață, i-a poruncit berbecelui să se dea trei zile la o parte, a fărâmat carnea iubitoare, plus iubindă, dar parcă mi-e și rușine s-o numesc așa, a privit rădăcinile albe și reci, deși s-a târât prin unghere pline de sticlă mică, pisată

mare, ca să le găsească pulsul, și-a început să înmoaie vârful în gheața pe care o trăise carne. Berbecelul a fost mulțumit fiindcă ea și-a ținut cuvântul, iar lucrarea asta n-a durat decât trei zile. A curățat locul de toate ácele iuți, a învârtit unealta ca pe hegar, o dată și încă o dată, a verificat pereții și porțile de dinăuntru, erau buni și bune, și-a lăsat sângele să curgă peste locul unde sălășluise gheața și să-l umple și a plecat, mulțumindu-i berbecelui și pentru încredere, și pentru răbdare.

A dat, apoi, drumul banchizei în ocean. Era casa ei de trup. O merita. Se merita. Departe.

CÂNTEC DE LEGĂNAT DIMINEȚILE MICI

În fiecare dimineață, trezești o impresie. Că tu miști pleoape, pori și nări. Facere, facere. Ce-ar fi să stai într-una dintre marginile unei asemenea impresii pe care o numești cu atâta lipsă de dubiu „dimineață”, să stai, zic, și să aștepti să te trezească omul care visează. Nu știai că nu ești tu? Te cred. Nici eu nu știam. Omul ăla este zeul tău. Sigur, interior. Sigur, n-are niciun fel de puteri exterioare. Gata, liniștește-te, e numai o poveste. Rămâi. Și sigur că în fiecare dimineață, când tu te trezești din el, se întoarce la locul lui cuminte și adoarme.

Tu nici nu ți-l mai amintești peste zi. Ești cu tine, poate și cu mine câteodată, cu ceilalți, toții, însă pe el nu-l știi cum doarme în tine, cum își desface bocceluța înnodată strâns, cu buze și cu dinți, că nu mai e nici el numai copil și are obiceiul să lege strâns ce crede că are, se caută de paralele, cocoșeii și mahmudelele cămărilor în care-ți ține ție visele. Tu știi cât se tocmește el pentru ca tu să respiri dulce, să te întorci pe stânga, să-ți atingi fruntea cu podul palmei ori să aluneci, să aluneci mult? Nu știi pentru că tu te crezi stăpân.

El e neguțător venețian. Shylock. De fapt, un omuleț. Acum, eu nu-ți spun că e mic, însă încerc să te conving că-ncape-n tine și de-aia îl tot mimesc. Să nu te sperii și să-ncepi să-l cauți. C-ar fi degeaba. El este un stăpân cu apucături de nimfă. Sau de zână. Cum vrei tu să-i spui. Nu te răsfăță, nu te mângâie, așa că mi-e și mie greu să-i dau un nume. El știe numai să se facă apă și să-ți curgă noaptea-n sânge. Tu te simți mare și puternic și te pornești cu iureș să visezi. El te iubește cu celule și se ferește să-ți alerge-n capilare.

Își ia o luntre mică și iese la plimbare prin tine. Tu te întorci pe dreapta acum, deschizi ochii și ieși din vis pentru o clipă. El se oprește speriat, își pune o mână mică pe inimă, își ține respirația și se teme de deconspirare. Tu închizi iar ferestrele, el expiră tot aerul ferecat în bronhiile lui în formă de caju și își aruncă vâslele. Îi e frică, o frică la fel de mică, să se dea în fapt. Nu, am greșit. Nu aruncă vâslele, le lasă ușor pe pulpele apei, încearcă, uite, chiar nu știu de ce încearcă în fiecare noapte asta, să le scufunde, dar încet, fără vreo tresărire de sunet, vede bine că ele sunt mai ușoare și, mereu fâstâcit un pic, renunță.

Le lasă să alunece în timp ce tu zâmbești în somn. Una te-a ajuns. Te atinge pe omoplat, nu te superi că ești un obstacol, nu?, și pleacă mai departe, fără să plutească. Știu că te întrebi cum face, dar nu știu altfel să-ți povestesc cum se întâmplă una ca asta. Iartă-mă. Îți spun doar că vâslele au mersul lor pe care numai ele-l știu. Crezi că poți să te-mpaci cu asta? Și eu. Cealaltă o urmează. Vâslele nu se despart niciodată în apă. Sunt sătule să trăiască de-o parte și de alta a lemnului, așa că odată ajunse în apă se-mpreunează. Și mie mi s-a părut bizar, însă am acceptat asta ca pe un fatum.

Micul om-zeu se pregătește să-și termine plimbarea de seară. A, nu știai? Diminețile tale sunt nopțile lui. Își ia cina în barca de-acum despuiată, două fire de aer ud și câțiva stropi de apă dulce, se întinde către undă și grăbește un pic cu palmele făcute lopățele. Cât să-ți ajungă-n ochi. Îți bate încetișor la ușa irisului și, când tu dezlipești canaturile ei, el se strecoară printre picioarele tale în patul lui curat și mic cât o retină. Se învelește și-ți scrie de mână visele nopții ce va să vie.

CĂUȘ

O frumusețe care rotunjește păsări mici. Hidro-dinamic. Un om mare fiindcă nu cunoaște frica. Te respiră prin geam sau chiar mai de-aproape și-și cântă partitura din cel mai adictiv miros al lumii. Miros de viață fragedă.

Da, e omul proaspăt ieșit din ou. Cu miez acoperit spre nedesfacere și răsuflare ne-ndoită. Te sperii de el nu pentru că nu știi dacă ești în stare să-l lipsești de grijă și să-l aperi, ci fiindcă simți că nu ești nici pe departe atât de curat încât să-i faci față cum se cuvine.

Și cum s-ar cuveni? Să-l legeni înainte de lăut și să-i cânti după, să-i susuri lapte, ca să crească mare și să-ncepi să-l pricepi un pic, să-l dedulcești la cuvinte înainte de vreme, ca să-ți fie mai ușor cu el? Toate astea le vrei pentru că ai pierdut exercițiul sacru al admirației. Și consecințele lui. Pentru că drumul sigur și singurul prin care ne micim e însăși creșterea.

Nu, mai bine, stai tu smerit, luând notițe la inimă, și-nveți ce-i aia să fii om? Micul ăsta e universitarul perfect. Mentorul. Îți arată în fiecare secundă cât de simplu e să ceri, chiar dacă tu nu-nțelegi ce vrea. Asta e numai cortina ta cea grea, că te-ai îndepărtat de înțelegerile simple, nu a lui. El cere și te cere, ca să te-mplinești. Iar tu, în loc să te întorci în vremurile când erai doar la un pas de oul tău, te sperii și te-mbraci în neputință. Mai știi când ai putut ultima oară să ceri exact ce vrei și fix când ți-a fost vrerea?

C-așa-i cu frica asta. Se-nvață fără de cusur numai prin exemplu. Se spune că, atunci când suntem mici, nu știm de noi. De fapt, nu știm de frică, pe noi avându-ne întregi. Apoi, cu biscuiți și mere rase, cu mers de-a bușilea și dinți înfipti în lemn, ne ridicăm din întregime și-o scuturăm ca pe o haină veche. Și ne împutinăm fără de voie, în timp ce tragem cu atâta poftă din tetină grijile iubitorilor făcători ai noștri. Și carnea crește într-o bucuria lor.

L-am privit pe omul mic cum se visează. Și cum tresare-n aerul aproape amniotic. Își ținea viața-n pumnii strânși, iară puterea și-o urcase-n umeri. Și respira ca zeei, îngenunchindu-ne de dincolo de sticlă. Era târziu aseară și-și ținea tălpile căuș. Ca să ne odihnim noi ochii grei de zi în ele. Și m-am gândit că asta

trebuie să fie cea mai frumoasă întrupare-a generozității. Și cea mai pură. Și, ca să poată omul trece viu prin sine și prin restul, din fericire, nu durează mult.

DRAGOSTE NE-NTOARSĂ

Ca să nu te mai răsucești în coșmaruri închipuite, hai să vorbim pe șleau. După, știi tu ce-i aia, nu-ți explic, vrei să-l arunci în marea căldare cu uitare. Ori s-o, că asta-i, ca toate celelalte, tot de ambe sexe. Că ți-a făcut și ți-a dres ori, mult mai rău, că nu vrea cu niciun chip să se dezlege de tine. Îi vezi mișcarea sângelui în pomeți, când vă-ntâlniți, sau te lași pradă dezghiocării tonurilor cu drepte înțelesuri din spatele cuvintelor.

Și fugi. Ca să viezi, nu de alta. Că te sufoci de legare, nu de legătură. Pe urmă, trece timpul, expiatorul, asertivul, vindecătorul. Ploaia miraculoasă. Dai în zid, căutând ieșirea, până ce ești în pragul pe care-l trăiești stâncă. Spargi și scapi, ca de Beghemot. Apoi, vă luptați ca proștii, șase-șase, poartă-n casă, cu zăvor din drug de fier. Că trebuie să vă simțiți și puternici, în timp ce, în oglindă, fiecare vede vânt.

Pentru că te-ai obișnuit să ai atenția tot timpul trează pe un om, continui s-o faci, blestemându-ți neputința. Celălalt, nu mai puțin om, deși nu-ți povestește imprecățiile. Și vă vânați, mimând indiferența. Prost, dar aprig. În răstimp, ardeți un combustibil care, re poziționat, ar putea foarte bine să interpreteze magistral o liniște curată. Dar te pui cu habitudinile păguboase ale vertebratelor verticale?

Te mai lasă apoi vremea să treci nițel și-ncepi să respiri fără catran. Nu-i rău, ba chiar te-ncearcă un fel de mulțumire. Poți. A trecut. Chiar te-ai desprins. Urme nu lași. Melc cu aripi, dar nu-i venită clipa să recunoști. Minimum cinci grade pe volum și-o țigară, și te destinzi.

Și auzi/vezi/îți spune că se luptă cu durerea. Trecătoare sau nu. Atunci ai vrea să știi să poți să fii zeu. Să iei din ea, s-o-nmori ori s-o-ndulcești, s-o tai în bucățele de confetti sau s-o traduci în spulber. Și te doare neputința că nu ești taumaturg. Ai vrea să mângâi, dară mâna nu mai știe drumul către tâmpla pulsândă de război bătrân, așa că se oprește-n aer, ca nimicul. Și nici drumul înapoi nu-l mai găsește. Dar știi, că trebuie să știi, oricât nu ți-ar plăcea, că pe oameni îi iubești ca pe sarea neagră. Cu mirare imponderabilă și frică mare, cu evlavie, cu ură și părtinire, cu răzbunare cruntă, țesută-n minte nedormită, și-i iubești cu totul, peste

carnagiu. Oricare. Oricât de mare. Pentru că niciun om pe lumea asta nu are cheia care-l poate-ntoarce de la fața ta. „Nedrag” e un cuvânt care nu știe să se inventeze. Are numai dus.

ROZINA, FEMEIE DEȘTEAPTĂ

Era sâmbăta trecută, după prânz. Petrecere în casă, copii știuți și năzdrăvani, muzică, dans, zugrăveală proaspătă, nesomn la adulți. Frenezie. Bunică-mea, Irma, tot sunase cu o seară în urmă, să ne ureze. La zgomotul și vânzoleala din casă, n-am auzit niciunii telefoanele.

Ne-a găsit sâmbătă, i-am dat-o pe sărbătorită la telefon și i-am zis copilei să mi-o dea pe buna înapoi, să mai vorbim. Dar a uitat și-a-nchis, după ce și-a primit obolul de binecuvântări. Am luat telefonul și-am sunat eu. Ia-o pe Irma de unde nu-i. M-am speriat, că vorbisem cu ea cu vreo trei zile în urmă și-mi spusese că nu iese din casă, c-o doare cam tare un picior. Duminică face 83 de ani, așa că l-am sunat pe tata, să-l întreb unde poate fi bunică-mea.

M-a liniștit el fiindcă vorbise cu ea, iar Irma cea frumoasă, că nu știu cum o fi fost ea de cuminte când a fost copil, da' frumoasă e de când o știu, făcuse un mare efort să meargă la înmormântarea unei foarte dragi prietene, Rozina. M-am îngrijorat un pic, dar am zis c-o ști ea mai bine. Am stat câteva ore și-am sunat iar la buna, dar nu mi-a răspuns nimeni. Trecuse cam mulțisor deja. Dar mai stau.

Se termină petrecerea, copiii ies la joacă, s-o-ncheie cum se cuvine, iar noi ne liniștim. Și-mi aduc aminte din nou de Irma. O sun iar și-o cert. Râdea. M-am cam mirat, că doar venea de la mort. I-am zis că-mi pare rău de Rozina, deh, ce se spune în situații din astea. Bunică-mea râdea și mai tare. Hmm... acu' trei zile părea zdravănă. Mă rog. Se potolește și-o întreb ce-a-nveselit-o așa.

A fost mișto, foarte mișto. Rozina, care nu mai ieșea de mult din casă, trecând de 95 de ani, îi tot trimitea bunică-mii vorbă să vină s-o vadă, să mai stea și ele nițel de povești. Irma îi trimitea și ea guri călătoare c-o să vină, da' n-a mai ajuns. A plecat, cu dureri mari, să-și conducă prietena pe ultimul drum. Se simțea foarte vinovată. Când a ajuns, a găsit-o pe Rozina cam nevătămată. Mortu' nemort te sperie rău. Irma a cerut apă și-a primit și dulceață, să-și revină. S-a înfuriat tare pe Rozina.

„Ce să fac, tu, Irm? Dac-am văzut că nu e chip să te fac să vii, ți-am trimis vorbă că sunt moartă. Uite că n-a fost degeaba. Mere un jinars?”

CURVĂ BĂTRÂNĂ

Sunt douăzeci de ani de atunci. Aveam eu 19 și cel mai adesea nu-mi venea să cred că sălașul acela de culoare, galeria de artă, chiar este serviciul meu. Pregăteam vernisajul unui pictor, ceramist și foarte apropiat prieten. Era din Chișinău, și-acum tot de-acolo este, da' stă-n Germania. Și nu doar stă, e și apreciat.

Iura era nemulțumit de simeze. Tot spunea că lipsește ceva. Că nu se leagă. A ieșit nițel și s-a-ntors cu un șasiu cu pânza-ntinsă și deja preparată. Plus uleiuri. S-a dus în anexa galeriei și m-a rugat să-l încui acolo cu cheia. Să nu-l vânture nimeni. A ieșit după ceva vreme cu un tablou trăsbind a terebentină și frumos ca focu'.

Am refăcut simezele și-am plecat acasă, că el stătea la noi. Dimineată, grabă mare, că eram departe de galerie. Ne-a spus de seara că o să vină la vernisaj și cineva din familia lui. O verișoară îndepărtată, cu părinți refugiați demult în România, pe care o văzuse doar o dată. Doctoriță.

N-am deschis galeria pentru public decât la ora vernisajului, dar noi am fost acolo devreme. Pe la prânz, la ușă au bătut doi oameni. Ea făcea și semne. Iura mi-a zis că-i vară-sa. Cu bărbatul. Și le-am deschis.

O muiere zdravănă, răzătoare și-nfiptă. Mi-a plăcut pe loc. El, bărbos, filiform și timid. Aveam și eu 19 ani atunci, așa că am citit asta ca pe o rezervă nemotivată și i-am răspuns întocmai. M-am așezat cu ea pe fotolii, să-i fiu gazdă bună.

Lili. Fuma. Gesticula generos. Privea-n ochi. Nu măsură. Avea poveste-n cerul gurii. Rotea ochii cu franchețe, nu pentru impresie. Iura se-apropie la un moment dat și, frust și el, îi spune să-l ierte că n-a reușit s-ajungă la nunta lor. Ceva gest oi fi făcut eu, de s-a așezat Lili pe lămuriri.

„Da. Te miri, că ești mică. Am 55 de ani și m-am măritat acum un an. E sculptor și să știi că e un bărbat bun.” Nici n-am clipit. Simțeam viitura. „Mi s-a mai părut mie de vreo patru-cinci ori în viață că am găsit bărbatul meu, dar nu era așa.” Oi fi avut vreo întrebare în pupilă, nu zic nu.

„Să-ți spun de ce. Mamele lor nu mi se potriveau.” În locul ăsta, cred c-oi fi devenit exoftalmică. „Ei, nu vreau să te sperii, că te văd deja cu verighetă la vârsta ta, dar mama unui bărbat e mai importantă decât el.” M-am oprit din respirat.

„Uite cum: oricât de bine sunteți voi unul cu altul, dacă mă-sa nu te place și nici tu pe ea, se duce sigur dracului tot. E vorba doar de timp, nimic altceva. Mie nu mi-au plăcut mamele ăstora, iar ele aprindeau probabil tămâie-n urma mea.”

Am descleștat ușor degetele de braț și-am întrebat mic de diferența revelatoare care-a dus-o la altar. „A, asta. Femeie, nu soacră. Are 85 de ani, nasul pudrat, merge la concerte la Ateneu, pictează, e văduvă de multă vreme, e drăgăstoasă într-un fel direct și mai e și frumoasă a dracului. I-am zis ăstuia de cum l-am văzut că, până n-o cunosc pe mă-sa, mare lucru de vorbit noi doi n-avem.”

Aici, am tras aer ca sculații din coșmar. Lili a văzut, a râs și-a zis: „O vedem de două ori pe săptămână, dar eu o sun cel puțin o dată pe zi. Nu te mira, îi râd ochii-n voce, mi-e drag să vorbesc cu ea. Mamă nu mai am.” I-am pus ceai și-am așteptat. „Când o sun, o-ntreb: *Ce faci, fă, curvă bătrână?* Știi ce mi-a răspuns prima dată? *Se poate, mamă, să-mi spui tu mie că sunt bătrână?!*” Mai multă poveste cui i-ar trebui?

FEMEIA MEA DIN TURNUL EI

Am plecat din cameră să fumez. Mi-a venit să plâng, însă n-am putut. Nu pe-afară. Pe dinăuntru, eram ca o fereastră întoarsă ploii. Simțeam cum curg încet picăturile pe sticlă. Așa n-am mai știut să plâng până acum.

Femeia pe care o țineam în turn, femeia mea, de bună seamă, avea lanțuri peste gură și umeri, la mâini, la mijloc, la picioare. Era despletită și-i aruncasem, poate în copilărie, o cămașă lungă și albă, de in topit. Alb-Isabel. Când o vizitam, rar, foarte rar, nu deschideam ușa cămării ei. O priveam prin gaura cheii fiindcă nu făceam față pupilei ei sălbăticate. Coboram invariabil la minele meu comun, securizant, uitând de ea cu anii.

Când mi-am (mi-ai) luat inima-n dinți, m-am dus fugind pe scări, am aruncat ușa de perete și, neprivind-o totuși, i-am desfăcut ferecăturile. Și-a mângâiat întâi încheieturile nevinovate, a sărutat lanțurile, lacătele și cheile ruginite, apoi a venit spre mine, cu poftă în mersul ei. M-a ridicat, da, îi eram la picioare, și a început să mănânce încet. A început cu degetele, apoi genunchii, nu mă durea deloc, și eu mă mir, a mușcat tare din talie, m-a întors cu spatele și mi-a smuls șira, nici nu știam că e crocantă, apoi a luat restul și s-a pus pe savurat. Aveam ochi în toate resturile ei și o vedeam cum poate să nu se grăbească. Mi-a lăsat la urmă capul, pe care l-a înghițit întreg. Apă n-a băut, iar din asta am înțeles că sângele mi-e dulce. Asta m-a făcut să mă lungesc în ea. La loc.

De atunci, trăiesc în trupul acestei femei. Geofizica ei nu seamănă cu nimic știut. E traversată, femeia asta, de centuri de foc, precum Pacificul, cu vulcani pulsând. Punctiform. Trupul ei se leagănă tot timpul, însă eu nu simt asta ca pe un tangaj. Îmi place. Vrea trupul cunoscut al unui necunoscut. Nu clipește când vrea. Doar se cabrează. A, să-ți povestesc ceva, ca să vezi cât e de nepământească; am știut eu de ce-am ținut-o încuiată mereu. Azi-noapte, vorbea la telefon cu el, cu necunoscutul. O mână o avea fierbinte, cealaltă, înghețată. Își muta senzațiile dintr-una-ntr-alta. El i-a spus, crede-mă, pot auzi tot, doar sunt înăuntru, că ei sunt două bucurii departe acum, însă e clar că se fac una singură, peste reliefuri. Ei i s-au sărat tălpile. În formă de solzi mici, sidefii. Și le-a adus

aproape și, pierdută, i-a spus lui: tu ești iubitul meu. Și sarea urca, tot în solzi, pe glezne. Am mai înțeles încă o dată de ce nu i-am dat eu ei drumul în lume până acum.

Apoi, el a râs scurt, iar ei i s-au augmentat sânii. Dintr-odată. O să-ți povestesc despre sânii ei mai încolo. Sunt stat în stat. Sau orașe-state. Cum ți-e ție mai aproape. Și-a potrivit pe ei încheietura lungă și a simțit durerea. Sânilor ei le pocneau vârfurile. Să știi că mă dureau și pe mine. Nu știu de ce, dar mi-am amintit atunci imaginile alea din copilărie, de la Teleenciclopedia. Știi tu, cu mugurii implodând în petale crude și foarte, foarte mici. Uneori, ca să nu mă simt folosită, mă lasă și pe mine să vorbesc. Da, ca ventrilocul. Cred că mă batjocorește, mă pedepsește pentru preaîndelungata-i întemnițare. Asta pentru că mă lasă să vorbesc cu el, cu necunoscutul. Așa a făcut și azi-noapte. Ea voia ca el s-o ia în brațe, dar mi-a dat mie telefonul, iar eu am pierdut vremea cu tâmpenii, doar mă știi, nu cred să te miri. Îmi explodau secunde în urechi și, ce să vezi?, mai multe prostii spuneam. Ea mi-a arătat la un moment dat locul inimii. Am înțeles că-i era dor de tot. Vezi tu, eu n-am știut cum să-i spun lui asta. Ea și-a închis pleoapele a durere, conversația s-a întrerupt brusc, iar eu i-am îmbrăcat tălpile sidefii cu o pereche de șosete groase fiindcă n-am știut cum să-i spun altfel c-o iubesc.

TE IUBESC, LUA-TE-AR DRACU’!

Ca să știi. Și, mult mai curios, te-am iubit dintru-nceput. Pe urmă, am început să-ncep. Fără miză. Prieten nou, prieten bun, prieten cap-de-prag, sus, jos, lateral, prieten învechit în zile bune.

O fi vreo nedumerire pe care nu ți-am pocnit-o-n moalele inimii și-n tăriile capului? Poate numai dac-am uitat-o. Și cum nu uit nimic... Apoi, toate spusele pe care nu le-aș întoarce vreodată. Că și-așa sunt în fiecare secundă mai nouă decât pot suporta. La ce bun să mă inaugurez în fața ta?

Prea mă știi. Iar asta fiindcă nu cunosc să umblu altfel decât demantelată. Dar nu te-ncurci tu-n ligamente și-n tendoane. Pielea-i pentru reflexie. Nu ziua. Furiile sunt ferme, ca țâțele lui Venus. Aia cu mâna ruptă.

În rest, învăț încet. Temeinic. Mereu mi-a plăcut școala. Și studiez în felul meu bizar, cu insurgență și obediență. Păi, dacă nu ți-a crescut spaimă-n tălpi și n-ai fugit mâncând pământuri fiindcă te iubesc, crezi c-ai să poți, acum, c-am desfăcut ochi noi unul în altul, iubitul meu prieten, să mă lași dracului să mă și-ndrăgostesc de tine, da’ rău de tot?

GOSPODINĂ-N PAT, DOAMNĂ-N BUCĂTĂRIE...

... și curvă pe stradă. Sau doamnă-n pat, curvă-n bucătărie și gospodină pe stradă? A, nu! Gata, mi-amintii: doamnă pe stradă, gospodină-n bucătărie și curvă-n pat. Adicăte! femeia ideală. Și dacă nu ești, te faci. Cum? Cu liniuțe de la capăt. Sau cu bumbi.

Nu te trezești dimineața căscând. Te-ntinzi cum ai văzut în filmele romantice, îți reprimi elegant căscatul, faci două-trei-patru mișcări de anghilă, vezi să n-o confunzi cu anaconda, dai deoparte cearșaful, că tu nu pui plapumă pe tine nici moartă!, și te ridici în capul oaselor. De pe marginea patului, în timp ce-ți înghiți un cârcel proptit taman acu' în laba piciorului stâng, te-ntorci spre el și suflă de trei ori, ca-n povești. Nu mișcă, îți treci palma răsfirată moale prin părul lui. Dacă doarme-urs în continuare, o strângi cât poți de tare, fără s-o scoți din păr, și-l dai cu capul, tandru-belicos, de tăblia patului. Dacă urlă, îi spui că-l iubești cu patimă. Dacă înjură, înfigi și cealaltă mână. Între timp, cârcelul trece.

Cum tu nu dormi în pijamale chiar dacă ești răcită-cimpoi, nu delicat-cobză, sari ca o antilopă Thompson direct în picioare și-arunci, peste umăr, în capul lui, vâlurile de satin roșu-cardinal. Te-mpiedici de papucii cu toc, dar te repliezi din mers și sudui în gând sexul din care faci parte și, mai abitir, pe ăla din care nu faci. Ești în baie, singură, binecuvântarea fiecărei dimineți. Răstorni, uzi, umpli de spumă, te lovești de chiuvetă și de dulăpior, scapi fondul de ten în toaletă, periuța sub chiuvetă și gelul de duș în litiera pisicii. Îți pregătești ieșirea, surâzând printre gânduri cvasicriminale.

Intri ca o divă-n bucătărie, făcând gesturi largi, de amfitrioană de chateau. Împrejur, dezastru. Azi-noapte, bucătaria a fost sexodrom. De dinafară. El te-a primit cu intenția că-ți gătește, tu te-ai topit de plăcere, ai șezut calmă pe scaun și l-ai admirat până la extaz în timp ce mânuia ca un zeu ciocanul de șnițele. Patru, că sunteți trei în casă și s-ar putea ca unul dintre voi să mai vrea un șnițel. Cum, care? ăla care spune primul. Ți-ai epuizat toată rezerva de răbdare până ce masa a fost gata. Ai zâmbit încurajator, ofertant, liniștitor și c-o mulțumire de proaspătă

câștigătoare la LOTO, înainte de-a fugi singură-n lume.

Ai ieșit din bucătărie, te-ai întâlnit cu copilul care te-a privit complice și ți-a spus: „N-am ieșit din camera mea fiindcă am auzit c-ați avut un moment de intimitate.” „Cum adică ai auzit? Ce fel de intimitate?” „Ei, lasă, am auzit eu niște sunete.” „Nicio intimitate, potolește-te, ce e-n capul tău? Era ciocanul de șnițele!” Te-așezi pe fotoliu, în starea de cum-dracu’-descurc-eu-povestea-asta, speriată de faptul că propriul copil asociază sunetele ciocanului de șnițele cu momente de tandră intimitate. Conflict conceptual între generații, n-are cum fi altceva.

Te-mbraci să pleci la birou. Mașina de călcat e-n balcon, ielele au dus-o azi-noapte, cu siguranță, dresurile maro, 40 Den, s-au rupt în întinderea gambei tresărind, botinele ar trebui să se recupereze o zi-două la cizmar, sutienul are o criză de de-a v-ați ascunselea, iar cerceii nu se-mperechează nici dacă le dai Viagra. Totuși, părul își necesită peria. O găsești, în timp ce transpiri abundent și-n valuri deasupra buzei superioare, în frigider, lângă lapte. Poți pleca de-acum, ai întârziat oricum.

Nu vorbim despre serviciu. Acolo nu tre’ să fii nici gospodină, nici curvă. Și, dacă ai curaj, nici doamnă. Acolo ești o făptură asexuată și funcțională. Și te lași și de fumat, da? Ajungi acasă din nou. Pe drum, îți faci planul. Prioritizezi. Te descălți/dezbraci, te costumezi pentru bucătărie, extragi, între timp, copilul din computer și vezi să nu plângă sub masă cu mouse-ul în dinți, ești empatică mămește în timp ce te demachiezi prin spălare, nu prin frecare cu dischete, îți sufleci mințile, în timp ce-l trimiți la teme, și intri hotărâtă-n bucătărie. Meniul îl ai în cap. Între timp, el sună amoros, cu intenții profund negastronomice. Tu cureți ceapă și lăcrimezi de emoție. Până ajunge el, ai terminat de gătit, ai spălat și vasele. Manichiura ta e moartă și-ngropată proaspăt. Copilul a adormit în blugi, cu telecomanda-ntr-o mână și-un ambalaj de ciocolată, minune dulce care-i tresaltă ritmic și-nduioșător în burtă, în cealaltă mână. Îl dezbraci printre rafalele de nemulțumire zgomotoasă de care mâine nu va mai ști nimic, îți dai seama că e prea mare ca să-l mai cari în brațe și-l lași să doarmă-n patul vostru.

Și-apare Eros, palpitând, mort de foame și ostenit ca un catâr la bătrânețe. Îl hrănești pe repede-nainte și-i dai de-nțeles că te scurgi la rândul-ți de oboseală și că te-ai culca și-n cada plină. El, refăcut ca prin farmec, dintr-o ciorbă și-o lasagna, plus două bucăți de plăcintă cu dovleac, se ridică și-ncuie ușa bucătăriei, stinge lumina, surâzând de-a dreptu’, că-i deja douășpe noaptea și nu mai are nimeni vreme de subînțelesuri. Iar tu, pierdută-n zicători și năucită de-o durere de șale, încurci iar, a nu știu câta oară, combinațiile de două câte două, luate de trei ori, de fiecare dată altfel...

P.S. Le citești în ordinea-n care vrei și le combini tot după gust.

INIMĂ ROȘIE CU LAPTE DULCE

Uite, e multă vreme de când n-am mai scris direct de poala dumnezeirii. Și-o să-ți spun drept că n-am făcut-o pentru că mi-este foarte greu.

Nu te-aștepta să-ncerc să te duc pe vreun drum, să te cert sau să te conving de ceva. N-o s-o fac. Mi-ești om, pe dinaintea credinței ori necredinței tale. Te respect și te iubesc omeneste. Nu te chem, nu te-alung. Te invit să ne-așezăm o clipă scurtă și să respirăm un pic în iarnă.

Și nici n-o să-ți povestesc de Pateric, de Limonariu sau de Lavsaicon. Dacă vei vrea, le vei găsi tu singur. Și nici de Scriptură. Și pe ea o afli când și dacă-ți este voia. N-o să te sperii cu răzbunări divine, următoare de păcate grele și repetate.

Nu. O să-ți spun doar că aproapele ăla despre care tot auzi ești tu însuși, înainte de-a fi oricare altul de lângă tine. Dacă nu ești bun cu tine, n-ai să poți fi cu nimeni. Dacă nu-ți ești drag, n-ai cum îndrăgi. Că inima e una și-ncălzește soba ta, ca să poată da căldură și-n afară. Adă lemne, om frumos.

Spaima de exemplul hristic e una adeseori paralizantă. Te faci mic și te duci departe fiindcă simți că nu exiști, prin comparație. Stai lângă mine azi. Și eu sunt mică, nici eu nu știu, și eu greșesc, nici eu nu pot. „Dumnezeul tău seamănă cu tine”, zicea Sfântul Marcu Ascetul. Adică suntem unici, oamenilor, iară proiecția asupra dumnezeirii e alta dinspre și pentru fiecare. Și să nu ne temem, nici să ne rușinăm de asta. „Cred, ajută, Doamne, necredinței mele!”, e vorba altui Marcu, evanghelistul. Vorbă cu nădejde.

Mi-amintesc o zbatere a mea din târzie adolescență. Îi spun duhovnicului meu că sunt supărată mult pe mine fiindcă nu sunt sigură că pot iubi, că mă frământă asta, că mă neliniștește și greu amar îmi curge-n sânge. Plus că-s mult prea iute la mânie, chiar dacă nu și fac ceva, dară gândesc și mă-nfierbânt degrabă. „Stai întru liniște, fata mea, semeni cu mine. Și eu mă-nfurii repede. Cât despre dragoste, să știi că asta e un dar mare și rar. Nu toți oamenii pot iubi. Să nu te sperii, ești copil, lasă inima să crească. Om vedea de-i așa, au ba. Și dacă n-o fi să

fie, să te bucuri de cele bune ale tale, de virtuțile tale, că nu toți suntem dăruți cu de toate. Numai că bine-i pentru noi și pentru lume să creștem în cele bune pe care le-avem, iar ceilalți, în cele ale lor. Așa-i lumea frumoasă.”

Asta nu-i o predică. Recunosc, ascult cu atenție predicile și foarte des mă supăr pe ele. Aproape toate pot fi sintetizate așa: „Nu faci, nu respecti, te mănâncă iadul!” Pentru mine, lucrurile nu stau atât de simplu și de categoric. Și iar mi-amintesc de-o vorbă. Se spune că atunci când ajungi în rai, de trei lucruri ești uimit: cum de-ai ajuns tocmai tu acolo, de ce nu sunt acolo aceia despre care erai sigur c-ar trebui să fie și cum, Doamne, ține-mă!, sunt acolo unii despre care ai fi băgat amândouă mâinile-n foc că n-ar putea să dea târcoale nici porților celor mari ale raiului. Asta, așa, pentru când îți vine să judeci...

Azi vin și te rog să fii lapte dulce, ba chiar să dai în foc. Nu de Ajun și de Crăciun, ci de tine, de ai tăi, de viață. Să te golești de orgoliu când te uiți la oameni, iară asta te va crește pe tine la inimă. Apăi, de vor spune că ești numai bun de prostit, lasă-i. A fi vremea să-și afle cu toții creșterea. Nu-i menirea noastră să suflăm în flacăra. Să nu-l asuprești pe aproapele tău, fie că acela ești tu ori altul. Dă-i inimă roșie cu lapte dulce și-o linguriță de lumină cu nuci coapte, dintr-un mijloc de cozonac. Cu vin, cum altfel?

MUȘCĂ-MĂ FRUMOS!

Chiar dacă începutul acelei zile nu-i anunța prin nimic talia cu viespe. Venisem de vreo două ore la galerie și m-așezasem să citesc oarece fiindcă era încă devreme și lumea nu se-nghesuia. Era cam toamnă și parcă la fel de cald.

Aveam 21 de ani, mă rog, aproape, și mă străduiam să mă simt tânără. Nu reușeam niciodată. Pe-atunci, habar nu aveam că tinerețea e o chestiune care, paradoxal, vine cu vârsta. Vorbesc despre conștientizarea ei și trăirea din consecința firească. Mă trezisem de dimineață c-o expresie neutră, un chip pe care nu-l găseam tocmai potrivit de scos în lume pentru că nu mă recunoșteam în el, așa că mi-am vopsit buzele cu un roșu-rabie. Artificii.

La un moment dat, în galerie au intrat o femeie și-un copil. Bunică și nepot. Băiețelul n-avea mai mult de doi ani. Doamna îl ținea de mână și-i arăta, calmă și explicându-i în detalii, tablourile, mai toate fiind peisaje. Copilul asculta cu o atenție care, recunosc, m-a frapat la cineva atât de mic. Natural ar fi fost să se plictisească și să urle că vrea afară. Dar nu.

Eu îmi vedeam de cartea mea, însă le observam mișcărilor. Căpătasem deja un reflex care mă ajuta pe mine să știu că totul e în regulă cu expoziția, dar nu-i jena pe vizitatori prin insistență. Și, dintr-odată, smulgerea și mâna bunicii și alergătura de mână desprimăvărat fix în brațele mele. Fără niciun prealabil.

Micuțul s-a aruncat cu totul și m-a strâns foarte tare. Bunica s-a apropiat, încercând să scuze pornirea copilului, spunându-mi că nu-nțelege ce-i cu el, nu mai făcuse niciodată așa ceva cu un străin. Mi-a spus și numele băiatului. Robert. Am rugat-o să se concentreze pe simeze, c-o să stau eu cu Robert până termină ea. Și-am stat.

După strânsoarea de bun venit, micul invadator a început să se cuibărească și să se alinte. Să-mi ducă atenția spre drăgălășenia lui. N-a trebuit să facă mare lucru, c-am reacționat imediat. Mi-a numărat nasturii cămășii, plus carourile, mi-a netezit cutele fustei, mi-a studiat degetele ambelor mâini, insistând pe unghii. Îl urmăream amuzată. Un copil de doi ani.

S-a-ntins apoi către clavicule și de-acolo a urcat pe gât ca pe un deal. Cu

măinile. Și n-ajungea cum ar fi vrut, așa că și-a schimbat poziția. Confortabil șezând de-acum și fiind sigur de colonizare, Robert a întins mânuțele către gura cea foarte roșie. Instinctiv, am dat capul pe spate, să nu se murdărească de ruj și nici să nu mi-l întindă. S-a retras și a-nceput să se legene în brațele mele. Și s-a și lipit de piept. Eu îi mângâiam părul și-mi aminteam de fratele meu când era mic.

Și-apoi s-a foit scurt, s-a cabrat și și-a potrivit trupul mic într-o postură de conchistă pe care, mărturisesc, n-am recunoscut-o, chiar nu. Stătea drept și bătos și mă privea fix în ochi. Încrâncenat, gata parcă să explodeze. Și i-am zâmbit, impresionată de învârtoșarea din ochii lui. Și-atunci s-a-nfipț în buzele mele cu furie și-a mușcat cu sete. Până la sânge. Cu dinții lui prea tineri și mult prea tăioși. N-am țipat, că n-am avut cu ce. Și n-aș fi făcut-o, cred, nici dacă aveam gura liberă fiindcă sunt în viață surprize pe care le taci trăsnit, nu le urli. La mine, alea-s cele mai mari. Dar mi-au dat lacrimile. Două. Înalte și clocotite.

Bunica tocmai terminase de văzut expoziția și ochii i-au căzut pe încheștarea micului cuceritor cu rujul meu cel roșu. A alergat disperată, ne-a descarcerat fără blândețe, însă și fără violență, oarecum abrupt și neîndemânatic, mâinile îi tremurau, scuzele nu mai conteneau, șervețelul din geanta ei a șters sângele meu, iar copilul avea privirea-n propriile glezne. Stătea gârbov și dezamăgit, fără să spună o vorbă. Demolat de o proaspătă tristețe. Femeia l-a luat iar de mână, de data asta strâns, și s-au dus spre ieșire. Îi tot spunea că a șocat-o, că nu-nțelege nimic din gestul lui, că e supărată și speriată.

Copilul tăcea și se lăsa târât de ea, întorcându-și tot corpul spre mine, care rămăsesem pe fotoliu, fără să pot spune o vorbă, și mă privea lung, fără zenit și nadir, pe deasupra lumii, cu un fel de disperare, cu durere și cu furie, ba poate chiar cu deznădejde. Am plâns peste lacrimile mușcăturii lui unele venite din sentimente pentru care nume nu am. Am înțeles peste ani că Robert mi-a arătat cât de simplu e să-ți iei ce-ți dorești, dar nu i-am putut urma niciodată exemplul, preferând precauția surdă și mută și grija obsesivă de a nu-l supăra pe cel de lângă mine, măcar nu intenționat. Și mai e ceva. Nimeni nu m-a mai privit în felul ăla niciodată, nici în plecare, nici în întoarcere, necum în facere. Fiindcă dorința pură n-are praf de reproș în ea. O trăiești, n-o vorbești. Adică o muști.

SFÂRCURI PENTRU DOI CĂȚEI

Era o iarnă d'antan. Cu zăpadă multă, albă și grasă, până spre fereștile de la parter. Stăteam într-un cămin studentesc, în Tei. Eram și eu o făptură culturală pe vremea aia, așa că-n seara aia am fost la teatru cu bărbatul. Am ajuns târziu acasă, prin nămeți. Când am intrat pe ușa căminului, am auzit niște sunete de vietate.

Pe caloriferul din hol era o cutie de carton. Înăuntru, doi căței. Am luat cutia, am urcat scările și-am ajuns în camera noastră. La lumină, i-am văzut și bine. Aveau formă de contrabasuri mici și nu deschiseseră încă ochii. Doar schelălăiau încetișor.

Nu crescusem animale, așa că habar n-aveam ce să fac cu puii. Omul meu și-amintea ceva de cățeaua din copilăria lui, dar vag. Așa că ne-am gândit, întâi de toate, să-i hrănim. Am bătut la ușile vecinilor care-aveau bebeluși și-am cerut de bogdaproste niște lapte praf și o tetină, ceva.

Ne-au dat, au și venit să ne consilieze, mai mult n-am reușit să-i hrănim eficient. Unii au zis că bieții au gurile prea mici pentru tetine, așa că să le turnăm laptele-ntr-un prezervativ. Mă rog, idei peste idei. Asta-n prima seară. De-a doua zi, ne-am intrat cât de cât în mână. Când veneam acasă, găseam pe sub pat câte un cățel înfipt în câte un papuc, îl extrăgeam și porneam la acțiunea nutritivă.

Au început să prindă puteri și să fie din ce în ce mai vioi și, în consecință, mai zgomotoși. Vecinii de vizavi chiar ne-au desenat pe perete, deh, oameni talentați, era căminul Universității de Arte, doi câini cu microfoane-n boturi. Îi legănam și noi cât puteam, când ajungeam acasă. În rest, cred că-i tâmpeau pe oameni. Dar să știi că le căutam părinți, numai că nu găseam.

Într-o noapte, au început să plângă amândoi din nimic. Ne-am trezit, le-am cântat, i-am distrat nițel. Aș! Am vrut să le dăm supliment de lapte și-am observat că nu mai aveam deloc. De fapt, era cam trei dimineața. Pe vremea aia, farmacii non-stop nu erau, oricum, nu pe lângă noi, așa c-am încercat să compensăm foamea cu dragostea părintească. N-a ținut.

Pe la șase, deși epuizați amândoi, am îndrăznit să-i cer bărbatului meu să-

și ia mișoasa și să pornească prin nămeți către Obor, că poate, poate o găsi o farmacie deschisă și i-om potoli. S-a dus. Am rămas eu cu ei amândoi, câte unul într-o mână, plimbându-i și spunându-le povești, cum făceam cu frate-meu, când era mic.

N-am avut deloc succes, așa c-am deznădăjduit la un moment dat și-am început să plâng și eu. Ei, încurajați de lacrimile mele, plângeau și mai tare. Și m-am așezat pe marginea patului întâi, pentru ca apoi să-mi potrivesc cele două perne căministe, umplute cu două kile de cartofi zbârțiți, între spate și ceafă și să-ncep a cânta printre sughituri „Săracă inima me”.

Pe ei mi i-am pus pe abdomen și-i susțineam cu mâinile, să n-alunece. Măncălzisem de la plâns însă, așa că renunțasem cu un gest de furie la cămeșa de finet, zestre de la bunică-mea. Așa căăștia zăceau pe burta mea și păreau că se mai liniștesc. Unul s-a foit în sus și-a apucat un sfârc. Nu mai aveam putere nici să mă tem de dinți, nici să mi se pară bizar. Ălălalt l-a urmat imediat. Dintr-odată, liniște. Auzeam numai zăpada dormind buștean sub geamuri.

Am adormit și eu. M-a trezit urletul bărbatului aproape înghețat, dar victorios, c-o cutie de lapte-n brațe: „Doamne, nu mă lăsa! Și dacă erau trei sau patru, ce făceai, femeie nebună?!”

Ce să fi făcut? Cred că-i alăptam la fel de fals, dar pe rând.

LASĂ-L!

Fira avea în jur de patruzeci de ani, doi mai puțin sau trei peste. Era nălțuță și slabă, firavă, nu ciolănoasă. Poate nu fusese niciodată vreo frumusețe ori poate da. Acum avea brazdă-n ochi și canioane în obrajii supti și nededați la bucurie. Bărba-su, Gheorghe, era fochistul blocului vechi, iar ea era femeia de serviciu. Aveau două cămăruțe la subsol, unde trăiau cu toți copiii lor, adică patru, făcuți unul după altul.

Gheorghe bea mult și des, o drăcuia, certa copiii, îi amenința că-i lasă pe drumuri. Fira-ndura și suduia mai mult când băga lemne-n cazan. Ția mici nu-nvățau bine, dar nu știau decât ei asta. De la profesori. Acasă nu era loc pentru carte.

Fira a știut, când ăl mai mic a fost în stare să se-anine de frații lui în drum spre școală și-napoi, că trebuie să mai scoată un ban, așa c-a-nceput să facă pe menajera pentru niște doamne mai în vârstă ce locuiau în bloc, femei subțiri, de familie bună.

Cel mai mult îi plăcea de doamna Fotini Oproiu, văduva unui general, o femeie veselă și plină de povești mult mai bătrâne decât ea. N-o trata niciodată ca pe-o servitoare, dimpotrivă, își luau cafeaua împreună-n ziua când Fira-i făcea curățenie, apoi doamna o invita și la un șerbet făcut de mâna ei cea atât de albă. Plină și păstrându-și frumos formele ce trebuie să fi făcut odinioară din ea o muză, madam Fotini o plimba pe biata femeie pe la balurile de-altădată, pe la Șosea, prin societatea cea elegantă a Bucureștilor.

Au ajuns să fie, într-un fel, prietene, adică Fira a-ndrăznit după câteva luni să-i spună cât de rău o duce cu Gheorghe, că s-a săturat de-atâta viață amărâtă, că vrea să-și ia copiii și să plece-n lume. Nu știa unde, însă oriunde se vedea mai bine.

Madam a ascultat-o cu atenție, i-a pus caimac în cafea cu lingurița, i-a adus apă rece și-un șervețel brodat de ea pe când era copilă, i-a șters lacrimile cu degetele ei grăsuțe și calde, parfumate cu odicolon, și i-a desfăcut basmaua-nflorată, potrivindu-i-o la loc în formă de turban. Apoi, s-a așezat întru poveste:

„Draga mea, hai să-ți spun cum a fost la mine și-o să vezi tu la sfârșit

dacă-i de ducă sau nu. Aveam 16 ani și părinții mei au zis că pot să merg la primul bal. Mi-a făcut mama rochie albă, cu mănuși, și mi-a cumpărat pantofi cu bareță subțire. M-am dus. Acolo am cunoscut un căpitan tânăr și frumos, am dansat toată noaptea și ne-am îndrăgostit-lună. A venit a doua zi la tata, să mă ceară. Fiindcă am bătut din picior și-am zis că mă omor dacă nu mă dă, tata m-a dat. Am dus o viață tare frumoasă cu bărbatul meu, să știi.

La vreo câțiva ani, aveam deja eu douăzeci, venind un comandant nou la ei la unitate, au făcut, la câteva luni de la numirea lui, o petrecere mare, unde, bineînțeles, și-au invitat și soțiile. Am dansat și-am vorbit cu domnul colonel, iar la sfârșitul serii eram îndrăgostiți-fedeleş. Așa că l-am lăsat pe căpitan și m-am măritat cu colonelul. Ne-nțelegeam foarte bine, ne iubeam, toate ne mergeau din plin.

Aveam deja treizeci de ani când la bărbatul meu a venit în inspecție șeful garnizoanei, un general frumos și grizonant, bine legat și c-o voce de-ți ducea tot sângele-n obraji. Bărbatul meu a vrut să-l invităm pe general la noi acasă și-așa am făcut. Numai că el era cu ochii pe mine tot timpul, iar eu mă-nvârteam pe lângă el ca ielele. Ce să-ți spun, pe scurt, l-am lăsat pe colonel și m-am măritat cu generalul. Am dus o viață de prințesă cu el, l-am iubit și m-a iubit, fie-i țărâna ușoară!”

Fira-și potrivea spasmodic broboada ajunsă turban, rotea ochii a nedumerire și aștepta ca doamna să-i dea și-un verdict la povestea asta care arăta mai mult a film. Dar nu-ndrăznea a zice nimic. Madam a-ntins aceeași mână albă și moale și-a pus-o peste mâna aspră a femeii, zicând:

„Dragă, hai că-ți spun. Concluzia e simplă: dacă ai un bărbat bun, lasă-l, următorul va fi și mai bun fiindcă ai mână bună. Dacă ai unul rău, ține-l, ai mână proastă și-o s-o duci tot într-o nenorocire.”

FIDELITATE

Împlineam patru ani și mi-au făcut petrecere cu sobă duduind, cu tort, cu rochiță-nflorată și cu portocale. Bunicul mi-a strecurat și-o ciocolată mică și chinezească. Bunica mi-a spus „bozgoroaică mică și frumoasă”, iar părinții m-au privit ca pe-o promisiune de maturizare. A lor.

Și pentru că aniversarea copilului e bucuria părintelui, ai mei și-au invitat câțiva prieteni, iarăștia și-au adus și pruncii. Numai unul dintre ei era mai mare decât mine. Cu trei ani. Dănuț. Mi-a adus o carte foarte mică și subțire, „Cele douăsprezece fete”, o poveste de Petre Ispirescu. Mi-a pus cartea-n mână și m-a pupat pe obraz. A fost gata facerea.

M-am îndrăgostit de Dănuț cu dragoste mare. Pe loc. M-am furișat de la fața lui și mi-am ascuns cărticica sub pernă. Să-i fie cald. Am stat departe de el, ca să-l pot privi fără să mă vadă. Nu văzusem un copil mai frumos. Râdea tare, mult și sălbatic și-și odihnea mâinile-n buzunare. Avea ceva lupesc și inofensiv deopotrivă în toată-nfățișarea.

De-atunci, îl pomeneam în fiecare seară la rugăciune, dar nu-i spuneam cu voce tare numele, ca să nu-mi intrig bunica. Însă gândul meu ventricular nu s-a mai despărțit de el. Bunicul mi-a citit povestea celor douăsprezece fete până am învățat-o pe dinafară, iar cărticica a ajuns în fața de pernă, împotriva oricăror nedumeriri posibile. Ale oricui.

Știam că vine-n fiecare zi în centru, la bunicii lui, tanti Geta și nenea Iulian, așa că-i așteptam la rândul nostru de ferestre de la prăvălie venirea-n pas vesel și nepăsător. Inima nu mai avea loc în pulover când trecea Dănuț. Apoi, preț de câteva ore, dădeam raite pe la geamuri, să-l văd plecând spre casă. Uneori, asta se-ntâmpla noaptea. Atunci îl temeam de răufăcători și de sufletele morților sălășluitoari în cimitirul pe lângă care trecea către casă. Nu știam atunci că sufletele nu iubesc nemișcarea, iar trupurile se descarcă de răutate peste viață.

Așa că mă rugam fără-ncetare pentru paza cea bună a băiatului și-mi frământam degetele de pervaz. În fiecare zi. Am crescut apoi și-am plecat la școală, la oraș, la părinți. Pe Dănuț îl mai vedeam o dată la două săptămâni, dacă

aveam noroc, și cu siguranță în vacanțe. Am primit cadou un orar cehoslovac frumos colorat în prima zi de școală. Dar atât de frumos era, că l-am păstrat 28 de ani într-un dicționar. La-nceput, fiindcă mi-a fost milă să-l scriu. Alții n-aveau așa o frumusețe. Apoi, pentru că eram deja prea mare. I l-am dat fetei mele în prima ei zi de școală.

Și-am mai primit atunci o agendă. Mi-a plăcut că avea calendar. Și mi-a venit ideea: l-am continuat, scriindu-l atunci, pe când aveam aproape șapte ani și septembrie, pentru următorii doisprezece ani. Da, da, fiindcă atât dura școala, nu? Pe urmă, sigur că trebuia să mă-ntorc la bunici, doar acolo mă născusem și nimeni nu mă-ntrebese nimic la smulgerea cea pentru binele devenirii mele. Acolo era locul meu și-n fiecare seară a celor doisprezece ani de școală am tăiat ziua din calendar, cu dor. Sigur, uneori mă luam cu gânduri și treceau câteva zile fără să operez vreo diagonală. Bucurie era numele de cerneală al dungii groase și, de mulțumire, orizontale.

Pentru că părinții noștri erau, la rândul-le, prieteni din copilăria lor și se vizitau cât puteau de des, îl vedeam și eu pe Dănuț, dar eram felul ăla de copil numit apreciativ „unde-l pui, acolo stă”. Apăi, să vă-mpingeți copiii dacă-i vedeți așa, că toată zbaterea lumii se sparge-n tăcerea lor cuminte. Nimeni nu și-a dat seama că-l iubeam pe băiat. Când mai mari ne-am făcut, am dus mai departe prietenia părinților. Și nu eram doar noi, ci toți copiii părinților-prieteni. Ei erau cam douăzeci, noi, vreo patruzeci.

Ne-n întâlneam sâmbăta-seara, când se-adunau la casele părintești toți cei de prin orașe și, cum v-am spus, în vacanțe. Așa că nu-i de mirare că primul revelion l-am făcut la unsprezece ani, cu gașca asta nebună. Iar eu eram dintre cei mici. Ai noștri ne-au lăsat pe mână una dintre case, mâncare și muzică. Evident, o pereche de bunici, amfitrionii. Am vorbit și-am dansat și de-atunci așa au arătat toate petrecerile noastre. Dănuț era un domn: a dansat cu toate fetele, chiar și cu mine, care făcusem aproape o sincopă de respirație.

Iar dragostea asta a mea a durat zece ani. Eram în clasa a VIII-a când m-am uitat prima dată la el fără să mă doară inima și fără să vrea să se-arunce-n cap din piept. Și m-am bucurat, dar tot tăcând. Iubisem timp de zece ani un om, cu toate cele bune de pus în iubire de-un copil. Semănam a cofetărie.

Aveam optsprezece ani când, într-o vară casiopeică, cum stăteam noi, toți prietenii, pe treptele soclului statuii din centru, m-am aflat lângă Dan. Și, cu liniștea omului ciuruit demult și cârpit cu nădejde, i-am luat mâna și i-am povestit scurt și râzând avatarurile iubirii mele ce durase de la patru la paisprezece ani. „Iar eu n-am văzut decât indiferența ta față de mine și frica mea de tine”, a zis el și-a pus capul pe umărul dinspre seară. Și gata. Mărturisirile sunt pășări.

O dată la câțiva ani îl visez. Cu dinții lui de Kevin Costner. A doua zi, invariabil, plec. Acasă, în Copiland.

SĂ VORBIM ȘI NOI CA DOI STRĂINI

Să ne spunem și fățșele, dar și ascunsele. Să nu mai facem exerciții de imagine și probe de orgoliu. Să nu mă mai gândesc înainte de a-ți vorbi că s-ar putea să te doară. Nici tu să nu te temi de neliniștile mele postdiscursive. Să nu-mi pese de ce-ai putea crede despre mine. Să nu te tulbure durerea mea. Să nu mă ardă a ta. Să nu ne știm, adică. Deloc.

Vine câte un timp în care simți că ai vrea să te spui. Poate nu cu totul, însă măcar să ai o supapă, două. Te uiți în jur și-i vezi pe ei, pe toți cei care te-ar asculta la orice oră din zi și la toate din noapte și nu-ți vine să deschizi gura. Sunt cei de foarte aproape. Te iubesc, îi iubești. Sunt convinși că te cunosc bine, aveți istorii comune, confesiuni până la ecorșeu, plus ceva principii de-mpărtășit. Și tu te legeni des la gândul că-i știi, deși uneori te mai încearcă îndoiala, că doar ești om viu. Și-ți vine pur și simplu pofta de străinie. Ca aia de primenire.

Să vorbești cu un necunoscut. Nu știe nimic despre tine, tu asemenea. Stați față-n față și vă priviți. Nu există precedente. De niciun fel. Povestea poate începe liniștită să se nască. Simplu și direct. Din scurt. Fără travaliu. Străinul ascultă cu atenția și interesul împachetate în propria curiozitate, mereu tânără și proaspătă. Tu faci la fel. Pe timp ce trece simți plăcerea acestui troc. Te mai miri câteodată, în sinea ta sau chiar exprimând asta, cât de mult râzi și cât de confortabilă îți este compania necunoscutului. Nu-ți cere nimic și nici tu nu ceri. Te bucuri doar de clipele astea fără rest. Sigur că, insidioase și impertinente, vin degrabă și confesiunile. Tu crezi că le faci pentru ca povestea să fie mai vie, mai frumoasă. Ele, ascunsele, au găsit, de fapt, locurile pe unde să irumpă. E legea lor. Nu te opune. Parcă ești mai moale trupește, dar îți place. Ai un zâmbet rămas acolo și când asculți. Ți-e bine.

Se prea poate să te încerce dorința – că n-aș vrea să cred că e o nevoie pentru tine; sper să nici n-ajungă vreodată – de a seduce. Aici, faci cum vrei. Dacă poți, mulțumește-te cu farmecul tău, la care, dintr-o fericire durabilă, n-ai acces. De-aia și este inalterabil. Nu ieși din poveste. N-o face. Stai acolo și simte-te bine. Străinul va sta și el cu tine. Dacă-l apucă pe el pofta de cucerire, mi-e tare greu să

cred că puteți merge mai departe împreună în aceeași poveste. Dar ce să zic? Dacă știi cum să faci să rămâneți amândoi acolo, mă-nclin. E frumoasă joaca asta de-a seducția, dar ai grijă să n-o transformați în miză. Vezi și tu. Depinde ce începi să-ți dorești.